

മൃഥലക്ഷ്മി.

രന്നാം പാദം.

ଉଦ୍‌ଘାତିକ

ପ୍ରାଚୀକରଣ' ତତ୍ତ୍ଵିନ୍ଦ୍ର ମଲଯାହୀତାଙ୍କ ଭିନ୍ନ ଭିନ୍ନ
ରୁଗ୍ନ ପୁରୁଷାଧିକରୀ ତୋଳେ କଣିକିଟୁଳିଟୁଳି' । ଅତି
ଶୀଘ୍ରରେ ପୂର୍ବପ୍ରକାଶରେ 'ଚାଣକ୍ଯରୁତି' ।
ରାଜିବାତରନାତରବିଭ୍ରାତାଯାତରଂପୋଲୁବ୍ୟାପରେ
ହୁଏପ୍ରାତିଶୀଳିତ୍ୟରାକ୍ଷୟାଣରେ । ଏକାତ୍ମ, ଅର
କ୍ଷୟାନ୍ତ ପୁରୁଷିକାଣିଶ୍ଵରକାମନା ବେତ୍ତାଣରୁ
ର ହୁଅ ରୁତିମା । ପରମଯେତିଲୁବୁ ଅରସ୍ତିମ ପୁରୁଷ କ
ହାରି, ଅତିନିରଦ୍ଧାରକମଲ୍ଲିକେଣ୍ଟରୁକୁ । 'କିପାରା
ତତ ହୁତିଲ୍ୟିକିକଂ ହୃଦୟଂଗମମାଯି, ହୁତରୁମର
ଶାୟି ମଲଯାଣ୍ଯାତିର ପାଥକ ହୁଣି ଏଣିକେ
ନାଯକୁ ହୁଅ ପୁରୁଷେଷତିରୁକ୍ରମିକ୍ଷାରେ
କାହାମୋ?

ମ୍ର. ଆ. ମେ,

ഉമ്മറം

‘മുദ്രാരാക്ഷസ’ത്തിനും മലയാളത്താൽ ഭിന്ന ഭിന്ന അപേണ കുന്ന് പുസ്തകകൾ താൻ കണ്ടിട്ടിട്ടുണ്ട്.അതി ലൊന്നാണ് നമ്മുടെ പൂർഖ്യസ്വന്മായ ‘ചാണക്രന്ധുതം.’ അതുവും അവിവരിച്ചന്തരവില്ലാലെങ്കാം പോലും പഴയ രക്കാളി ഇപ്പോൾ തിളിയിരിക്കയാണെന്നതു.എന്നാൽ, അ തിനെന്നയോന്ന് പുതുക്കിക്കാണിഞ്ചുകാമെന്ന വെച്ചുണ്ട് എൻ്റെ ഇംഗ്ലീഷുമാം. പഴമയേതിലും അല്ലോ പുതുമ ക ലത്തേവാരം, അതിനുമുള്ളക്കമല്ലാകെഴുതുകും. ‘മുദ്രാരാക്ഷസ’ത്തെ ഇതിലധികം ഐദിയം ഗമമായി, ഇതുജുമതു സുമധുരമായി മലയാഘമയിൽ പഠക ഇനി എന്തിനെ തിനെന്നയോന്ന് ഇംഗ്ലീഷുവേഷത്തിൽ ആട്ടിയെക്കില്ലോ ഒരു നോക്കാമോ?

എ. ആ. ഡേ,

ശ്രദ്ധലക്ഷ്മി.

കന്നാം പാദം.

നീൻ വയ്യോധികനായി. ഭ്രാഹം അദ്ദേഹത്തിനു ഭർപ്പമായി. അലക്കാരസമുല്പിയാൽ പുജ്യചുരുമെന്നു് അപരനാമം ഒട്ടണ്ട് പാടലീപ്പത്രത്തെ സർവ്വത്മസാലിയെന്ന വിത്രുതിയോടെ ബഹുകാലം ധമാധമം പരിപാലിച്ചുപോന്ന മഹാബലനാണു് നീൻ. വാല്മകുമായദ്ദേപാരം രാജും ചതുരനാരെ ഏഷ്ടിച്ചു് അദ്ദേഹം വാനപ്രസ്ഥത്തിൽ പ്രവേശിക്കവാൻ വിചികിർഷ്യവായി. ദരയെന്നും സുനന്ദയെന്നും രണ്ട് ഭാഞ്ചമാരിൽ ഒന്നും ദൈത്യമായി അദ്ദേഹത്തിനു് പത്ര പുത്രമാർ ഉണ്ടായിട്ടുണ്ടു്. ഇവരിൽ ത്രിദിവാണു് മര. ത്രിഡാതനയനായ മെര്ത്തു്, രാജാവിൻറെ ജേപ്പും ചതുരനാണെന്നീ ഒന്നിട്ടും രാജുത്തിനു് അധികാരിയായാണു. മറ്റൊന്നവന്നുനാരിൽ രാജും കൊട്ടക്കേണിഡതു് ആക്കാണെന്നതിനേക്കണ്ടിച്ചു മാത്രമേ അവിടെ ആലോചനയുണ്ടായിള്ളു. അനംഗുട്ടിയ മന്ത്രണാസമിതിയിൽവെച്ചു് മഹാരാജാവു തിങ്കന്നല്ലെകാണ്ടു് തന്റെ മന്ത്രിമാരെ നോക്കി ഇങ്ങിനെ അങ്ങളിച്ചെച്ചുള്ളു:—

“**രാജുത്തിനോ**” അനധികാരിയായ
മെഴ്ഞുനേ ശീളം -

ക്കവതു തന്യമാരണഭല്ലോ പുനരിനി,-
ക്കാവതിലേംവരുന്ന പ്രവതിയാക്കിവെച്ച്;
കാനനംപുഷ്ട് തപംചെങ്കുക്കാണഡിനം
ഉംനമനിയേ ഗതി വരത്തീടുകവേണം;
ക്കവതുപേരിലാരേ വേണ്ടുവെന്നുള്ളതിനി
ക്കവമനിയേ നിത്രപിച്ച ചൊല്ലേണം നിങ്ങൾ
മെഴ്ഞുനേ സേനാപതിയാക്കിവെക്കുണ്ടാണം
ശൈശ്വതം,ബഹുന്മാർ രേഖപ്പാർ പാതമല്ലോ.”

അച്ചുക്കുറ ഇം നിയുദം കേടുപ്പോരു മെഴ്ഞുനോ
എറവും കണ്ണിതഭജായി. ആ നയോപായജ്ഞൻ പി
തുപെതാമധമായ രാജുത്തിൽ തനിക്കും പക്ഷഭാവേ
ബന്തിനേക്കിച്ചു ആലോചനയിലുമായി.

“എന്നാങ്കുഴ്ചാം, താൽ ഭാസ്യകമ്മതി, സനാത
ചിന്നചെയ്യാതെ, കളിച്ചീടുവാൻ മുല, മെനെ.
ശ്രേഷ്ഠപ്രമുഖിക്കില്ലുന്നാകിചും, നിത്രപിച്ചാൽ
ജ്ഞാജ്ഞനായുള്ള പുതുൻ തോന്നേന്ന വരുമല്ലോ.
ഭാസ്യമായുള്ള കമ്മമോത്തു കാണിന്ന നേരോ
മാസ്യമായുള്ള കമ്മമോത്തു കാണിന്ന നേരോ.
സ്നേഹമില്ലായ്ക്കുന്ന കേവലം നിത്രപിച്ചാൽ;
ദോഹമിങ്ങയികമായിട്ടിനിയെന്നു വേണം.
രാജപ്രാം കിട്ടിടവാനാനുഗമമെന്നിക്കില്ലോ
നീചത്പരം മരജാതിക്കശണിന്ന വരികയാൽ.
ഭാസ്യപ്രാം വിച്ഛിനി മരജാതിക്കശണിന്ന
ഭാസ്യതാമില്ല രൂപവീംജത്പരഥശാകയാൽ

നാട്ടിലെക്കൊന്നുമൊരു ദേശമെങ്കിലും മര
പാട്ടിലാക്കേണ്ണുമെന്ന താതനു തോന്തിലഭ്യം.
ഈനിയു നിത്രപിച്ചാലോനു തോന്നുന്നതാനും,
മനവൻ തനിക്കിയു തോന്തിയത്സ്യ തനം
പുത്രരോ മന്ത്രികളോ ചെന്നിയു ചൊല്ലിടിനാർ
ധാത്രീപാലകൻ തന്നോടിലു സംശയമെന്തു
ഈക്കസ്തിക്ക പുനരോന്നതാൻ ചെയ്തീടുവാൻ
ഈക്കമാരഹാൻ തമ്മിൽ പിണക്കുമ്പാക്കവൻ.”

ഈദിനെ അപായത്തേയും ഉപായത്തേയും കണ്ണു
പിടിച്ചതിൽപ്പിനെ ആ സദസ്സിൽവെച്ച് മഹാരാജാ
വിനെ നോക്കാ—

“എന്തിനു പലതരാ ചിന്തചെയ്യുന്ന താൽ
അന്തരംകുടംതെക്കണ്ണാവുതിലൊയവെന്ന
ചന്തമോടരചനാസ്താഴിച്ചു മറ്റുള്ളാരെ
സന്തതമവന്നുടെ ഭത്രയാണുചീഡേണം.”

എന്ന് ഒന്നഞ്ഞൾ അഭിപ്രായശേഷ്ടകി. എന്നാൽ, അതു
രാജാവിനും സമതഹാസ്തനില്ല. മകൾ തന്ത്രിൽ കല
രിക്കന്നതിനും ഈ ഏപ്പും മേതുവായേക്കിമെന്നും
അദ്ദേഹം പേരിച്ചു. അപ്പോൾ—

“നദരാജുതേതു പക്കത്തൊന്നുഭാഗിച്ചു
നദനംബാക്ക കൊടുത്തിട്ടുക മഹീപതേ!”

എന്ന് രഹിമാരിൽ തുക്കപ്രതിമന്നായ നകുന്നാസൻ ഉ
ണ്ടത്തിച്ചു. ദേശാപായത്തിനായി കേപ്പുട്ടിരിക്കിന്ന
മെഴും ഇതു കേടുപോം മിററായ രാജകിനും വച്ചി
കണ്ട്. രാജുതേതു ഒപ്പതായി വിജേങ്കായാണെങ്കിൽ
ദേവലോകസ്വദമായ പാടലീപ്പത്രരാജയാനിയെ ആ.

ക്കാൻ കൊടുക്കുകയുണ്ട് അദ്ദേഹം ചോദിച്ചു. ഉടനെ
രാജക്കുമാരാഖരാധരത്വപ്പെട്ടു രാജധാനി എനിക്കുനി
ക്കുന്നു കലവയലിലായി.

മനുഷ്യവുന്നായ രാക്ഷസൻ ഈ കഴുപ്പം കണക്ക്
ചിന്തയിലായി.

“എന്നൊരു കാശം; മുഖലീസുതനാകമിവൻ
അന്തരമിന്തുകൊണ്ടു രാജപുത്രനുർത്ഥമിൽ
ദേപാശമുണ്ടാക്കമരിനില്ലെ സംശയമെന്നും;
ദേഹം സാപത്രുത്തെപ്പോലെമരറാനുംബില്ലാ.
ഈനിലും ജീവിച്ചിരുന്നീടിനു കാലാന്തരിക്കു
നുന്നമീഡാസിച്ചതുനാൾക്കിട്ടുമിവനും
ശാരൂഞ്ഞം ഫലിക്കായില്ല....”

എന്ന നിശ്ചയിച്ചു് ആ നിജങ്ങളും രാജപുത്രനും
പാട്ടിലാക്കുന്നതിനു് സാന്നപനുചുരും ഇങ്ങിനെ പറ
ത്തു:—

“നല്ലതു ചൊല്ലിട്ടവൻ നിങ്ങളോടിനി താണം;
വല്ലതു മുൻ പറഞ്ഞാലതു കേട്ടിഭേദം;
ചൊല്ലിട്ടും ചുണ്ണവുമാകമിച്ചുരത്തിനു്
തുല്യമായെടു എറം തീപ്പിച്ചുതുക്കവൻ താൻ;
മറുള്ള പദാർത്ഥങ്ങളോക്കവേ വിഭാഗിച്ചു്
കറരമെന്നിയേ തങ്ങം ഭ്രാഹ്മി നിങ്ങൾക്കുപോം.
ഓരോരോ വ്യവസ്ഥകൾ വരുത്തേണ്ടതിന്നിനി
പാരാതെ പരിക്കൂട്ടു ചൊല്ലുകൊള്ളുകയുമാം;
ഈ ഗൾപരപരിക്കൂട്ടു ചെയ്തിൽ വരുംവെള്ളം
ഈ ഗൾപരഭാവമന്ത്രവിക്കുന്നതേയുള്ളൂ.”

രാക്ഷസൻറെ ഇള ഉപദേശം രാജപുത്രനാരിൽ
ഉണ്ടുകുമ്പുന്നേ മെഴുക്ക് അതിനോട് ഇടപ്പെടുന്നു.

“ഇപ്പുരംപോലെ ചമച്ചീട്ടിവാബന്നായതെങ്കിൽ
വിത്തത്തിൽ നിന്തുവിച്ചുംലാം. വത്രമില്ലയെല്ലാം.
പാകശാസനംതെൻറെ രാജധാനിയിൽതി-
നേക്കേഡേശവില്ല പാത്രകാണാനെന്നേരം.
ഇന്നിതുപോലെ ചമച്ചീട്ടിവാൻ തോന്നാനതി-
നോന്നാമെ പരശവത്സലയെല്ലാ നിന്തുവിച്ചുത്.
എന്ന് ആ ജേപ്പുകൾ പരഞ്ഞതു കേട്ട് അനജനാരാഘവ
വരം അങ്ങോട്ടു തിരിഞ്ഞതു.

“ഇപ്പുരമെന്നിക്കാലെല്ലാകിൽ ഞാൻ റാനം പുക്ക്
കൈഭ്രാട തപംചെങ്കു കാനനാതിനൊതനേ
ശില്പമാണ് ഗതിവര്ത്തിച്ചവൻ

എന്ന് അവരെവരം ഒരുപോലെ ശാര്യം തുടങ്ങി. ഒന്ന
തുപേരം ചേന്ന് നാട്ടിവാഴടുക്കെയെന്നാണ് മെഴുക്ക് ഫി
നെയും വാദിച്ചുത്. അതിന് രാജാവിൽനിന്നുണ്ടായ
സമാധാനം വിധിയും ഇങ്ങനെയാണ്:—

“മെഴുക്ക് പരഞ്ഞപോലെ, ഒന്നതുപേരം തുല്പും
ധികാരതേഠാട രാജ്യം ഭരിക്കുകയെന്നതു നന്ദയാക
യില്ല.

അന്നോന്നുമുപേക്ഷയുണ്ടാണുതമതുചെയ്യാൽ; .
മനിക്കമാത്ര ബഹുനായകമാകന്നേരം
എന്നമിപ്പജകർഷ സെംപ്രേഷണാണും.

അതുകൊഴിട്ടു:—

“ഓരോരോ സംവശംമോരോരോ തന്നെയും,
ചാരാതെ രാജ്യം രക്ഷിച്ചീട്ടിക നല്ല നുനം.

അല്ലാളിയ കലഹമണ്ണാളും തമിൽ പിന്ന
വസ്തും ചൊല്ലി മുഖത്തെന്തോ ട്രംപ്പേം."

ഈ വിധിയിൽ മന്ത്രിമാന്കവക്സം സമർപ്പം സ
മേംഡൻമുണ്ടായി. മെഴ്ഞ്ഞൾമാത്രം പിന്നെയും വഴക്കി
ളുക്കിനിന്. "ഈ ബെത്തപേരിൽ അക്കരണ്" ആലൃ
ഭരണാധികാരം കൊടുക്കിക." എന്ന് അദ്ദേഹം വിഷയ
ത്തെ സംശയത്തിലാക്കി. രാജാധികാരം മുമ്പിൽ വേ
ണ്ടതു് എനിക്കെനിക്കെന്ന് ആ രാജപുത്രനാർ തമിൽ
കലഹത്തിലുമായി.

മെഴ്ഞ്ഞൾ ഈ പ്രഭോദനം കണ്ട് രാക്ഷസൾ
വിഷാദിച്ചു. മദ്മാനസമാരായ ആ നവനഭന്നാരെ
വശഗരാക്കുന്നതിലേക്ക്" അദ്ദേഹത്തിന്" കിരച്ചുന്ന
മല്ലാ തേശിക്കേണ്ടിവന്നതു്.

"അന്യനാം മെഴ്ഞ്ഞൾ പറച്ചുന്നതു കേട്ട നിങ്ങൾ
അന്യകാരങ്ങളുണ്ടാണു് ചിന്നചെയ്യാതെക്കണ്ട്,
ബഡ്യവായും ജനം ചൊന്നതുകേട്ടതെന്ന
സന്തതം പരിപാലിച്ചീടുക രാജുമില്ലോരു
അപ്പുനെന്തിലിമതമായതെന്നില്ലെന്നു കൊ-
ണ്ണിപ്പുയോടതു തന്നേ ചെള്ളിലേ മതിവഞ്ഞു."

ഈതും ഈതുപോലെയും വളരെയല്ലോം സാമ്പാക്ക
കുറം പരിത്തപ്പോരും ആ മന്ത്രിസന്തമന്ന് കാഞ്ഞം നി
ലുമായി. രാജപുത്രനാർ അദ്ദേഹത്തെ അനുസരിച്ചു.
മെഴ്ഞ്ഞൾ അതിൽ പരാജിതനായി.

ഒരോ കൊല്ലിം ഒരോ ആർ വീതം നാട്വാഴക്ക
യെന്ന് നിഖയിച്ചു് നൂറ്റാഞ്ഞാവു് തന്നെ ഭ്രാന്തി

തെരു നവനായകമാക്കി. യമാകാലം, യമാധിക്രമം ആ പുത്രനാക്ക് അഭിഖേകവും നടത്തി. മനോപ്രാഥപോലെ സേനാധിപത്രം മെഴുളുന്ന കൊട്ടത്രു.

നദനാരാരെ തമ്മിൽ ദേഹിപ്പിച്ചീടെമെന്ന്
നദഭ്രപതി മുരാപുത്രനേ ശൈക്ഷയാൽ
മനുകളായിട്ടനു രാക്ഷസാദികളേയും
മനു നിശ്ചയത്തികലാക്കിനാൻ വഴിപോലെ.

അനന്തരം ആ വയ്യോപ്പുലനായ രാജാവു് കാട്ടി ലേജും പോകവാൻ പുറപ്പാടായി. അതു കണ്ണപ്പോൾ പെശരമുടം ആകമാനം അസപന്മരായിത്തിന്റെ. രാജുരേണും പുതിയൊരു സന്ധ്യാധനത്തിലേക്കാണമ്പ്പോ തിരിഞ്ഞിരിക്കുന്നതു്. അതിന്റെ പ്രവർത്തനം ജനഹിതത്തെ പുരസ്തുരിച്ചുകൊണ്ടുനാനു് തെളിയും മുദ്രേ രാജാവു് നാട്ടവിട്ടുന്നതു് പെശരമാക്കു് ഇഷ്ടമായില്ലോ. അതുകൊണ്ടു്, പിന്നും കരിച്ചകാലതേയുള്ളകൂടി നദനു് നാട്ടിൽത്തെനെ പാങ്കേണ്ടിവന്നു. രാജുകാൽ തത്തിൽ നിന്നു് തീരെ ശ്രീഞ്ഞിട്ടാണെങ്കിലും, അതിൽ മക്കൾ ഇടപെട്ടുന്നതു് എപ്പോഴുംനോക്കിക്കൊണ്ടു് അദ്ദേഹം വാണി. രാജുത്തിനു് ഇങ്ങിനെ ബഹുനായകത്തും വേബിച്ചിട്ടും, മനുകളിടങ്ങാമത്യുംകൊണ്ടു്, കായ്ക്കുകയും അന്തിമം നടന്നവനും.

മെഴുളുന്ന നടന്നവട്ടു, ഒട്ടം നിരാഗനാവാതെ സപ ബലവെന്നു വർദ്ധിപ്പിക്കുവാൻ കുഡോശാധരത്താട യത്തി ചുത്രങ്ങളി. ബഹുഭായുളുന്ന മെഴുളുന്ന ബഹുപുത്രനമാണു്. ആ ചുത്രപ്പുത്രനുന്നതിൽ ഒഴുവിതുന്നാണും ഓഗിനേയമാണും ഉംഗപ്പുട്ടപ്പോൾ അവരുടെ എന്നും

ഒരുപോലെയാണ്. തുതവിദ്യാരായ അവർ പെട്ടരനു കൂടുന്ന സവിശേഷം ബഹുമതരായി. മക്കളോടൊത്തു ബഹുജനകാൽത്തിൽ മിത്രവും പ്രിയയും പോലെ എ പ്രാഥം ഒപ്പുവെച്ചുവരികയാൽ മെഴുകുന്നാൻ, അന്നഭ വത്തിൽ, നാട്ടകാരനു നന്താവായതു്. കൊല്ലംതോറും റാജാവിനിബാധായ മാററംകൊണ്ടു് റാജുകാൽക്കും ദിശാം അവുവസ്ഥിതമായിത്തീർന്നു് നവനന്ദനനാക്ഷേഖ്യാർത്ഥി വളരുന്നു. ത്രിശാരതതിനു് അവർ ശക്തരാണെല്ലാം ജനങ്ങൾ ആക്ഷേപിക്കുമാറായി. അന്തേടക്കുടി ജനമോഡകാരിയായ മെഴുകുന്നു് അധികമയിക്കം കീത്തി കൂടുകയും ചെയ്തു. തന്നിൽ സേനാധിപത്യം സുസ്ഥിര മാക്കൊണ്ടു്, നയോപാധ്യാത്മിൽ താൻ ചതുരനാക കൊണ്ടു് സംഖ്യാനപിതരായ ചുത്രംഘരായൽ താൻ സവന്നനാകകൊണ്ടു് മഹാമനസ്പിരായ മെഴുകും അചിരേണ നാടാകമാനം സ്വപ്നഗ്രാഹകി. റാജാധികാരം നാമമാത്രമായു് സ്ഥിരനു.

ഈതു മായപ്പോരം ലോകമെമ്പാത്സയ്ക്കും മ ശ്രീമാരത്തെ മനസ്സു് പത്രാകലമായി. വർദ്ധിക്കുന്ന മനസ്സു് ഇത്തുടർന്നു അവക്കുടെ മനസ്സു് ഇത്തുടർന്നു അവക്കിടയിൽ ശ്രദ്ധമായുണ്ടായ ആലോചനയാവിതു്:—

“എന്നോരുക്കളും, നിത്യഹിതു് കാണണന്നേരം,
സന്തതം നമ്മക്കാനവിപ്പാശിഷ്ട ത്രിമി
ജാരണ വരയാകും വാരനാരിയെപ്പോലെ
മെഴുകു വ്യായായതെത്തരുയും പ്രജാകരം!

പാത്മിവരായും ചിലർക്ക് മന്ത്രികളായും ചിലർക്ക്
പുസ്തിയെപ്പറിപാലിച്ചിരിക്കും കാലത്തിക്കൽ
ട്ടൈൻ വശമായിവന്നിതുജ്ഞരെന്ന-

തെന്തും നാണക്കോടാമെന്നതേ പറയാണു.

പണ്ഡിവൻ വിദ്രോഷത്തെ സൗചിപ്പിച്ചതുന്നേരം

കണ്ണുകാരായ നമ്മക്കേതുമേ തിരിഞ്ഞീലാം

ശത്രുവായും വക്രമിവൻ നമ്മക്ക് നിങ്ങളില്ലാത്ത

ചതുപ്പുശ്രദ്ധാദികളിലോ വലിച്ചിത്വവന്നിപ്പോം.

ഇന്നിവൻതെന്നക്കാല ചെയ്തിലെന്നാക്കിയപ്പിനെന്ന
നിന്നുംയും നമ്മക്കാലവെച്ചുമെന്നറിഞ്ഞാലും.

ലോകരജ്ജനവന്ന മെംത്രിനോടേക്കൂട്ടുന്നേരം

ആക്കവെ നംസിക്കും നാമില്ല സംശയമേതും.

ഒണ്ടക്കുന്നമാത്രങ്ങൾ ഭ്രമിപാലകന്മാരും

ഉണ്ണാതു പുറപ്പടഞ്ഞുന്ന വന്നിടമപ്പോ.

എന്നതുകൊണ്ട് ചതിചെയ്യുകൊള്ളുകേയുള്ള

തിന്നുയമാണുണ്ടാമതു വൈക്കത്തിനിയേതും.”

ഈ നിഖേയത്തോടെ അവർ ചതിപ്പണിക്കൊരു
അംഗി. ശ്രദ്ധമായി രംജുകായ്യും ആലോച്ചവിക്ഷവാനാണു
നാ ജനങ്ങളെ ധരിപ്പിച്ചുകൊണ്ട് അവൻ ഭ്രമിക്കുള്ളിൽ
പുതുതായെങ്കാൽ മന്ത്രമണ്ണപം നിന്മിച്ചു. അകും വി
സ്തുതമാണെങ്കിലും അതിന്റെനട ഏററെയും ഇടങ്ങി
യതാണ്. ഈ അന്തർഗ്രഹത്തിൽ സ്ഥിതിചെയ്യുകൊ
ണ്ടാണു നവനാടനമാരും സചിവരംഭങ്ങം മെംത്രിന്മാരും
ചേന്ന് പിന്നീട് രംജുകായ്യുവിച്ചാരംഭരുവന്നതും. അ
നൊന്നനാടിൽ രംജുട്ടുംബരിലോരാറം പെട്ടുനഞ്ചുവ
നു മെംത്രിനെ കണ്ട്

“മനുമണ്ണപത്തികൾ മനവരെല്ലാവതം
മന്ത്രികളോടൊക്കെ കാഞ്ഞത്തെ വിചാർപ്പാൻ
നിന്നുടെ വരദം പാത്തിരിക്കുന്നവർകളിൽ
തിന്റെ നീ സുതരോടും പോരിക വൈകീടാതെ”

എന്ന് അറിയിച്ചു. ഉടൻതന്നെ തന്റെ മഹാഭാരതങ്ങൾ മെച്ചപ്പെട്ടു പുരബ്ലൂപ്പുചെന്ന പതിവുപോലെ മനുമണ്ണപത്തിൽ ഇന്ത്യൻ. അവർ അകത്തു കടന്നപ്പോഴുക്കം പാരപ്രസംഗതിലെ വാതിൽ അടച്ചപ്പുചുട്ടന്നതു കേരാക്കായുംവന്ന. ഇതിനുമുമ്പുണ്ടായിട്ടില്ലാത്ത ഈ വാതിലാട്ടു കണ്ട അമൃത്, തൽക്കണ്ണം ആ ഗ്രഹാഭവത്തിലേക്കു തിരിഞ്ഞപ്പോരം അവിടെരാജകിഷണം കല്ലുകളിട്ട് അടച്ചിരിക്കുന്നവെന്ന് അറിഞ്ഞു. ഗ്രഹാഭവത്തിൽ നോക്കിയപ്പോഴാവട്ട അവിടെ ആരെയും കണ്ടില്ല. അവർ ആ അന്തർഗ്രഹത്തിൽ ബലംരായി.

“പോകാമോ വരവാനുള്ളാവത്തു നിത്രപിച്ചായ നികാമമോ വിധിയുടെ കം്പിതം ശ്രീവ ശ്രീവ!”

വിണ്ടും ആ മണ്ണപത്തിൽ ചുറവിനെന്ന നോക്കിയപ്പോരം അബ്ദാരിട്ടുത് ഭോജനപദ്ധതിമുദ്ദേശം അടഞ്ഞിയ ഒരു എറു പാത്തുകളിൽ ഓരോ പാത്തുകളിൽനിന്നും മുമ്പിൽ ഓരോ വിളക്കം നിരത്തിവെച്ചിരിക്കുന്നതു് അവർക്കണ്ടി. ഇതു വല്ലചീഡാഖാണ്ണം അവക്ക് മനസ്സിലായി. ചൊല്ലവാനുത്തരും പിന്നെയുള്ള വസ്തു കൂടം. അവർ തീയതിലേക്കുന്നതു പരസ്പരാ ആദ്യേഷിക്കാനും കണ്ണിൽ തുകിയുകിക്കുന്നണ്ടി ദീനരായി വിലപിക്കാനും ചെയ്തുനട്ടുണ്ടാണ്.

“ ഭജ്ഞരാമമാത്രങ്ങം ഭൂമിപാലകനാരം
 കഷ്ണമാംവള്ളും നമേം പുതിച്ചാരഞ്ഞും പാപം!
 ഏതുമെ അവകാശമില്ലിൽ ചെയ്യീടുണ്ട്
 ഏതുമൊന്നവരോടു ചെയ്യുതുമില്ലപ്പോം നാം.
 വല്ലതും പ്രവർത്തിച്ചു ദിവസം കഴിപ്പാനോ-
 യു ഒരിലപ്പാതകബന്ധനിനം പോയിലഭ്യോ.
 മണ്ണപമവനിയിൽ കഴിച്ചു സ്വാജിച്ചതും,
 ചണ്ണരാമവത്തു മഹത്യയോഗം പിന്നെ,
 വന്ന നമേം പറഞ്ഞീടിന പുതാശനം,
 ഭന്ന് യമിതൊക്കുവേദയന്നറിഞ്ഞില്ലപ്പോം നാം.
 ഇജ്ഞമിപ്പാത്താലിയും ചതിച്ചു കൊല്ലുണ്ണോ!
 സ്വാജികല്പിതം തടക്കാവത്രമല്ല പാത്രങ്ങൾ.”

ഇങ്ങിനെയോന്നു പറഞ്ഞുകൊണ്ട് “അവർ കുട
 തോടെ കരഞ്ഞു. അനന്തരം തന്നി വേണ്ടംകാഞ്ഞുമെ
 നെന്ന മെന്തുനു വിചാരംമായി. കരഞ്ഞുകൊണ്ട് കാ
 ലം കഴിച്ചിട്ടു കാഞ്ഞുമെന്നമില്ല. ഈ ആപത്തിയിൽനി
 നു രോചിക്കവാൻ മാർക്കുഡണ്ണോ ഏന്നബെയ്യുതോടെ
 നോക്കാണു വേണ്ടതെന്ന് അട്ടുമാത്തിനു തോന്തി.
 തെല്ലുടന്നരം ചിന്തയിലാണ്ടപ്പോൾ ഏതാണ്ടാങ്കു വഴി
 അദ്ദേഹം കണ്ടി.

“ ഒന്നമേ നിത്യപിച്ചാലാവത്സ്വാതെയ്യുള്ള,
 ഭന്ന് യമേരുമവർ ചെയ്യു സക്കടത്തിക്കൽ
 ഇ ഉറപ്പരമർക്കുമെന്നെന്നരം തെരുക്കുടാജ്ഞ യാൽ
 വിശപ്പനിച്ചുപ്പാവരം കേരംകണമന്നേറവാക്കും
 ഭോജനമിത്രതന്ന കുട്ടിയങ്ങാത്മിച്ചു
 ഭാജനമാനനിലാക്കി സ്വക്ഷിച്ചു വഴിപോലെ

പിപുമൊന്നുകഴിച്ചുക്കയെ കെട്ടത്തിൽ
ജീവിതം ധരിച്ചിരുന്നേനുമായുംതാൻ.
നേരപേക്ഷണങ്ങായി വിളവിക്കിടക്കുന്ന
ചോരാട്ടക്കുടംബുമേഖലവത്തിന്നിയോഗത്താൽ
നിർദ്ദമിപ്പതിനുന്ന കഴിവുണ്ടാകിൽ ശത്രു-
വർത്തനയോട്ടക്കവാൻ യന്മാം ചെയ്തീടുണ്ട്.”

അംഗീകാരം റൂപ അഭിമതം കേടുപെട്ടാം മഹാശ്രാം
ക്ഷയും പക്ഷുകൊണ്ട് നിൽക്കും.

ഇങ്ങിനെ മറ്റൊരു മരിക്കുന്നതും കണ്ട്
വന്ന സങ്കടമൊക്കെ സഹിച്ചുണ്ടിരിക്കും,
പിന്നെ പ്രതിക്രിയചെയ്യുന്നമഹക്കരായിരാവും
നുന്നുമെ മിണ്ടിയില്ല.

അംഗീകാരം മെഴുസ്സിൽ ഇളയ മകനായ ചന്ദ്രഗുണ്ഠനും
നുന്നുമെ കാണുന്നു. ഉടനെ ആ ധീരനിൽക്കിരാവേശമുണ്ടായി.

“മാലകതാരിൽ താതനേതുജാലാകവേണ്ടം,
താതനിനുന്നരചയുണ്ടും ഞാൻ ചെയ്തിട്ടുണ്ട്.
ജീവിതം ധരിച്ചിതിലിരിക്കുന്നതുണ്ട്”,
പോവത്തിനുന്ന കഴിവുണ്ടാകിൽ പ്രതിക്രിയ
ധിരതയോട് ചെയ്തിട്ടുന്നതുണ്ട്, പിന്നെ
പാരിതു പരിപാലിച്ചിരിക്കുന്നതുണ്ട്” —എന്ന്
ആ നിംഭീകനായ ബാലൻ പ്രതിജ്ഞയെചെയ്തു. ഒരുവരും
ഈക്കേട്ട് തുഷ്ടരായി. അവൻ ചന്ദ്രഗുണ്ഠനും ശാശ്വതാ
യി ആദ്ദേഹിച്ചും, ഓലന്നു കുറീരാക്കും അഭിപ്രായചെയ്തു
എന്നും ആൾക്കിട്ടാണ്.

“ബാല, നി ചീരകാലം ജീവിക്ക രിപ്പക്കുള്ള
തോലാതെ ജയിക്കായിവരിക, വിശ്വഷിച്ചും,

ആരംബിച്ച സഹായമാണെങ്കിലേനിരിക്കില്ലോ
വൈരിവർദ്ധത്തെയാട്ടക്കീടും നീംഹാമതേ”

ഈ ആവിസ്സു കൈക്കൊണ്ട് ചങ്ങളുണ്ട് താതനി
യോഗപ്രകാരം പ്രവർത്തിക്കുവാൻ തുനിൽത്തു. ആധാര
മില്ലായ്ക്കൊണ്ട് മരറപ്പാവരം എത്താനം നാൾ ചെല്ലും
പോഴുക്കം മരിച്ചുപോയി. ചങ്ങളുണ്ട് ആ ഗ്രഹ
യിൽ എക്കന്നായി വാണി.

മെംഞ്ഞേശ്വരം മക്കളേയും ചതിച്ചുകൊന്നിരിക്കുന്ന
വെന്ന് റക്കിയാണാക്കാൻ നാട്ടുകാർ കല്പി. സപ്പനം
കട്ടംപാംഗങ്ങളിടെ വിയോഗത്താലെന്നപോലെ അ
വർ ക്രൂരതോടെ കരയുമാറായി. പെപ്പാചികക്കമ്മം
നടത്തിയ രാജസ്ഥാനത്തെ അവർ വെള്ളത്തു. അവരേ
സമാധാനിപ്പിക്കുന്നതിന് നാലുപത്രക്കംഞ്ച് വളരെ
നാൾ വളരെയല്ലാം കുഴല്ലപ്പുംഖാഡിവന്ന. മെംഞ്ഞുനാ
ശാതാൽ രാജുത്തിൽ വിളക്കുക്കുപോലെ നവനദി
നാക്കം തോന്തി.

അങ്ങിനെ. മുന്നമാസം കഴിപ്പിലുണ്ടു. കുട്ടിലാക്കിയ
ഐലാരസിംഹത്തെ വഹിച്ചുകൊണ്ട്, തൈനാൽ വംഗരാ
ജാവിന്നെൻ്റെ ആരംബാർ നദിരാജാധാനിയിൽ വന്നു. ന
വനദന്താജാനിടെ കലാക്കരിക്കുത്തെയ പരീക്ഷിക്കുവാനു
ണ് ഈ സിംഹത്തെ വംഗലുപാൻ അയച്ചിരിക്കുന്നതു്.
കുട്ടിപൊളിക്കാതെ സിംഹത്തെ ഘുറതേക്കാക്കേണ്ണെമെ
ന സന്ദേശതോട്ടാട്ടുടിയാണ് ആ രാജാവിന്നെൻ്റെ ഇ ഉ
ക്കാഴ്ച. ആ സന്ദേശംപോലെപ്പറ്റിക്കുവാൻ നവനദി
നാംബം സചിവന്മാരം ചേന്ന് ആവുന്നെടുത്തോളം ഉ
ത്സാഹിച്ചു. ലോറങ്കുപിയായ ആ സിംഹത്തെ സമീപി

ക്ഷവാൻ പോലും അവർ പ്രേടിക്കുകയാണെങ്കായതു്. സിംഹത്തെ പുറത്തെക്കാക്കവാൻ ആ ആട്ടിൽ അവർ പഴുതൊന്നും കണ്ടില്ല. പരീക്ഷയിൽ അപചജയമാണ് മ്ലോ വൈക്കമന്തു് എന്ന കണ്ട് അവർ വിശ്വന്നരായി, അപ്പോൾ വിശ്വവൻ എന്ന മന്തി തന്റെ പ്രിയസ്വന്നത്തോയും മെംതുംനെ സൂരിച്ചുകൊണ്ടു് ഇങ്ങിനെ പറ ഞ്ഞു:—

“നല്പത്താം നമ്മകളും ചന്ദ്രമാളും ഒരു സംബന്ധിൽ
വല്ലതുമിതിനൊരുപായമുണ്ടാക്കുമ്പോൾ.
ശിശ്രാംഗുത്തിനവന്നോത്തു് കാണാനനേരം
കല്പക്കുല്പംതന്നെ മെംതുംനേന്നു് ബാലൻ.
എന്നൊരുപായമുള്ളതു് ചിന്തിച്ചും, ലിനിയിതി-
നെന്നൊരുപായ കഴിവെന്നു കണ്ടതുമില്ലതാരും.”

ഇതുകേട്ടപ്പോൾ ഏവരുക്കും വിചാരം മെംതുംനീ
ലേക്കു തിരിഞ്ഞു. മെംതുംനോ, ചന്ദ്രമാളുംനോ അപാ-
വാ അക്കുട്ടരിൽ റററാരാനമോ ജീവിച്ചിരിക്കുന്നേണ്ടോ
എന്നു് ആ ഗ്രഹാലയം തുന്നു നോക്കുവാൻ അവർ ഒ-
രുപ്പെട്ടി. വംഗമാൽ നദിൻ റാരാജിതന്നുയിരുത്തുവരു-
ന്നതിനെക്കാരം മെംതുംനേയും ഘുതുമാരെയും, ആവുകു-
ക്കിൽ, രക്ഷിക്കുതന്നെന്നയാണു് നല്പത്തുനു് അവക്കു്
തോന്തി. അവർ ആരംഖാരോട്ടുടക്കി ഉടൻ ചെന്നു് ഗ്ര-
ഹാലഭം തുറന്നു. അതിനുള്ളിൽ ചന്ദ്രമാളും ചാതും ജീ-
വിച്ചിരിക്കുന്നതു്” അവർ കണ്ട്. സദാഛവശാരു ആ ക-
മാരകെന്നു് പുനർസ്ഥാപത്തിൽ പ്രചൃഷ്ടരായ നവനു-
നയാർ—

“വസ, നീ പുരത്തിങ്കു പോരിക വെക്കിടാതെ
മത്സരാദികൾ നിംഗാടിലുണ്ടെങ്കിൽ കേരളുമേ”

എന്നു് പുജ്ഞകെട്ടതുകം വിളിച്ചു്. നിർമ്മിക്കവാൻ ചു ഒരുപ്പുന്നുനു് അശായുണ്ടക്കിലും, കണ്ണിൻവാത്രു് മറയിട്ട് കയ്യാണു് അപ്പുംപുംശാഖയതു്. അനന്തരംതാപദം കോ പദ്മം കലന്നകൊണ്ടു് ആ മെഴുളുള്ളതിൽനിന്നു് മര പടി പുരപ്പുട്ടു്—

“ഇപ്പുയില്ലുനിക്കേതും പുരത്തെക്കിടിൽനിന്നെന്നു് പുരം ജൈശ്വരായം ക്രാതെ പോന്നിട്ടുണ്ട്. അന്ന താനവരോടു കൂടിയല്ലയോ പോനു? പിന്നെയങ്ങിനെ പിരിത്തെടുത്താൻ പോന്നിട്ടുണ്ണു! ജൈശ്വരാർ, ജനകരം പട്ടിണികിടന്നിടിൽ കഷ്ടഭായു് ഉരിച്ചുപോകുന്നതും കണ്ടുകണ്ടു് പ്രാണനുംപോകാതെക്കണ്ണിരിക്കുമെന്ന നിങ്ങൾ നാണയത്തിനു വെട്ടിക്കൊണ്ടുകൈയിനിവേണ്ടു്.”

ഇതിനു് ആ നിർപ്പിപ്പജരായ നവനന്ദനമാർ മംഗളിലനായ ചന്ദ്രതുണ്ടെന കപടമായി സാന്തപ്പം ചെയ്യുവാൻ മുതിന്നു്—

“നിന്നെട താതാദികൾ തൈപ്പെല്ലുന്നറിക നീ; എത്തു നീ കരണ്ടെഴുൽ തെള്ളവാനവകാശം; ചിന്നകോണ്ടെന്തു ഫലം പോരിക കമാര നീ പണ്ടുംല്ലോ നീകയൽ സ്നേഹമുണ്ടി തൈപ്പെരംക്കൊല്ലും കണ്ടുകൊരാറ്റിനു ഫലമിനിയെന്നറിത്താബും.”

ഇതുയും പറത്തു് അവർ മെഴുളുഷ്ട ധനമെഡ ക്കുയും ആ കമാരൻറു മുവിൽ വെച്ചു. കരച്ചുനേരം വെറും കാട്ടിക്കുട്ടലായി ഇടത്തുനിന്നിടപ്പിനെന, കടക്കം ആ പെപ്പറുകസപത്തെ ഗ്രാഫിച്ചുകൊണ്ടു് ചന്ദ്രതുണ്ടു് രാജധാനിയിലേക്കു് നവനന്ദനമാരെ അനന്തരമിക്കയും ചെയ്തു.

കൊട്ടാരത്തിൽ യമാർഹം സർക്കുതനായതിൽപ്പുണ്ട് നന്ന്, വംഗരാജാവിന്റെ അതു സദ്ദേശത്തോളും, കുട്ടിനും തുടിൽ അതു സിംഹത്തോളും ചതുരപ്പുൾ വിസ്താരത്തോടെ നോക്കി. അതു മതിമാൻ ഒട്ടനിമിഷത്തേക്ക് അതു ലോചനയിലായി.

“പഞ്ചാസ്യമിതു മഹാവിഗ്രഹം, മെന്നാലിപ്പോൾ
പഞ്ചരത്തിന്റെ കഴലിടകക്ഷേട്ടെയെന്നും
മോഹിപ്പും നെന്തിയെല്ലായെന്നതുകൊണ്ടുതന്നു.
പ്രാജത്താൽ തുതമിദമില്ല സംശയമേതും.
സന്തതം സിംഹത്തിന്റെ ചേഷ്ടകരം സൃക്കിക്കു
[നോർ

യന്ത്രമുഖിതിനുള്ളിലെന്ന തോന്നുന്നതാണും
വഞ്ചനോമാറികളിലും പാത്രകാണ്ഡനുനേരം
നിംബം ശില്പികളാൽ കല്പിതം മനോഹരം.

സദ്ദേശത്തിലാവട്ട—

അവ്യതാമനനബന്ധായ വാക്യമെന്നതുകൊണ്ടു
ധാവനം വരേണ്ടമെന്നുള്ളതുമാല്ലെല്ലാ.

അവണ്ണത്തിന യോഗ്യമാസ്യമെന്നാലിതു
കേവലം മെഴുകുകൊണ്ടനേരെ വന്നുന്നും.

ഇങ്ങിനെ നിശ്ചയിച്ചു് അങ്കുളിവക്കു് അരള്ഞതമാം
മാരു് ചതുരപ്പുൾ അതു സിംഹത്തെ കുട്ടിനിനു് എറ്റ
തേരകാശവാൻ ഒരു ദാഡി. അതു കുട്ടു് ഉന്നതസ്ഥാനത്തു
വെച്ചിട്ടു്, ഇരുപുകോൽ ചുട്ടപഴപ്പിട്ടു് അതിനെ
അതു സിംഹത്തിനേരു വെച്ചിട്ടുതോടുകൂടി അതു ഭികരങ്ങ
പം ഉരക്കി ആകമാനം പുറതേക്കൊഴുക്കി. ഇതു കണ്ണ
തോടുകൂടി ഏവങ്ങം വിജയമം പ്രത്യേകം ഉറക്കു ചീരി

എ. അവർ ഉപാധിതനും ചരുളും നെ ആവശ്യം ഇം അഭിനവികയും ചെയ്തു. അങ്ങിനെ വംഗരാജാവി സ്ത്രീ പരിക്ഷയിൽ നവബന്ധനമാർ മെണ്ട്രുച്ചതുനാൽ വിജയിക്കുന്നു.

ഈ വിജയത്തിൽ സദനാഷ്ടതെക്കാർ, ശമുവിൽ ശക്താംബർ മന്ത്രിപ്രവർത്തനയ രാക്ഷസനും ക്രുടലലായ ണ്ണാം ഉത്തരം. ഈ മെണ്ട്രുച്ചതും പ്രതിക്രിയയ്ക്കും തരം നോക്കാതിരിക്കാൻ ലൈസ് അംഗീകാരം ശരിക്കും ഉണ്ടുണ്ട്. അന്തുനും ജൈപ്പുരാക്കം ചരുളും നെക്കും അഞ്ചു ദേഹി കുിയ ചെയ്തിപ്പിച്ചിരുന്നു ആ കമാരന്റെ കാൽ തതിൽ നവനംബന്ധാർ മന്ത്രിമാരോടുകൂടി ആലോച്ചി ആ തീരുമാനിച്ചുത്തു് ഇതാണു് --

“വംഗരാജാവു പറന്തത്തുപോലെ വസ്തു പരിക്ഷയു മുണ്ടായാൽ —

.....അതു സാധിക്കേണ്ടുകിലിനി
കേവലം ചരുളും നമ്മുടെത്തുകാംക്ഷ
ശത്രുപചാശേഷാർക്കളിൽ ശേഷിച്ചും നെന്നുകില്ലോ
പത്രനെ പൂശാലെ പ്രിപാലി ചീടുകവേണം.
അംഗീകാരികളിലായിപത്രമുണ്ടാക്കിടിനാൽ
വിശദാസം വരായല്ലോ ശത്രുപചാശകയാൽ
നെന്നിനം പിന്നെയെങ്കിൽ പാതുമല്ലെന്നുവായാൽ
രണ്ടും ഓവിച്ചിത്തനീടിലുമതുമൊരു
ഒണ്ണുമാറ്റുത്തിനില്ലെന്നുശേയമേതും.
അംഗീകാരികളിനു വിപ്രമാർ വരുന്നേരം
ഡോഗ്രൈ ക്ഷണിപ്പുതിനുംകു നല്ലതുനും”

ശ്രദ്ധകാരം അർഹാരത്തിൽ ഭോജനത്തിനായി
വരുന്ന ശ്രൂഅമഃന്നര യമാർഹം സങ്കരിച്ചിക്ക എന്ന
താൻറ് പ്രായമുള്ളനു കിട്ടിയ ഉദ്ഘാരം.

താതസോദരങ്ങൾ നാശമുന്നിനും

ചേതസാ നിന്മച്ഛിഷ്ഠ വേദവും മറച്ഛിവൻ.

സൗഖ്യകം വെള്ളവെള്ള കോപവും ജനിച്ഛിഷ്ഠിയും,
ചഞ്ചലംകുട്ടാതൈക്കണ്ണിഗ്രഭോജനത്തിക്കയ്ക്ക
വിപ്രശ്രഹിച്ചിരുന്നു തിക്കലേക്കെതി
തപ്പരനായിട്ടിരന്നീടിനാനുകാലം.

എന്നുംതമല്ല:

സഹായ സഹായമാതിഷ്ഠതെന്നിനും

വല്ലുക്കുഷ്ഠി മെഴുള്ളുന്നും ചിന്തിക്കയ്ക്കും.

തജ്ജിവനീഥം പട, ബുല്ലിവെവഭവംകൊണ്ട്

വല്ലതക്കിലം തച്ചകാസ്തുമത്രനും

ബുല്ലിശക്കിയും മഹാസെസസ്ത്രശക്കിയും തമ്മിൽ

ബുല്ലിശക്കിക്ക തുല്യമാനമില്ലെന്നിട്ടവൻ

ബുല്ലിയും നാഡുമേരീഥനു വിപ്രനാര

നിത്യാനുമനോപചിച്ഛകാബന്ധതാൻ വാനീടിനാൻ.

രണ്ടാം പാദം.

ങ്ങനും മാത്രമല്ലോ വീഡിയിലേക്ക് നോക്കി
ക്കൊണ്ടിരിക്കവേ, മഹാതേജസ്പിംഗ് എന്നോ മും
മഹാന്നൾ പജറ്റിമല്ലോ

കുലനാശ് മേഖല കത്തിപ്പറിച്ചടക്ക
ചുട്ടിൻ ഭൂമി കലക്കിക്കൂടിച്ചതി
അഴുനാശ് നിഛ്കുന്നതു

യദിച്ചുയാ കാണുമാറാണി. ഉടനെ അഞ്ചേരം വിനിത
നാഡി അങ്ങോട്ടു ചെന്ന് ആ മുംമഹാമഹാന കൈപ്പും
നമ്മുടിച്ച് കുപ്പുകൈയോടെ വാങ്ങിനിന്നു.

“ഭ്രംഗരേതുഘുകലോത്താംസമേ വിഭോ
ഭാസുരകാന്തി കലന്ന് ദയാനിയേ,
എന്തിനു പള്ളിതു കത്തിപ്പറിച്ചില്ല
ചന്തമാശ് നിവിൽക്കലക്കിക്കൂടിച്ചതും” എന്ന് അ
നന്തരം അഞ്ചേരം താഴുമയോടെ ചോദിച്ചു.

മുംമഹം—“ഇപ്പും പാദേതകർത്തുണ്ടാൻവീഴുകയാൽ
ഉംപ്പുവില്ലായ കോപം പൊറായ്ക്കാം
നാരാധവേരോട്ടുകെടുപ്പറിച്ചതും
പാരാതെ ചുട്ടു കലക്കിക്കൂടിച്ചതും.”

ചന്തമുള്ളൻ—“എങ്കിലും ഭസിതംകുടിക്കാം കു”
മുംമഹം—“കുാധാനിജൈനോദയിപ്പറിക്കും സ്ഥാപ്തിക്കു
എത്തുമതിനേരായ സംശയമില്ല കേരം.”

ചങ്ങ-“ഉന്നതരായുള്ള മനവന്മാർ പിലർ
ശ്രോംമാണുള്ളിപരാധ്യക്ഷം ചെങ്കിലേം;
യിരതയോടെന്തു ചെങ്കും വേം പിന്നേ?”

ബ്രാഹ്മ-“വാഹനാഖാളിയുള്ളനീയെന്തറിൽന്തു മമ
ശ്രീലഗ്നംഞ്ചാളിം എല്ലിവിലാസവും!

മതതഗജങ്ങളിലൂപ്തഗണങ്ങളിം
പത്തിവരമാരുമാരുത്ത ദമങ്ങളിം
ചിത്രമാഞ്ചുള്ളായ മന്ത്രവിലാസവും
എത്രയേറുന്ന ദൈവാനന്തരപ്രഭവും
ഇന്തരമല്ലോ നരപാലകന്മാർക്ക്
നിത്യംകുംനാരു ശക്തി ധരിക്ക നീ.
ഇംഗ്രേസിലുള്ളതുമനസ്സെട എല്ലിയും
തങ്ങളിലെത്ര വിശ്രേഷ്ടമരിഞ്ഞാലും
മാരകശായ മതിവെവഭവംകൊണ്ട്
അമയോടെന്നാനു സാമ്പ്രദായം നാലും!

ചങ്ങ-“ആരാന്നറിഞ്ഞ നില്ലപ്പോൾ ഭവാനെ തൊൻ
ആരാന്നറിഡുചെങ്കും വേം മഹാമണ്ഠന്.”

ബ്രാഹ്മ-“പാനക്രമനാം” ലോകപ്രസിദ്ധനായ അതു
ബ്രാഹ്മണനാം തൊൻ. കേരളിലുംനെന്നും വി
ശ്വിലുംനെന്നും റാഡി പ്രേതകൾ എന്നിക്കും വേരെയു
മിഡി. ഒരു നദിരാജയാഗിയിലെല്ല അരുംഭോജന
നാഡിനാശം തൊൻ ഇംപ്രാം വനിക്കുന്നതും. അം
തിട്ടിക്കണ്ണാഡി വരുന്ന ബ്രാഹ്മണരു യദേശാചിത്രം
സംക്രാഡി ആന്തിനാം എന്താ സുഷ്ഠാനെ ഇവിടെ
നാക്കിച്ചിട്ടുണ്ടാം” തൊൻ കേരളംകുട്ടണായി.
അതു സുഖാലനെ അണുപ്പിച്ചുകൊണ്ടുണ്ടാം തൊൻ

ഈ വഴിക്കു ചെല്ലുന്നതു്. അയാളിടുക വീടു് എ
താണുന്ന അങ്കു് എനിക്കു കാണിച്ചുതുക്കുമോ?”

“എക്കിൽ, പൂജ്യവനവൻ താനറിഞ്ഞാലും!”

എന്നു് ചുറ്റുപ്പിൽ അജൈലിബുദ്ധനാഡി ഉണ്ടാണു്

‘തപത്പാദരേണകൾകൊഞ്ചിനി ഏവകാരതെ

യിപ്പുരും ശ്രദ്ധമാദ്ദേശം മഹാബതേ’ എന്നു് അം
ത്മികയും,

“ഇന്നിവിടെ ഭോഗം വന്നതുകാരണം

നന്ദവംഡമിനി വർഖലിതമാഞ്ഞും”

എന്നു് ആ നാണ്സിക്കയും ചെയ്തു.

ഈ കേട്ടപ്പോൾ ആ വീരാഗ്രണിയായ ചംഡകുർഖ്
ലഭജിതനാഡി മുഖം താഴു് അം അച്ചിരി ആണ്ട് ഇങ്ങി
നെ പറയും--

“അഞ്ചും, ‘ഭൂ ശല’ കെന്നിങ്ങിനെ ചൊന്നതു

പൊ ആലു വിപ്രജാതിസപദാവദ്ദേശം;

രാജാവു തന്നുടെ പെരുതന്മുഖ ഭവാൻ

ആച്ചാരമുള്ളതെ ചൊന്നുനിയാതെ;

സഞ്ചനം പാടിക്കു തുകാനോടതുചീലുക്കിൽ

ഇജ്ജനം പാടിക്കു പോരാളി യാഞ്ഞും;

ലഭജ മുഖം ദിവസനിഃശ്വരമാണെനിഹാ,

നിയുഷമിനു പോക്കുവാനാണ്ടുംബും”

നല്ല വരങ്ങു തത്തന്നതുചുണ്ടിനി

വല്ലഭമേംടതു വാ ഓടിക്ക ഭവാൻ;

എതും പോധമാകനി തു നിന്നുട

പുത്രയം കൂടിട്ടുനിതശാനറിക്ക നീ”

ചുറ്റു--“നിത്യ മുഖിങ്ങിനെതന്നെ പൂജ്യലാനേ-
നെന്നതുചുമുക്കുവോടതുടിചെയ്യിലെ

ഒരുസ്തമിപ്പുനിക്കൊത്ത വരമിനി
മുറുംകെനിപ്പോന്നിക ദയാനിയേ.
തപ്പന്തുപ്പുകൊണ്ടിനി ഒരുസ്തമിലും വേണ്ടകിൽ
മർക്കടിലത്തിനെഴുന്നള്ളിന നേരത്തു
വിഞ്ഞമിപ്പുന്ന് തകവുള്ളോ മതിതാനും”

അങ്ങിനെഖാവാമെന്നും ചാണകുന്ന് സമതിച്ചു. അ
തിൽപ്പിനെ ചായുള്ളുന്ന് ആ മഹാബുംഘൻ ഭോ
ജനാർദ്ദനിലേക്ക് രാച്ചികാണിച്ചുകൊണ്ട നടനു. അ
ങ്ങിനെ ചെസ്തുന്നോരും

ആക്രമിതോടു തന്റെതാവിനാശവും
സോഡാനാശവും തന്റെ വിശ്രഷ്ടവും
മേഖിനിപാലത്കരാത്രെ മുത്തവും

ഒക്കെവ ചാണകുനോടു. മെണ്ണുന്ന് പറത്തു. അ
തെല്ലാം കേടുഭോട്ടാട്ടുട്ടുടർന്നു അദ്ദേഹത്തിനും ആ കമാരനിൽ
എററാട്ടും കയ്യു കുടി. സ്ഥാനാദികമ്മണ്ണം കഴിഞ്ഞു
ഭോജനാലായ സംഖിപ്പിക്കുന്നതുവരേക്കും ചാണകുനേ
അനുപരിച്ചതിൽപ്പിനെന്നയാണും ചായുള്ളുന്ന് മടങ്ങിയു
ം. വീട്ടിലേക്ക് തിനിച്ചുവരുമ്പോൾ ആ മെണ്ണുപറത
നെന്ന് വിചാരഗതി ഇങ്ങിനെഖായി:—

“ഒരുവാവാലംകാണണിക്കു മനോരമം
കൈവന്നി തിപ്പോളി തിന്നില്ല സംശയം.
മുഖ്യമുരം തന്നെ തന്നൊള്ളയിച്ചിനി
രംഭപ്പുരുടു ചെന്നുന്ന പ്രതിക്രിയ നിണ്ണണം;
ഉറുനാഡുശോര വിപ്പുനിവൻ തനി.—

കാര്ഗ്ഗാസനം നരചാലക്കമ്മർവാർ
എന്നും കൊച്ചുങ്ങലിപ്പുന്നും വരുംപിന്നെ
മനവാഹാരത്തുള്ള മുട്ടിന്തുപോം.

എന്നാലെനിക്കു വരേണ്ണത്തും സാധിച്ചു.”

ചന്ദ്രഹ്ലി കുറ്റം ഇം ഉണ്ടപ്പോലെതന്നെയാണ് “അവിടെ കാഞ്ഞം നടന്നതു്. ചാണക്യൻ ഭോജനാലയിൽ
ചെന്ന നോക്കിയപ്പോൾ അവിടെ ഒരിടത്തു് കിഴക്കോട്ടു്
മുഖമായി ഓഡ്രു പൊസ്തുളികയും, അതിനെന്തിരെ
വിശ്വേഷിച്ചു് മരറാനും നിരത്തിവെച്ചിരിക്കുന്നതുക
ണ്ട്. അവഞ്ഞരികേ മരറാരിടത്തു് ബഹുശതം വെള്ളി
തരളികകളിളിഞ്ചു്.

“സപ്പണ്ട്രമയമൊരുപാത്രം വിശ്വേഷിച്ചു
മാനുസ്ഥം ചുറ്റു തെളിവോടുവെച്ചതും
പിന്നെയൊരാവും വേതാവപ്പോലെവെച്ചതും
ഇന്നവക്കുന്ന പരഞ്ഞീടുവിൻ നിങ്ങൾ—” എന്ന്
അവിടെ നില്ക്കുന്നതുരുമാരെ നോക്കി ആ മുഖമണ്ണ
അസ്താവിച്ചു.

“നേദനരാധിപരംഖിവയെയാബത്തും,
പിന്നെയങ്ങേതിഹ വന വിപ്രംഖാരിൽ
അഗ്രാസനത്തിനു യോഗ്യനായു് ഷ്ടജ്ഞനായു്
ഓഗ്രവാനായുള്ള വകനനറിഞ്ഞാലും;
വനവക്കുങ്ങിവേ മരഞ്ഞിവ, യതിഹ
നനിക്കലിപ്പോരു ഭവാനമിതനാം” എന്ന് ആ
ട്ടത്തുരാറിൽനിന്നു് മരപടിയുണ്ടായി.

“ഇവിടെയുള്ള വിപ്രമാരിൽവെച്ചു് ഞാൻ ത
നെയാണ് ശ്രൂഞ്ഞുൻ്നു്” എന്ന് ഉണ്ടാക്കുന്ന പരഞ്ഞു
ചാണക്യൻ അഗ്രാസനത്തിലുത്തനെ പ്രവേശിച്ചു.

അപ്പാഴാൻം നീവനദനാമാങ്കട വരണ്ട്.

‘അപ്പുവയസ്സാം പ്രിജനമാറുണ്ടെന് കണ്ണേപ്പാം—

‘എതു വടവിവ, നമ്മാസന്തതിനേൽ

എതുമേ ശക്കുടാതെ കരഞ്ഞെറി

യുജ്ഞതയോടുചെരിക്കുന്നതാരിവൻ?

അജ്ഞമന്നാതുമാറ്റുവാക്കുന്നതും!

കളിൽ ചുരങ്ഗിക്കൊത്തല്ലിൽിംഗ ത്രാടൻ

തജ്ഞിപ്പിറാതു കളവതിനാങ്ങരെ

ഇല്ലയോ നമ്മുടെ ചോദ്യതിനുനുവർ

എസ്സാവതെമ്പുംപോഡാശാരിതുനേരും?” എന്ന് കുലം
രാധി അവൻ വിളിച്ചു വോദിച്ചു. ഇതു കേട്ടേപ്പാം
എററാച്ചും അജ്ഞമന്നായ്ക്കുന്നിന് ചാണക്കുന്ന്—

“മുഖംകുട്ടിലും തന്മുരനുകുലിലും

മഠസമുന്നായിട്ടുണ്ടെന്നുണ്ടെന്നുകിൽ

അഭ്യരംഗന്തിക്കു നിന്നുറങ്കിട്ടുവൻ

ഉറുച്ചാശു നിങ്ങൾ പറഞ്ഞാലിവുംമോ?

നാലുവേദങ്ങളിലുംഡാസ്യുങ്കളിലും

വേദക്രമങ്ങളിലുംഡാസ്യുങ്കന്നു

എന്നേ പരിക്ഷിഥ്വവേണമെന്നുണ്ടെങ്കിൽ

വന്ന പരിക്ഷിഥ്വരകാരുളുക വൈകാതെ

നർമ്മതന്നാരായ നിങ്ങളേപ്പേട്ടിച്ചു

ചുരുംബി കേട്ടിരക്കിപ്പേപ്പാകയില്ലെന്നും” — എന്ന്

ഷാംഖുകൊണ്ട് ആ അഭ്യരംഗന്തിക്കുന്നു ഉണ്ണി
ഈതനു.

അപ്പേപ്പാഴുക്കും രാജാജ്ഞതയേ വഹിച്ചുകൊണ്ട് തി
തൃക്കം ശാടിവന്ന് ആ മുാറമണ്ണനെ. കട്ടമയിൽ ചു
റിപ്പിടിച്ചു പറത്തുക്കു വലിച്ചിംഗച്ചുകൊണ്ടോരുണ്ണി

அதுவுக்காலம் தழைக்கும் தழைக்கும் செய்து. மரராக வூலனுமாவமளங்கு அருளாஸ்நதில் உபவிஷ்டுவானி.

வாள்க்குநடைபூஷாஷிஞ்சூராத கோபதை

தைங்காங்கிளை பரியுன, ஶிவ ஸிவ!

பூஷாதங்கு விணோதனே, மது

நிலைதை கோரே ஈக்காதிப்பிழுஷ்டங்கு

பூஷாக்கலகிக்கிஞ்சிது மயீஸுரங்கு

காஜு, மிகோபம் ஸமிசீலனதைக்கிளை!

அந்திலத்துவிதாவை கட்டுமலை, கிழில்துவுப்புத்தூண்டி ஹானி தாங்காபதைதொடர விரிவுகிளைகாங்கு அது நவநின்காமாரே நோக்கி அநேகுமைச் செய்து வேறாறபுதி அதைவிடு:

“நுவூங்கால்யூஜுங்காவு தேங்காக தைங்கிளை

யிக்குதாங்காலாங்கு, மங்குபிஜங்கு

பூஜிதாங்காலாங்கு, ஒபக்கல

கிசங்கு நிக்காங்கு பெட்டிவயிப்பிழு

மரராக தூஷுங்கை வாஷிப்பிவிடைங்காங்கு

தெரெங்கு சூய்யைக்கைந்காதுங்கேபூங்கு

தேங்குராங்கு க்குத்துக்கைங்கு, தூஷுரை,

பெட்டுங்கு தைங்குதையுமரிதைாலுங்”

ஹு ஶபமங்கெங்கு ஸாயுஜங்கமேவங் தீதரானி.

“விஶூஷுகைங்கு தலகாங்கு ஹு பட்டு செங்கங்கு ஏதைக்கையங்கு பூலங்குந்து” ஏங்கு அநேபூங்கங்கு நங்கார் மஸிக்கையங்கங்காயது.

உஜ்ஜப்புக்குநாயங்காய வாள்க்குங்கு உடனே கூவிடெ கிளைக்கி நேநே மெஷ்ட்டுஞ்சுமத்தில் செங்கு.

“നന്ദരാജുതികലേഷം നീ രാജംചു”
മന്ത്രിയാകന്നതു തോന്നെന്നറിഞ്ഞാലും”

എന്ന് ചങ്ങളുള്ളടപ്പെടുത്തുകൊണ്ടാണ് അ
ദ്ദേഹം അവിടെ കയറിയതു്.

“എന്തിങ്കിംനെയെങ്കിൽചെയ്യുന്നതുവോൻ
എന്നെന്നെന്നിക്കിളിലംഭിയതില്ലെന്നും”

എന്ന് താണ്ടെതാഴു വിനീതനായു് ചങ്ങളുള്ളൾ ചോ
ഡിക്കംവേ, നവനാടന്നുംചെയ്യു ധിക്കുതിയും താൻചെ
യു ശപമവുമെല്ലാം ചാംക്രൂൻ അവിടെ വിസ്തിച്ചു്.
താൻ കത്തിയതുപോലെ കാഞ്ഞം നടന്തിൽ മെന്തുപു
ത്രന്ന് തുതാത്മതഞ്ഞണ്ണാണി. അദ്ദേഹം ചാണക്കുനെ ത
നീറ തുരഞ്ഞായി വരിച്ചു് സാംഖ്യം.നമസ്തിച്ചു്. അ
പ്രോംതനെന പരസ്യരം സബ്രം കഴിഞ്ഞിട്ടാണ് ചാ
ണക്കുൻ യാത്രയായതു്. ഇ സംഭവം മററാഞ്ഞം അറി
ഞ്ഞതേക്കില്ല.

ചാണക്കുൻ ആത്മരഥതിൽ എത്തിയ ഉടനെ സാമ്പ്ര
ദമചാരിയായ ഇത്രഗമ്മാവിനെ മുത്താന്തമെല്ലാം ധർ
പ്പിച്ചു്. ജ്യോതിഃപതിലും മന്ത്രവാദത്തിലും പരമചാത്ര
രണ്ണാണ് ഇത്രഗംഭീ. അദ്ദേഹം സപ്രതാം സുഗ്രഹത്തിനീറ
പ്രതിജ്ഞയെ നിറവേറിക്കൊടുക്കാംവാൻ ഉടൻ സന്ന
ഖ്യായി. നന്ദകുലത്തെ ചുലക്കുളം ചെയ്യുവാൻ കാപ്പു
കെട്ടിക്കൊണ്ടു അഭ്യുദയം പുരശ്ചേട്ടി.

ഒപ്പുശസ്ത്രാസിങ്ങായ ക്ഷവണകനായിട്ടാണ് ഇത്ര
ശംഖാവു് പാടലീംപുത്രതിൽ മുഖവേഗിച്ചുതു്. നിംഫ
രം നിസ്തുപ്പമന്നോയി മഹാജനണ്ണുവന്തെ മുതമാക്കി
ക്കൊണ്ടു് അദ്ദേഹം നന്ദരാജുരുതു് “അച്ചിരേണ മഹായാ

സപ്തിയായി. ആക്കുമെത്രും ആ ക്രപടക്ഷവണക്കനെക്കിളിച്ച് ശക്തിഭാവിപ്പി.

ഡോജനാലയിൽവെച്ച് എത്രൊ മുാമാനെ രാജകമാരനും ധിക്കരിച്ചവെന്നം ശത്രുമുാമാൻ കുലനായി നന്ദകലയപംസന്തിനായി പ്രതിജ്ഞയെ ഫീറിക്കുവെന്നാം ആരംകാരിൽ നിന്നു കേടുതുഥതു ഭീതിയും വിഷദഭൂമി കലന്മകാണാണ് രാക്ഷസ നേര നില. ശാജാക്കമാരെ നഗിളുക്കിക്കുവെന്നായി ആ ഭിച്ചാരങ്ങൾവല്ലതും ആ മുാമാൻ ചെഞ്ഞുക്കുമോ എന്നോത്രും. ആ മനുസ്ത്രവരനേരുമനസ്സു് ഭട്ടം സ്വന്മദിശാതായി. ആരാനം പടങ്കടി എത്രിന്ത്യവന്നായി അതു തട്ടക്കുന്നതിനു് അദ്ദേഹത്തിനു് ശക്തിഭാണ്ട്. ആ ഭിച്ചാരപ്രയോഗങ്ങളെ നിരോധിക്കുവാൻ വഴികാണുതെയാണ് അദ്ദേഹത്തിനാണ്ടായ വിഷാദം.

അംഗോപാശാണു് മാനുകനായ ക്ഷപണക്കനെക്കിളിച്ച് അദ്ദേഹത്തിനു് കേരംക്കാണ്ടുന്നതു്.

“ഉണ്ടപൊലിനോരത്തെന്ന രഹ്യവാദിയായ
കണ്ണവെംബാക്ക പ്രവർത്തിച്ച നിത്യവും
ഉണ്ണായുംതുബാധാദികരു പോകുവാൻ

കണ്ണിട്ടിലില്ലവന്നേപോലെയാരെങ്കും” എന്നുരാക്ഷസ സൻ കേടുപെട്ടുവരുമനസ്സു് ആയാളിലേക്ക് തിരിതെത്തു. തട്ടനെ ആക്കുക്കയച്ചു് ആ ക്ഷപണക്കനു് അദ്ദേഹം വരുത്താതി. സാദരം സർക്കാരം കഴിത്തെതിൽ പിന്നു ആക്കുമുഖം എന്നെന്നാം ഹോല്ലുമായി. അതിനു് ആ ക്ഷപണക്കനിൽ നിന്നു് സവിന്നയമുണ്ടായ മറപടി ഇതാണു്

“മന്ത്രിപുര, ഉമാമംത, ശാനനായ
മന്ത്രികനാകന യോഗിയാകന്നതും;
ജേറം കിംഗ്‌മാനുവാദങ്ങൾക്കുള്ളം തി-
നോതുരാതക്കർവിപ്പനറിഞ്ഞാലും.
ജീവസിലിഭേദനന്നിക്കുചേരാകനു;
കേവലം ഭോജനം തന്നാൽ മതിതാനും”
ഈ തുണ്ണം കേട്ടപ്പോൾ രാക്ഷസുഖ്യർ ഉന്നസ്ഥിനാം തെ
ഴിവുണ്ടായി.

“സത്യ, വിശ്വാഖമാനയം ക്ഷപണന്നായം
നിത്രവും വൈരമേരിട്ടു പരിഷകരം
എന്നതു കൊണ്ടു് വിപ്രാഭിചാരം ദിനം ദിനം
ഇന്നിവരനുക്കാണ്ടു് നിത്രന്നതുണ്ടെന്നു്” എ
നാം അതാംഗ്രഹി നിന്മാഖിച്ചിട്ടു് ആ ബുദ്ധസന്ധ്യാ
സിദ്ധ വിശ്വസിച്ചു് ആ നന്ദസചിവൻ ബ്രാഹ്മണങ്കോ
പദ്ധതാന്തമെല്ലാം വഴിപോലെ ഗ്രഹിപ്പിച്ചു്. ഇതി
നാം ആ ക്ഷപണക്കർണ്ണരഘട്ടി:-

“വിപ്രകോപത്താൽ മധാമംത, മാനസേ
താപവും ഭീതിയ മുണ്ടാക്കുന്നതും.

അണഡനരന്ത്യോ, ദർശനുല്ലാ, രവർ

വിനിക്കിഭേദത്രയും ഭീക്കാള്ളുന്നോ!

കൈയ്യുക്കമില്ല പടയമില്ല പാത്തായ

മെരുക്ക, മുട്ടിലുണ്ടാനതിവീരനാർ

പിന്ന പിശരതിലാഭിചാരാഭികരം

നന്ദയ്യറിക്കം ദിവസം കഴിപ്പുംനായു്.

എതാനമൊന്നതുകൊണ്ടു ചെപ്പുമീട്ടകിൽ

മുന്നെന്തുകിലും തംഖതീട്ടവാനാളി ശാന്നി.

හුණාතිගෙනොඳ ඔවුනාඡායාත්මි-

සේනාතරිඛතිඩිකෝසීං මහාමෙතේ!"

හුතු කෙකුදොනුකුදි රාජ්‍යසාම්ප්‍රදායී සංඝ්‍යිතියූ එහි
යි. අභ්‍යන්තරය ක්‍රිජ්‍යාවකෙන කොටුවත්තින්තත්ත්වා
මානිශ්‍යිතවුතුකයු ටේයු.

එමුතාවා ගාව ටේගාතිලිපුළිනා, ක්‍රිජ්‍යාවක්
රාජ්‍යකමාරුමාස් ප්‍රායමුයෝගත්තාත් පැපරා පිඩි
පුෂ්ච. නුතු චාගාකුභ්‍ර අතුකිහාරපුලමාගෙනා
ඩා අතු තුරිය ආක්සපුවරෙයු යතිපුෂ්චතු. අතු
පැපරා පිළියෙකු ගෙජාංකු ඉඩිනෙතු ආතාරා ගම්
පුෂ්චයු ටේයු. නුතිලී දෙදාතුවාකි, ප්‍රායම්
සෙපුවයු චාගාකුභ්‍ර චාරාමාරාගෙනා, ආවරෙ
ඇකරෙගෙනාමා, ආතාරා රාජ්‍යකමාරුවර විශ්‍ය
සිපුෂ්ච. ගාක්කිලේ ඉතුනුඳව්‍ය දුක්කිපුෂ්ච. ආදෙනු
ක්‍රිජ්‍යාවිතතේ ප්‍රායම්ගාපකයු විරෝධත්වායි. රාජ්‍යවා
ත්ම්‍යාමායි.

පිළිගෙන්නායිඩ්‍ර රාජ්‍යකමාරුමාස් ආතාරා ඕනෑ
ත්‍රුපිඩිපුෂ්ච. පැතු චාගාකුපුයෝගමාගෙනා.
අවරෙ විශ්‍යාපසිපුෂ්චකිවාක් අතුයාර්මස් අතුයාසු
ශ්‍යායිපු. අතු ලොතු අතුයාරා තෙන ගම්පුෂ්ච. ක්‍රිජ්‍යාවක්
නාරා අතුයාස් සාප්‍රෝංවු තෙවුමායි ගිරවයිය
නා පාරිදොඩිකරායි ගත්කකයුශ්‍යායි. පැතෙ
සුෂා අතුයාරා බෙදා ක්‍රිජ්‍යාවක් පොබුව ආක්මියු
තු ගිනෙතුකුඩාකයාඩා ටේයුතු. පැතුප්‍රායමායි

හූ ගිම්මතපෝ කඟ් අරකුනුව බැස්සුව අ යාය යුතුව්‍යිකං බෙහුමතගායිත්තියේ.

අත් ක්‍රිප්පක්කල්ල පිශෙන්තෙත ප්‍රයෝගය වැය
නුළු නේ මොච්චමාස්. තෙ ගාස ගෘග්‍රාජාස්
මාරෝද් අත්‍යාය—

“එතාගිහ ලක්ෂණ කෙටි පරිභාස:

මාගියායුන්නො එය එයුතු නිවස

සාද්‍යාලිරික්ෂණගාථාත්‍යමාකාලීයය්

අඉත්‍යිකානුක ඇරතිනි බෙවකාතේ” බුස් මුද
සේලිඩ්. ක්‍රිප්පක්කල්ල බාස් ආධික අවලංගු
මාග්‍රෑන්‍යායිරිකායාත් අත් මුදලේරාපොලෙ මුදගෙ
කාත්‍යා ගාස. එයුතු ගාවර් ගෘග්‍රාකිතාත්. අ මුද්‍රා
භාවෙතෙත ක්‍රිප්පක්කල්ල ප්‍රායමාය් අරිගැඩිඡ් මේ
ඩිජ බෙවුන්න්නාගාථාත්‍යා උඩිපුළිකායුණ්‍යායත් අත්
සැමෙත්‍ය ආරිගැනීම්. ක්‍රිප්පක්කල්ල ප්‍රාග්‍රාමාත්
තෙතුපොලෙ, එයුතු ප්‍රාග්‍රාමාත් ඇත්තිය නි
ස් ගාලුත්‍රාණුකාතම ආකෘතියෙන් වර්ලුමාගාත්‍රිය
චෙස් ආධික පාත්‍ර.

එුදෙන මුළුවම්ගෙන් බැංපුදෙශාව ගෙස් කා
කුඩා රාජාවොටානිඡ් ක්‍රියුප්‍රයෝගයටම තුක්කයි
සැරික්ෂණවෙස් තාක් ලක්ෂණ ගොනීයතිය ක
ශේෂිරික්ෂණගායි ක්‍රිප්පක්කල්ල පිශෙනායාමික්කෙර ග
සෘග්‍රාජාකාමාරා ටිශ්ප්‍රසිඡ්ඡ්. අත් කෙකුපුළාදා
කිරාතරාජ්‍යවිස් ගාහාතුංත්‍රම කාත්‍යාතුපොන්නිය
නා යුතාගාත ආස් දුත්ත නිත්ත්ත ගෙයු. නුතිය ග
බඳීරාපෙරා පිශෙන්මි. ගෘග්‍රාජාකාමාරා මිත්‍රා

നാമ്മി നിലയിൽ നിന്ന് ആ ഉധാവുലനായ കാട്ടാള
തലവൻ അകന്ന. ഇതറിഞ്ഞ അന്നതന്നെ ചന്ത
ചു കിരാതപതിയെ ചെന്ന കണ്ണ് തന്റെ പെത്ര
കയനം കൊണ്ട് അയാളെ സപ്പച്ചുതിൽ ചേര്ത്ത. ഈ
അവരും ആ സവൃത്താൽ സംശ്ലീതരായി. അന്ന മുതൽ
സപ ബലത്തെ വർദ്ധിപ്പിക്കുന്നതിൽ, ചന്തചു ചു
ത്രാധികം ഉസാധിയായി. അച്ചുകൾ സൗഹ്യത്തോടെ
ഒരു ദിവസം അദ്ദേഹം സപവശമാക്കി. ശാങ്കിനെ ചന്ത
ചുവലം അധികമധികം വർദ്ധിച്ചതുണ്ടി.

സപബലാത്തെ വളരുന്നതിൽ ചുണക്കുന്നു. ഒരു ദിവസം
നീരാതവഴിക്കും നി നെന്തുന്നുതേരാട ഉസാധി
ചുപോനു. അദ്ദേഹം ഇരുശമ്മയെ ക്ഷപണക്കനാക്കി
പാടലീച്ചതുതിലേക്കും. അഞ്ചു ഉടനേ മേഖലാജാവഴ
യ പച്ചതകനെ പാട്ടിലാക്കുവാൻ അങ്ങാട്ടപോയി. ബു
ദ്ധിമുലംകാണ്ട് അദ്ദേഹം ആ രാജാവിന്റെ ഇപ്പു
സേവനായി.

“മേഖലകലേഗ്രേറ, വിരശിവാമണേ,
സപ പ്പുമതേ, നിന്തുപാശാഭിഞ്ഞില്ല മേ;
നന്ദനാമാക്കിതന്മാരുള്ളുള്ളുന
മദമതികളും മനവർ ചെയ്യോര
ധിക്കിയകും കപിതന്നാരോര എന്നു
അക്കലമൊക്കെയെംട്ട കാളികളുണ്ടുന്നു
മെരൽനു രാജും കൊട്ടാരാട്ടിവന്നു
ബൈഡ്യമോടേവം പ്രതിജ്ഞ ചെയ്തിടിനേൻ.
ഈന്നതു ചെയ്തിന്നാരാഡ്രാജു യാൽ
വന്നേന്നമെന്നറിക കുപാനിയേ,

வங் படியோடுசொல்லி தூ போன நி
கங்கிலாதெ நாராஜாக்காலை
வெட்டிசொல்வெற்றுவைகின் வேங தொன்
நாட்டிலொந்தலும் பக்குது தாங்கிடவங்.
ஙப்புவாயின வேங்கு செற்றிவே
ஸிலித்துக்குத் தங்கேமைக்கவே”

ஏன் வாள்க்குஞ் அரியித்துபோல பற்ககங் மறுவி
மாரோட்டுக்கி ஆலோசனயிலாயி.

“நிதிமாங்காஸ்” வாள்க்குஞ் ஏன் நாம் பாரிக்கூ
துரின்திட்டங்கு. ஸதுவிள்ள வெலாவெலும் அஞ்சேய
த்தினா நழுவ்ளீம் அரியாத். அஞ்சேயத்தை நாம் ஸ
மாயித்து நாராஜுத்தித் அந்தலாங்கம் நமக்கு
கிட்டு. சுறுநூல்க் காமை அபேக்ஷி தூ அப்புவெலு
ங்காஸ். அதுகொங்கு அது ராஜும் ஒழுவங் வழிகை
நமக்க கிழுப்பெட்டுக்கூடும் செறுவா.”

ஊப்பிசெனயாஸ் பவ்தகுபுதுதியிலுள்ள நி
ஶுயம். அங்குத்தை அது தேடிந்துராஜாவிள்ள மறுவிமா
தித் சாள்குங் கைவாயி. அவிடெ பார்த்துகொ
ங்கு சுரங்கிதீ மலங்குந்துவரையெலும் சாள்க்குஞ்
ஸப்பக்ஷத்தித் தேட்டு. அப்பிசென அஞ்சேயத்திள்ள வெலும் அஜயுமாயி.

பாடல்பீடுத்தை ஆகுமிக்கவாங்காஸ் பூர்ப்பாடு
ங் மரைநெலும் அரியித்திலீ. மரைதோ நாஜாவி
ங்காடு பொதுவாங்காஸ்ஸ பரதை பரததிக்கொ
ங்கு அவிடெ பகவித்துக்குடி. பற்கக்கெல்ல அங்கு
நாய வெரையக்கங் புதுநாய மலத்தெநுவும் வரவு
தித் தூப்பாஸ். அவேராட்டு, ஶக்கங்கு, பாரஸிக

നാർ, യവനമാർ എന്നിവരോടൊക്കെ ഒന്നാൽ പച്ച തകൾ ..ചാണക്കുനെ പുരസ്സരിച്ച്” പെത്തവടയോടെ . തെക്കോട്ട് പുരപ്പേട്ടു. നന്ദരാജുത്തിലേക്കാണ് പോ . കൂനത്തോ പടയാളിക്കെള്ളാരെയും അറിയിച്ചില്ല.

പ്രശ്നത്തിരിക്കുന്നവക്ക് റിയാത്തതു

മുൻത്തിരിക്കുന്നവക്ക് റിയാവനോ!

അതുകൊണ്ട് പാവ്തകമമംബേസൗം ഭ്രഹ്മിക്കുങ്കമാറ്റ് .
എതിരെ പുരപ്പേട്ടുടിട്ടും നന്ദരാജാമാണും നിരാകളരാ
യി മന്ദകാഞ്ഞങ്ങളിൽ ഏപ്പേട്ടു് അടങ്കിയിരുന്നതേ
യുള്ളൂ.

ക്ഷപണകൾ മാത്രം ഈ പടച്ചപ്പോട് അറി
ഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. ആധാരം ആ നാട്ടിലെ പടതലവന്മാരെ
ഓരോയുത്തരെയും ഗ്രംമാഡി പ്രത്യേകു പ്രത്യേകം
ചെന്ന കണ്ട്, ആപ്പാൾസമാസം, തുഡിപക്ഷം, ആദി കജ
വാരത്തിൽ ഈ രാജുത്ത ശത്രുക്കൾ ആകുമിക്കുമെന്ന്
പ്രവചിക്കയും,

“അന്ന പടയ്ക്ക പോയിട്ടുന്നതുകിലോ

വന്നപോം മുത്തു ഭവാനേന്നറിഞ്ഞാലും,

കാലഭോംഡം ഭവാനേറേറ്റണ്ണിക്കാലം,

എലാതെ നീന്നകൊഡിവാൻ കൃതിഭേദം.”

എന്ന പേടിപ്പിക്കയും,

“ഈന്നനീക്കേരിഡിം സ്റ്റുഫുണ്ടാക്കാരുൽ

വന്ന ഭവാനോട് ചൊന്നേൻ രഹസ്യമായു്,

ഒന്നമെഞ്ഞത്തരോടുമുത്തിയാടായു്,

ചൊന്നാലതിൽ തുംബില ഭോഷണമുള്ളണ്ണം”

എന്ന ധരിപ്പിക്കയും ചെയ്തു. ക്ഷപണകൾ വാദ്ദോ

കമ്മും ഇതുവരെ പിഴച്ചുകൊടിച്ചില്ലാണെങ്കിൽ ഇതിൽ
അതു കൂടിയില്ലോ സംശയം.

ലക്ഷ്യന്നക്കാരനിവൻ പറയുന്നത്
സത്യമായോത്തനന്ന വരുത്തെമന്നവെച്ചുവൻ
അനന്ന പടയ്ക്ക പോകേണ്ടിവരുത്തെമന്ന
തന്നിളിലഭേദായ പ്രേടിച്ചുണ്ടിപ്പോയാൽ
ഈരോതു കാഞ്ഞുമണിന്ന പറഞ്ഞവർ
ഈരോതു ദിക്കിൽ പുരംപുട്ടേപോയിന്നാർ.

അതോടുകൂടി നാഡബേസന്ധനത്തിൽ അനാമതപദ്ധതി
ഒഴംഗുല്പും ആവശ്യകനും സംഖ്യിയാമാരു വാ
ഉം.

പബ്ലിക്കനാവട്ടു, ചാൻകൃസമേതം നേരെ ചെ
ന്നതും വർദ്ധമാനത്തിലാണ്. ചതുരുപ്പും പബ്ലിക്ക
നും തമ്മിൽ അവിടെവെച്ചും സവൃദ്ധിയായി. തനിക്കു
കൂടുതൽ സവധനത്തിനും അർദ്ധം അർദ്ധം ഗതിനും ആ
ദീപ്തിരാജാവും അവകാശിയാണെന്നും മെരഞ്ഞും പ്രതി
ജ്ഞതവെച്ചും. അതിനുണ്ടാം തന്റെ പെപ്പറുകയന്ത്തിൽ
നേരപാതി അപ്പേരാധത്തനും അദ്ദേഹം പബ്ലിക്കനു
കൊടുക്കുകയുമാണെന്നി. അനന്തരം കീരാതബേസന്ധനത്തോ
ടം പബ്ലിക്കനുത്തോടുകൂടി അവർ ചാൻകൃസും പുരോഗാമിത്തപ്രതിൽ യാത്രയായി.

പബ്ലിക്കുടുംബവടക്കം കിഴക്കും ഭാഗങ്ങളും ചാൻകൃ
സുനോനിച്ചും പബ്ലിക്കനുത്തോടുകൂടി പടിഞ്ഞാ
റം ഭാഗങ്ങളും ചതുരുപ്പും നേരുതപ്രതിൽ കിരാത
ബേസന്ധനും പെട്ടെന്നും. കിരോധിച്ചും. അപ്പേരും
ഒരു നാഡബേസന്ധനാർ ഉണ്ടാണെന്നും. എഡിമാനായ രാക്ഷ
സന്നപോലും ശാത്രുമല്ലുത്തിൽ കുട്ടിക്കാനുവരെയ്ക്കും

അതിനെപ്പറ്റി യാതൊനും അറിയാതെയാണിനു
തു്. പടതലവന്നാരെ അനേന്ത്രജിച്ചപ്പോൾ പലരേ
യും അവിടെ കണ്ടില്ല. ചുരക്കം ചിലകളിലും അങ്ങു
മിഞ്ചും പേടിച്ചുന്ന നടക്കന്നു. പെട്ടരന്മാർ ആകമാ
നും കലങ്ങിക്കഴിത്തു. നഗരത്തെ ഒരുക്കൽ നിരോധി
ചീരിക്കുന്നതു കണ്ടു് അവർ രാജധാനിയിൽ നിന്നെത്തു
മുറയിട്ടുള്ളൂടി. ആക്ക്യുടെ ഒരു ലക്ഷ്യത്തോളും ദേ
ശാർ മാത്രമേ അദ്ദേഹവിടെ ഉണ്ടായിരുന്നുണ്ടു്. അ
തിൽ അവധിനായിരത്താട്ടകുടി രാക്ഷസൻ ത്രക്ഷനാ
യി മുലത്തിനിറിഞ്ഞു. ചന്ദ്രമാളിക്കും മതിവിഞ്ഞുമോ
ക്കവേ കോപതാപങ്ങളോടെ ചിന്തിച്ചുവിനിച്ചുകൊം
ണ്ടു് ആ സപ്തിവത്രേജുൾ പക്ഷിനുണ്ടോപുരത്തിന്തുടി
വെളിയിൽ കടനു. കിരാതസന്ധ്യത്താട്ടകുടി അവി
ടെ ചന്ദ്രമാളിയും ത്രക്ഷനും അദ്ദേഹം കണ്ടു്.
മഹാരാമാരായ നവനദന്മാരാവട്ടു്:—

കംഭും കൊന്ദും പപാതിഞ്ഞമെ പൊന്നിനാൽ

കാധതില്ലുണ്ടതായ കംഭിവരമായും

കാഡരിസൈഡാർഡ വേഗംമാട്ടം ദമങ്ങളും

തെററിനു പായും കതിരഫുടകളും

ചുംബം പരിചയും വില്ലും ശരങ്ങളും

ചാലെത്തുള്ളികൈക്കണ്ണത ചന്ദ്രങ്ങളും

കന്തം ചവളകൾ വേലുകളുടികൾ

ചന്തമിശലുന തോമരജാലാവും

ചട്ടസം നഘ്ന ഗഡകൾ ശത്രാളികൾ

നാജും രമായ മുസലമുളവും

ശക്തികൾ വെഞ്ഞുവെന്നിത്താരമുള്ളു

ശ്രൂക്കുക്കോടെട്ടത്തു സന്നല്ലരായ്

ചടയും തേവപ്പിയുമിട്ട്

ശംഖമുംഗപടയാദിവാദ്രഭോഷ്യത്വാട. ഉത്തരഗോ
പുരം വഴിക്കു പറപ്പേട്ട് അവിടെനിങ്ങുന്ന പ്രവർത്തക
സെന്റ്രത്വാട്ട് ഇടഞ്ഞു.

പെത്തവടയോടുകൂടി യുലത്തിന്നായെത്തായ ആ ദ.
ആക്കലോത്താംസമായ രാക്ഷസന്ന കണ്ടപ്പോൾ ചുരു
ക്കുപ്പൻ വിവാദമാണ് സംഗരമല്ലോ തുടങ്ങിയതു്.

“മഹുക്കലോത്തമ, കേരംകു, മഹാമതേ,

മഹുശാലാന്നരാളുത്തികലിട്ട്. നീ

പട്ടിണിക്കിട്ട് കൊല്ലിച്ചീലയോ ഭന്നു്;

ക്കുമേ, നീ ചെയ്യു ഭന്നയമൊക്കെയും,

രാജപുത്രപച്ചണ്ണകയാൽ തുടങ്ങിയും

രാജേജുകലേശമവകാശമുണ്ടോ.

സ്വായമായു ഒരു രക്കാം തരികിലി—

നാഞ്ഞമതേ, ഗമിച്ചിക്കാം മഹാരണം.”

എന്നിങ്ങിനെ ആ മെംഡുപ്പത്രൻ വിളിച്ചുപറത്തു.

രാക്ഷസന്ന് ഇതു കേട്ടപ്പോൾ ക്രൂയമാണ് വരു
ന്നതു്.

“പാപമതിയായ നിന്നും ഭന്നയം

കേവലം താനിങ്ങറിഞ്ഞിരിക്കുന്നതും

പോതമിനിപ്പുത്തഞ്ഞാം പറഞ്ഞതും;

പോരിന നേരേ വരിക വിരഹിത നീ.”

എന്ന് അദ്ദേഹം രൂപടിക്കൊട്ടി.

എന്നിട്ടും ചുരുക്കുപ്പൻ പോർ തുടങ്ങിയില്ല. പീ
ണ്ണം അദ്ദേഹം അവകാശവാദം ചെയ്തു. രാക്ഷസൻ അ

தினை மாற்று. ஹைகிள் அவர்த் தமிழ் வாடிடு
க்காளி நிபூஷி.

அாபூஷேக்ஷம் நான்வலாடும் பழுதகவலாடும் த
நில் மாங்களும் யூலம் துட்டுக்கி.

அாபூஷைத்து ஜ்ஞங்காத்துக்கல்
விபூஷ வாணாதை வெட்டிநக்கையும்
மூஜராஜ தூவர் வெட்டு தஞ்சையும்,
நிபூஷமாய்வில் வாலம் பரக்கூம்,
குறுக்குக்காளி குடல்கரி துரிக்கையும்,
சாந்தாரினதுமோதெந்து திரிக்கையும்,
ஒன்றதயத்துவர் ஸேரிட்டுக்கையும்
விரஜங்காபரம் திரிந்து மறிக்கையும்,
தீங்காலூாயவர் பிள்பெட்டு நிலையும்
ஊரோ ஜங்காலை வேரை குமக்கையும்,
சாளக்ருஷ்ணர் யூலம். தெரிக்கையும்,
நாளாத்தின சாபங்கால துரிக்கையும்
உளிகரி தங்கில் பரத்து ரஸிகாயும்,
ஏநுக்கரி மாற்று மலத்துக்கிக்கையும்,
வெட்டுக்குலக்கிளி தல்கரி தெரிக்கையும்,
தக்கேந்தளைக்கொள்ளுதோசுக்கிக்கையும்,
தட்டியந்தகையும் வெட்டுமறிக்கையும்,
ஒட்டு தஞ்சையும் பெட்டுக்கிடக்கையும்,
ஞுநூடு பேமஷ பேஷலை செங்கிக்கையும்,
ஏவாரம் படகென காளிகரி மெங்குக்கையும்,
ரள்ளிபுரவுமீவனம் பொன்னதை-
வுள்ளாய் ஸஂகரமெறு யேக்கரம்!

ഇതിൽ നന്ദരാജാക്കമായെടു പടയാളികൾക്ക് പ്രതക്കെസന്ധ്യത്തോട് അധികംനേരം എതിർന്നില്ലെങ്കിലും വാൻ കൈല്ലണ്ണായില്ല. അവർ മുട്ടംമുട്ടമായി ചതുരാട്ടിക്കും. അഡാക്കാരാല്ലോ നശിച്ചുവെന്നും, തങ്ങൾ ഒരു മല്ലുത്തിലായിരെന്നും കണ്ണപ്പോരും നവനന്ദനമാർ ജീവിതനിരപേക്ഷണമാരായി വാഴി, പരിചയം എന്തി ക്കാണ്ട് തേരിൽന്നിരുത്തി എതിർപ്പെട്ടവരെയും വെട്ടിവെട്ടിക്കാണ്ട് ലോറയുപാദാരായി അവിടെ തിമിച്ചു. അതുകണ്ട് പത്രതക്കപ്പുടയാളികൾ പേരിച്ചുമറി. അവരെ ചാംസ്രകൾ—

“മണ്ണന്തിപ്പുംലുവിഡക്ക, നിങ്ങളെ
ക്കാണ്ടിയന്നോടു താൻ കണ്ണിപ്പിരിക്കുവേ.
ബൈതുപേര് മുപ്പുമാരേയിവതിള്ളു
കവാകളിൽന്തു പടയാട്ടതിട്ടവിന്.
ബാടിമരിപ്പുംനന്നതു മുപ്പുമാരെ
പേടിക്കളിൽന്തു കൊലച്ചേയ്യു വൈക്കാതെ.”

എന്നിങ്കിനെ ഫ്രോണ്ടാഫില്ലിച്ചു. വീണ്ടും അതിഭാരം സ്ഥായ യുലഭ്യമായി. പത്രതക്കണ്ണ, ചൊരോയക്കണ്ണ മലയക്കേരുവും മറ്റു സെസന്ധായിപ്പുണ്ടായും പെത്തുട യോട്ടക്കുടി ആ നവനന്ദനാംരോട് ഒരേക്കാലം തന്ത്രം പൊതുമാരായി. തന്നെതാനും മറന്നുകൊണ്ട് വെട്ടിവെട്ടി തുംട്ടന നഘരാജാക്കമാർ അനേകശത്രം മേരുമ്പുട്ടുടയാളിക്കുള്ളേണ്ടി കൊന്നു വീഴുന്നായെങ്കിലും, ശത്രുമല്ലുത്തിൽ ഒറബപ്പുട്ടു ആ കാലവാസാന്നക്ക്, ഒഴുക്കാം വെട്ടുന്നും മരിച്ച വീഴുണ്ടാക്കിവന്നു.

പാശ്ചകാഡികൾ വെട്ടിക്കൊലച്ചെങ്കു
സമ്പന്നഃമാരെയെന്ന പറയേണ്ട്.

സപ്രദാലോകത്തിനു നൂൽപ്പവഹായം

നാളുചിച്ചീടിനാർ പോരിൽ മരിക്കയാൽ.

രാജാക്കമാർ മരിച്ചപ്പോൾ ബാക്കി പടയാളികൾ
പേടിച്ച പിനിരിഞ്ഞാടി.

വൻപട കൈട്ട് മണ്ണനോന്ത ശ്രൂംശ്രവം

വമ്പുള്ള റികൾ നിലവിളിഞ്ഞോ സ്വം

രാക്ഷസൻ കേട്ടപ്പോൾ ശ്രോകരുംകലതയോടെ ചന്ദ്ര
ഗ്രഹംനെവിട്ട് വടക്കേ ഗ്രാവുരപ്പേശ്വരതേക്കു പാതയു.

അവിടെ രാജാക്കമാർ ദരിച്ചുകിടക്കുന്നതു കണ്ണപ്പോൾ
പിനെയെന്നം ചെഞ്ഞവാൻ ആവാതെ അദ്ദേഹം തീപു
ശ്രോകത്താൽ കഴുന്നീൽ വാള്ളക്കാണ്ട് അറ്റംപുരത്തിൽ
നൂൽരാജാവിന്റെ മുഖിലേക്കു നടങ്കിപ്പോകയാണെന്നുണ്ടാ
യതു്.

മകൾ മരിച്ചതു കൈട്ട് മധീപതി

ഭിവം മുഴുവു മരിത്തു വീണിടിനാൻ.

രാക്ഷസൻ അന്താപത്രേതാടെ അദ്ദേഹത്തെ പിടി
ചെയ്യേണ്ടിച്ചു് ആധുന്നതും സാസ്ത്രനും ചെഞ്ഞവെങ്കി
ലും ശ്രോകത്തിനു് കരവേത്തുകണ്ണായില്ല.

“അഞ്ചു, ചതിച്ചിരോ ഗുലംഗാമെന്നായും

മെയ്യുകളുള്ള കമാരമാരെ നിഃപരം

നിഃപരേ വാഴിച്ചു പോവാനിന്നു തോൻ

ഇങ്ങിതനോന്നിതു കാണുതിനായമോ!

ഉണ്ണിക്കൈ, നീങ്ങളും പിരീത്തു തോൻ

ഇന്നു ഒരീതലേ വംച്ചനാത്തങ്ങിനെ

മന്ത്രിടം രക്ഷിച്ചതിനു താൻ നിങ്ങളെ
മനാവരാരായി വാഴിച്ചു കാനനു
പുശു ഗതിവിത്താട്ടകേന്നുള്ളതും
എവേ നിങ്ങലു കഴിച്ചിരുന്നേ എവരേ! ”
എന്നിങ്ങിനു ആ മുല്ലുപ്പൻ കരഞ്ഞാരായി.

ഇതിലക്കുത്ത് ചാണക്യർശനസനു കൈക്കൊണ്ടു ചു
പ്പുതകൻ പാടലീച്ചതുതെ ആക്കമാനു വളരെത്തു. സേ
നാവലം കുറയുകകൊണ്ടു ശമ്പളമാക്കിക്കുവാൻ രാ
ക്കണം ആളുായില്ല. അദ്ദേഹം നിർത്തിയായി അന്തഃ
പുരത്തിൽത്തന്നെ അടങ്കിയിരുന്നു.

എതിരാളിക്കുശു കാണാതായപ്പോൾ പ്രത്യുത്ത്യാവര
ക്കുസന്ധിക്കും നഗരത്തിൽ കടനു കൊണ്ടുക്കും. അ
തിൽ നാട്ടകാശു പൊരുതിയില്ലാതായി. ഒരു അരാജ
കൂദായിരിക്കുന്നതുകണ്ടു് പെട്ടെന്നാർ ചാണക്യൻതെ
നു അഭ്യം പ്രാപിച്ചു. നഗരപരിപാലനം അദ്ദേ
ഹം മുഖ്യമാനമുംനാട്ടകാർ ആത്മിച്ചപ്പോൾ ചാണ
ക്യുന്നെൻ്റെ മഠപട്ടി ഇങ്ങിരുന്നാണു് :—

“ശത്രുവാജുംജോഡു രാക്ഷസാമാന്ത്രികം
മുഖനായുംജോഡു സ്വർഘത്മസിലിയും
അന്തഃപരത്തിക്കല്ലംതുകൊണ്ടില്ല
സന്തതം നിങ്ങലുക്കിപ്പാദവംതനെന്നയാം.
ശക്തിയുണ്ടുകിൽ പുറത്തു പുറപ്പെട്ടു
രുലം വിരുദ്ധവോടുചെയ്യു മരിക്കണം
ചാക്ക ദയപ്പെട്ടിരിക്കുന്നവെങ്കിലോ
ഹീന്തുമൊഴിഞ്ഞു പുറത്തു പോയിട്ടണം.
ചാക്കിലും പോകിലുമിങ്ങതു സമ്മതം
ആക്കവെ പിന്നെ താൻ രക്ഷിച്ചുകൊള്ളുവൻ.”

శ్రుతుకెక్క పెరురజగం క్రుతేతాదె అనంధారతలీ
లోషశ తిరిగట్ట. అవసర రాజువు కెరంకె వెగర గ
తీయిప్పాయై యాత. అతుష్ణిప్పాయిం అతువులాతిష్ణిం తు
చుటి.

“మహామారివరాయ జీవించితిం
ఉసవె చతులిని శ్రేష్ఠమైత్తిం కురుశిం
గొట్టితు పొరుతియిప్పాతె మమణతితు
కాట్టియ ఉండుయంకొణటుతగు ల్లం;
ఉష్టురాయై జ్ఞాత మార్గుకరు మార్గుచ్ఛ
మార్గుచ్ఛిత కాగుంయతస్పాశిం;
ఉమార్గుకింత త్రమిపాలనూశి
కమమివృణుమకబ్బుటిం నిర్మణయిం;
గొకితు శాముకశై కొలుచెప్పుని
గొంయి తికపెలై రష్టిచ్ఛకొత్తిం;
అప్పాయైల్లిష్ట్టుపూశ్శాశ్చ ఘంప్పుట
వాట్టువుం పోతింగుకొణింగం.”

ప్రజకళిత లుఱ పత్రశివాశికం నంగంం రాశి
సగంం సమిఖివావతాయిప్ప. శాముకశై వెస్సువాస
అవశ్శు కథించయతుమిప్ప. అంతకొణట మెలితు ఉడ
యమణుయేశామెగం అతుచ్ఛు నంగం రాశిసంగొండ
క్రుతి గొట్టవిట్ట యాతుయాయి. శ్శిష్టుండిష్టుంకున అతు
రణటపెరయుం చాగుక్కున ఉచ్ఛిచ్ఛవిట్టతయుంతు.

ఎంగుంచించియం నెటియ చాగుక్కున కోలూంహలుక
భుమలతెతాదె నిరుప్రవేశగతిగు తయ్యాగాయి.

“అతుం నిలవిశ్శిష్టీంగెంమెప్పాయిం
అతతమోం ద్వారతికితు ప్రవేశిప్పాసు” ఎగుం
అండ్రువు చెప్పినటారోచు వారణ్ణ. అంచుశ్శు రాశు

സുന്നമേയോത്ത്¹ ഉള്ളിൽ ഒട്ടം സന്ദേശവാദിബാധി ല്ലേക്കി ഭ്യം ചാണക്കുവിധി അതികുറിക്കാവത്രംപ്പുന്നകാണ്ട മനസ്സില്ലാമനുസ്ഥാനെ ഏഷ്യാരവം ചുറ്റേപ്പുട്ടവിക്കേണ്ടിവ നും. അങ്ങിനെ സവ്വത്ര മഞ്ചല്ലപനി മുഴക്കിക്കൊണ്ട്² ചാണക്കുന്നം ചരുളുപ്പുന്നം പര്ത്തകനും മറ്റുള്ളവയും നഗരത്തിൽ പ്രവേശിച്ചു. കരാറകൊണ്ട് രാജ്യാഖ്യാതാണി നും അവകാശിയായ പര്ത്തകനെ ചാണക്കുന്ന മറ്റുള്ള വരെയെന്നപോലെ വേരെ സമ്മാനങ്ങൾക്കൊണ്ട് സംതൃപ്തനാക്കിയയജ്ഞംവരതായിപ്പ്. എന്നാൽ അതു ഭേദമുണ്ട്! രാജാവിനെ ചരുളുപ്പുനോടൊപ്പം പാഖ്യിക്കുന്നതിൽ കൈടക്കില്ലെന്ന വിശപാസമുണ്ടായതുമില്ല. അതുകൊണ്ട് അദ്ദേഹം പര്ത്തകനുമും കൂടുകാരേറ്റും മററരാറിടത്തം നും വിശ്രമിപ്പിച്ചതും. തന്റെ പ്രതിജ്ഞപോലെ നുംരാജുത്തത കീഴടക്കിക്കഴിഞ്ഞതിൽപ്പുണ്ട് ചാണക്കുൻ്ന ബന്ധുവായ പര്ത്തകനുംജും ശത്രുവായ രാക്ഷസനും കരിച്ചു നയപൂർവ്വം കൂട്ടിയതാവിതു്:—

“പാത്താലിവൻ ഭേദമുന്നാമൻ മനാവലൻ

- കാലം കരണ്ണതാനും ചെപ്പുനുംനുത്തു
- ശ്രീലഗ്നിഭൂതി നമ്മുടെ മെന്ത്യംനും
- ബാധിക്കിമന്നാലിവനെയുംകുടഞ്ഞാൻ
- നിതിവലംകൊണ്ട് കൈഞ്ഞാട്ടക്കീഴവൻ.
- മന്ത്രിക്കലോത്തമനുകന്ന രാക്ഷസൻ
- മന്ത്രവുന്നല്ലോനുകാണ്ടം നിത്രപിച്ചാൽ;
- നല്ല നയഭൂതി മന്ത്രിജന്മിനും
- ഭർപ്പുഭാരതിനില്ലോര സംശയം;
- എന്നാലിവനെതാനേതുചെബുള്ളുകില്ലും
- ചരുളുപ്പുന്നതന്റെ മന്ത്രിയാണീഴവൻ;

നൂറ്റാളംതിലൊരുത്തെന്നെന്നാകിയ
 എന്നമുതിനെഴുതെപ്പേന്ന നിശ്ചിയം;
 എന്നതുകൊണ്ടിര സവംത്മസില്ലിയെ
 കൊന്നാകളുണ്ടാൽ ഒന്നാമെം സാധിക്കം;
 അപ്പുകുലംബാങ്ക വൈഷ്ണവമിന്നിച്ചു
 നപ്പുനാം രാക്ഷസനോട്ടമോക്കമിച്ചു
 വല്ലപ്പകാരവും മെംഗ്രുതന്നെ
 കൊപ്പം, പുനരവെന്നെന്നയും കൊന്നിട്ടം;
 വല്ലതുവെള്ളമസ്ത്മസില്ലിയെ
 കൊപ്പുകേരുളുളു അതിനില്ല സംഗ്രഹം;
 പിനെന്നയും മനുപ്രവരനാം രാക്ഷസൾ
 എന്നമടങ്കകയിപ്പേന്ന നിശ്ചിയം;
 മരറാങ്ക രാജാവിനെച്ചുന സോവിച്ചു
 തെരററനിവിട. പടയ്ക്കവര, മെന്നാൽ
 വല്ലതുകൊണ്ടം തട്ടുതു നിത്തിച്ചവൻ
 അപ്പാതെയെന്തിവൻ ചെഞ്ഞന്തു പിനെ?
 ഓകൊണ്ടം കഴിവിപ്പേന്നരയ്ക്കേം
 വനിവൻ കാൽക്കാൽ വിണിട്ടമല്ലോ ഭംഗം—” ഈ
 ഒരിനെ ആലോച്ചിച്ചുരച്ച് ആ ഉപായങ്ങൾ മനസ്സു
 സ്ഥേപംശം ചാറുള്ളുനില്ലോ കമ്പന്നപ്പോഴം ശത്രുക്കളിലും
 ചെഡ്യത്തികൊണ്ടു അവിടെ പാർശ്വം.

മുന്നാം പാഠം

വുല്ലനായ നദരാജാവു് കേവലം വന്നവാസിയായി. സ്വാമിക്കതനായ രാക്ഷസനാവട്ടം, നദകളത്തെ വീണ്ടം വർഖിപ്പിക്കുന്നതിനു് എന്തും തരംനോക്കി കൊണ്ടിരപ്പായി. അദ്ദേഹം തന്റെ മിത്രങ്ങളോട് ഗ്രൂപ്പുമായി ആലോചിച്ചു്

“ശക്തിയേറിട്ടം റപവീര ശാരം മരിക്കയും
യുലത്തിനരികളോടാവത്തലിനിയേതും;

വഞ്ചിച്ച ചന്ദ്രത്തും തന്നെനാമിത്രകാലം

പണ്ഡതപം വരച്ചത്വാൾ യത്രാച്ചും ചെള്ളിട്ടും”

എന്ന നിഖിലിച്ച. സ്വീകാർശമില്ലിയുടെ രക്ഷാജൂഡ്ദു് അവിടെ വേണ്ടുന്ന എപ്പറ്റാടക്കാളില്ലോ ചൊള്ളിട്ടു്, ഒരുനാൾ രാക്ഷസൻ അഭിമാനത്തെയും അന്തരൂപത്വത്തും മറച്ചു് പാടലീപ്പത്തിൽ ദിനനായി പ്രവേശിച്ചു് ചന്ദ്രഗ്രാംതെന്ന മുഹിൽ ജീവിക്കാത്തിരുന്ന നിലയിൽ വിനയത്തോടെ ചെന്നന്നിനു.

“നദനാം മഹിപതി തനിക്കും പുത്രനാശം
മന്ത്രിയായിത്രനാളിം വാഞ്ഞ ഞാനറിക നീം;
ഇക്കാലം ഭോർത്തൻ്റെ മന്ത്രിയായിരിപ്പതി-
നാർക്കാവിൽ കല്പിച്ചവന്നിടിനേൻ തുപാനിയേ.
അനുനാസ രാജുപരിപാലനം ചെള്ളിട്ടുണ്ട്
മനവാസാരോസേവിച്ചീടുകന്നുണ്ടെങ്കിലുള്ളു്.
നദവംശത്തിലഭ്രംഗ നിന്നും ജനനവും
എന്നതു നിത്രപിച്ചാൽ സംശയമില്ലെന്നുണ്ടേ.

അന്നവംഗത്തിലുള്ള പദ്ധതരാജാവിന്റെ
ചെന്ന സേവിക്കെന്നതുമെത്തുയും മടിയത്രേ.
സ്നേഹമോ നമിലുള്ളതിന്നണണായതുമല്ലോ
മോഹംകൊണ്ടോരോന്നോവംവന്നപോക്കത്രുന്നും.
എന്നയിന്നപേക്ഷിക്കുന്നിള്ളിയും വൊന്തിപ്പോരി
നുമേ നിത്യപിച്ചായ ചെങ്ഗു മുതൽപ്പോ.

ഇങ്ങിനെ രാക്ഷസൻ കിഴിഞ്ഞു പറയ്ക്കാതു കേട്ട
ദുപ്പം ചന്ദ്രത്തുന്ന് അതിൽ ശക്തിബന്ധായി. അദ്ദേ
ഹം ഉടനെ ചാണക്കുനെ തുകാച്ചും അറിയിച്ചു.

“വ്യാജത്താലെന്നാക്കിലുമാത്രം ചുവർക്കാണു
രാജാക്കന്നാക്കി പരിപാലിപ്പേ മതിയായു,
മൃഗതിനു പ്രയോഗമെന്നിള്ളിയുമറിഞ്ഞീടാം;
ചന്തമായ് പറഞ്ഞുന്നാരിച്ച ചുങ്കോന്നും നാം”
എന്നാണ് ആ നാനിപ്പിന്നൻ അഭിപ്രായപ്രൂട്ടതു്. അ
പ്രകാരം രാക്ഷസന്ന് ചന്ദ്രത്തുപുതിയിൽ സ്ഥാനം
കിട്ടി.

കാട്ടേരേണ്ടിവന്ന നഘരാജാവിന്റെ സമതദ്യം
സന്ദേഹിച്ചുംപോലെ ചന്ദ്രത്തുനെ കുട്ടതോടെ നാണി
പുണിക്കവാൻ പലപല ഉപാധാനിലും ഒന്നുംചെല്ല
തതിക്കൊണ്ട് രാക്ഷസൻ അവിടെ വാണി. മൺപൻ,
ഗിച്ചി, വൈപ്പൻ, ശന്മുകാരൻ, നഞ്ഞക്കുവോൻ മതലാ
യി പല വേണ്ടിപ്പുണ്ടാണും പല ചാരണാതം അദ്ദേഹ
തനാൽ അശ്വിടെ പ്രജുക്തരായി. ഇങ്ങുക്ക് ചന്ദ്രത്തു
നേ ബാധിക്കവാൻ പഴുതൊന്നും കാണാതേ വിഷമിച്ച
കൊണ്ടാണ് നാംകഴിക്കേണ്ടിവന്നതു്. കൈവത്താ
ന്റെ ആ നക്കുപ്പുരക്കാണ്ടിം ചാണക്കുന്റെ സൂക്ഷ്മാക്ക

കൊണ്ടും ആ ഒരു പത്രത്തിൽ വബ്ദന്മേളത്തും ഏല്ലാം കൂടിയില്ല.

അഞ്ചനായനാർ നദൻ തന്റെ ചീല ചാരന്മാരെ താപസവേഷം യഴിപ്പിച്ച് ബദരിപ്പലത്തോടക്കുടിപാടലീപത്രത്തിലേക്ക് അയച്ചു. ലോറവിഷം ചെലുത്തിയതാണ് ആ ഫലം. അതു ചതുരപ്പുന്ന് കാഴ്ച ചെങ്കു വാൻ ആ കപടതാപസനാർ പുരപ്പെട്ടു. സപ്രതം ത്രുമാട്ടിക്കിൽ ചാണക്കുവാരമാർ ഉംഗപ്പുട്ടിട്ടണ്ണന് ആ മുലരാജാവു് അറികയില്ലായില്ല. വിശ്വമയമായ പ്ലത്തോടക്കുടി പാഠലീപത്രത്തിലേക്ക് ചെലുന്ന ആ താപസനാരെ ചാണക്കുന്നീറ ഒരുക്കാർ പിത്രിക്കിട്ടും. മാർമ്മദ്ദൈ ഒരു രാധിയിൽ ആ താടിക്കാർ ഉറന്തിക്കിടക്കാവേ, ചാണക്കുട്ടത്രുമാർ അധിനെ പത്രങ്ങിച്ചെന്ന് ആ ബദരിപ്പലത്തെ കൈക്കിലുണ്ടി മുലമാശ മരുന്നാന് ആ സ്ഥാനത്തുവെച്ചു് ആത്മഹിയാതെ അക്കന്ന. നേരം പുലന്നപ്പോൾ ആ താപസനാർ നിഴ്വക്കാബുദ്ധി മാവരത വച്ചിച്ചുകൊണ്ടു് യാത്രതുടന്ന്. ചാണക്കുവാരമാർ ആ നാമത്തുകല്പത്തിയ പഴം രക്ഷസൻ തന്നയച്ചതാണെന്ന പറഞ്ഞുകൊണ്ടു് നദരാജാവിന്ന് കാഴ്ച ചെയ്തു. സപ്രതാമന്ത്രിയുടേതാണെന്നുവെച്ചു് സംപ്രീതിയോട് ആ മുഖൻ അതു് ത്രഞ്ചികയും വിശ്വാഗിയിൽ അകംബവരുതു് ഉടൻ മരിച്ചു് വീഴുകയും ചെയ്തു. താപസനാർ കൊണ്ടവന് ആ ഫലം വിത്രുലമായിരുന്നതിനാൽ ചതുരപ്പുന്ന് ദോഷമാനുഭവിയില്ല.

സമ്പ്രാത്മസിലിയായ നദൻ പെട്ടുന്ന മരിച്ചുപോയിരെന്നു കേടുപ്പോരു നനിക്ഷിണ്ടായ ശോകം മഴു

വൻ രാക്ഷസനു് അടക്കേണ്ടിവനു. മരണം എങ്കി നെയ്യണ്ടിയിലെനു് അനേപ്പാരിക്കുകപോലും അദ്ദേഹ തതിനു് അപ്പോൾ ചെയ്യുവേതായില്ല. നീഡിഷയും തതിൽ താൻ പ്രത്യേകം പ്രതിപത്തി കാണിച്ചാൽ ത നീക്കരിച്ചു് ചന്തയുള്ളനും മരജീവക്കും ശക്കുണ്ടായെങ്കിലും എനു് അദ്ദേഹം രോടിച്ചു. തന്റെ സ്വർക്കാം ക്ഷിതിദാശം സ്വീകരിക്കില്ലെങ്കിലും മരണത്താൽ നീല്ലു ലമായല്ലോ എനു് അദ്ദേഹം അന്തരം ഭജവിക്കണമാറായി. എകിലും ചന്തയുള്ളവയൽത്തിന്നായുള്ള ഒപ്പാരകമ്പങ്ങൾ ഇംഗ്ലീഷിനു് അദ്ദേഹം പിണ്ഡിയില്ല. മെത്തുംസേവന കാലത്തുതന്നെ അദ്ദേഹം പച്ചതക്കണ്ണവന്മും ഗ്രംമായി നടത്തി. ആ ദ്രോഘ്രാജാ മു് ഉള്ളെക്കാണ്ടു ചന്തയുള്ളനും പ്രാത്മക്കന്നവനാണെനു് രാക്ഷസൻ അനിത്രൈ. അതോടുകൂടി അവർ തന്മിൽ അധികമയിക്കം ഇണക്കമായി.

“വല്ലതും ചെയ്തു ചന്തയുള്ളനെ വയിച്ചു താൻ വല്ലഭമോട് രാജ്യം നിഃവിഷ തന്നീടുവൻ” എനു് പച്ചതക്കണാട്ടം വൈരോധകണാട്ടം മലയക്കുത്തവോട്ടം രാക്ഷസൻ പ്രതിജ്ഞ ചെയ്തു. എന്നാൽ തന്റെ ഗ്രംപുഡാഗസദി ധാതൊനം ആ അമാത്യൻ അവരെ അറിയിച്ചില്ല. തനിക്കു് സഹായുതതിനു് ആദ്ദേഹം നോക്കിവെക്കുക മാത്രമാണു് അദ്ദേഹം ചെയ്തു. ഇള്ളെക്കാണ്ടു മുഖിച്ചുകയെന്നതുപോലെ, ശത്രുവിനെ കൊണ്ടു് ശത്രുവിനെ സംശരിക്കുവാൻ അദ്ദേഹം തന്റെ നോക്കി.

ക്ഷവണ്ണക്കന്നന പഴയ ചങ്ങാതി ഇംപ്രൂഫം റുക്ഷസണാട്ടുകൂടിതാനെന്നയാണു് വാഴ്ന്നതു്.

“നഞ്ചട സ്വരവിധയ തു? നാകാരണമായ
നിന്മരിയാലിയാകം മെത്രുംഗനക്കാനീട്ടവാൻ
എന്താൽപായമെന്ന ചിന്ത ചെയ്യേണം സദേ!
മന, നാമിരിക്കണ്ണോഴാവതു ചെയ്തീണേം” എ
നു “രാക്ഷസൻ ഒരുന്നാൽ ക്ഷപണക്കന്മായി ത്രജ്വാ
ചിച്ച. “അങ്ങ് ഇതിൽ ഒട്ടം വേദ്ധിക്കേണ്ട; ചന്ദ്ര മു
ഖം നാശിപ്പിക്കിവാൻ വസ്തുതമായ കഴിവ്” തൊൻ ഉ
ണ്ടാക്കാം” എന്നു “ആ മഹാവാഴി പറഞ്ഞെടുപ്പാർ അ
മാത്രനും ആശപാസമായി.

ക്ഷപണകൾ ഉടനെ വന്നാനുരാളിത്തിൽ ചെന്നു
ബാധാരമായ ആഭിച്ഛാരകമ്മത്തിൽ ഇരഞ്ഞി. അവിടെ
അശ്വിയ ജപലിപ്പിച്ചു് അതിനുമ്പിൽ നന്നാനായി ഈ
തന്മുകാശു് ആ ശംഗ്രഹിക്കുന്നുശുന്ന ഫോമം തുടങ്ങി.

ഫോമക്കണ്ണിയാൽനിന്നുണ്ടായിത്തരുന്നേരം.

കാമനുപിണ്ണിയായോരാത്തവിലോചന;

ജാനകീയേവി പണ്ട വാനിയിൽ വീണേരും

മാനമോട്ടിക്കയ്ക്കിന്നുമ്പിതയായപോലെ.

ആ സുഖരാംഗിനിയാഥ വിഷകന്ധുകയെ ക്ഷപണ
കൾ ഗ്രൂഡാംഗിനിയാഥ കൊണ്ടുവന്നു് രാക്ഷസനെ എ
പിച്ചു് ഈ ശ്രദ്ധിച്ച പറഞ്ഞു:—

“മാനിനിമണിശാഖയാരിവള്ളുചുജുവിക്കണ്ണോരം

ഉന്നമനനിയേ മരണത്തോളം ലഭിച്ചിട്ടും;

എക്കന്നശാലിംഗനാ ചെയ്ത കർണ്ണീടമിവരം

പോകയുംചെയ്യും പിന്നെ കാഞ്ഞയമില്ലതാനം.”

ഈ പ്രകാരം ക്ഷപണക്കിടത്തയായ ആ ശാഖകന്ധു
കയെ രാക്ഷസൻ ആരംഭിച്ചു. ചന്ദ്രമുഖം നേരുണ്ടായാണ്

നാല്പാരായും കിട്ടക്കൊണ്ട് അദ്ദേഹം പരമത്തുജ്ഞനായി. ഇതുവരെ വാടിക്കൊണ്ടിരുന്ന അദ്ദേഹത്തിന്റെ ആദി ഇപ്പോൾ തെളിഞ്ഞു. കരച്ചുനാട് അടങ്കിയിരുന്നതില്ലപ്പിനെ, അദ്ദേഹം യമാവസരം ചാണക്കുന്നെങ്കണ്ട് മറ്റൊരു കാർണ്ണങ്ങൾ പരയുന്ന കൂട്ടത്തിൽ നിജുപട്ടാവത്തേരോടെ ഇടപിന്നെയും പ്രസ്താവമുണ്ടായി:—

“ചന്ദ്രഗൃഹം കൊടുത്താഖിവാനായും ബോധായ
ചന്ദ്രാഭികാമമുഖിയാശരം വിലാസിനി,
എന്നും ഗ്രഹത്തികലണ്ഡവരം മത്സ്യം;
മനവക്ഷചിത്യായുള്ള വളരിത്തൊല്ലും;
നാഡ്യമോഹനന്ത്രപര്യാമവശ്വക്കൊണ്ടിപ്പോൾ
യെന്നുനും സഹലമാക്കിടക മെന്ത്രൻ തന്റെ.”

ഈ രാക്ഷസവാക്യത്തെ ചുന്നവിശപ്രാസരേതാടെ
യെന്നപോലെ, ചാണക്കുന്ന ഗ്രഹിച്ച്. അദ്ദേഹം കൂ
പണകനിൽനിന്നും ഇതിനുംവെ കളവറിഞ്ഞിട്ടുണ്ട്.
എന്നുതു, അതു വാക്കിലോ, നോക്കിലോ അദ്ദേഹം
വെളിപ്പേട്ടതിയില്ല. ആ കന്ധക്കയെ കൂടിക്കൊണ്ടിവ
കയാണ് രാക്ഷസനും അദ്ദേഹം അനുമതി കൊടുത്തു.

വിഷകന്ദ്രയോടുകൂടി രാക്ഷസൻ വഞ്ച്ചേരം അ
വിടെ ചാണക്കുനും ചന്ദ്രഗൃഹം മാത്രമല്ല, അവരുടെ
ബന്ധുമിരാദികളും ഒരുമിച്ച് വേറ്റോ വിനോദിക്കു
യാണ്.

കണ്ണിവാർക്കഴിലിലെ കൊണ്ട് വന്നാരുകണ്ട്
തന്മലർബാണമേറ്റ കംഗ്രംരാജയല്ലാവരം;
സന്ധിതമായ മുഖപത്രവും നോക്കിനോക്കി
വിസ്തൃതം ചുണ്ട് നിന്നാരെന്നതെ പരയാവു.

കരച്ചുനേരം അവരുടെ അങ്ങിനെ വിനോദിച്ച്
തിൽപ്പിനെ താനാംഗങ്ങളുടെ ശയ്യാഗാരത്തിലേക്കായി
എഴുന്നേറ്റു. പെട്ടെന്ന് എന്തോ സംഭവമത്താലെന്ന
പോലെ ചാണക്കുൾ തിരിത്തുന്നിനു. അദ്ദേഹം എ
ല്ലാവരും കേരംക്കൊ രാക്ഷസനോട് സാദരം പരഞ്ഞതു
വിത്രു്:—

“പർത്തരാജനിനു പാത്രം കാണാനുനേരം
സത്യമാ നമ്മക്കായ ബന്ധുവെന്നറിയുമോ;
സ്നീരതാമിത്രതനെ പർത്തരാജാവിനു
പാരംതെ കൊടുക്കോ, മില്ലസംശയമെന്തും;
ഇന്തിരമെന്തും തനിക്കെന്നു കല്പിക്കുന്നും
നിർഭ്യയമിവനോയു വൈംഖമുണ്ടായീടും; ..
താനാനോട്ടാഴിഞ്ഞിട്ടും ബന്ധുവാം ജനങ്ങളെ
സന്നോഷിപ്പിക്കാലേം കാഞ്ഞമാക്കുന്നതെന്തോ.”

നീതിപ്പറ്റക്കായ. ഈ ചാണക്കുമതത്തെ രാക്ഷ
സൻ എങ്ങിനെ നിരസിക്കം. പെട്ടെന്നംബാധീയ അ
ദിപ്പായദേശത്താൽ അദ്ദേഹം സാംഭവിച്ച നില്ക്കുന്നുണ്ടും
ശായതു്. “അങ്ങിനെ തന്നെയാണ് ദിവാനുംതു്” എ
നു് സമ്മതിച്ചുകൊടുക്കുന്നതിന്നല്ലാതെ അദ്ദേഹത്തിനു
ഗത്യുന്നരഘുണായില്ല. പർത്തകൾ നിഡിയാണുലിയല്ല
നു് ശക്തിച്ചു് ഈ രഹസ്യം ആയാളെക്കുടിയും അറിയി
ക്കാതിരുന്നതു് താൻചെയ്യു മേലാരമായ അബലമായി
ബന്നു് അദ്ദേഹം ഇപ്പോൾ വേദിച്ചു. ഈ ആവ
തതിക്കനിനു് ആ ദൈഹികരാജാവിനെ തട്ടക്കവാൻ രാക്ഷ
സനു് അവിടെ യഴിക്കൊമുണ്ടായില്ല. എത്ര മേഖല
നായ ഭരാസദനാണു് ഈ ചാണക്കുൾ എന്നു് ഉദ്ദേ

గണ്ഠരാട ചിന്തിച്ചുകൊണ്ട് അദ്ദേഹത്തിനും മാറ്റേ
ണ്ണിവന്നു.

വിഷകന്നുകയാണെന്നറിയാതെ, ആ സമ്പ്രാംഗ
സുഭാരിശ്യ കണ്ട് കാമവശനാശി പ്രവർത്തകൾ അവളോട്
ടക്കുടി ശയ്യാലുമ്പത്തിൽ പ്രവേശിച്ചു. രാക്ഷസൻ ശത്രു
വിനാശബാധിയിൽ ആയും ബന്ധുവിൽ പതിച്ചു. പർ
പ്രവർത്തകൾ അവളെ ആദ്ദേഹിച്ചുതോടക്കുടി വിജാഗി
ഴിൽ ദലുനാശി.

തനിക്ക് ഇനി .ഇം നാട്ടിൽ നിലയില്ലെന്നും രാ
ക്ഷസൻ കണ്ടു. നേരം പുലത്തേംബാധി, താൻ പ്രവർത്ത
ക്കന്ന ചതിച്ചുകൊന്നവെന്ന അപവാദം നാട്ടിലെങ്ങും
പരക്കമെന്നപേടിച്ചു്, അതിനുമുകു് നാട്ടവിച്ചകയാണു
നല്ലതെന്നും അദ്ദേഹം നിരുദ്ധയിച്ചു്. ചട്ടനദാസനെന്നു
അത്രജീനാമൻ രാക്ഷസൻറെ പ്രിയമിരുമാണു്. ആ വ
ണിക്ക പ്രവര്ത്തനറെ ഗ്രഹത്തിൽ ഗ്രഹമാശി സ്വന്തമായി
തെത്ത് പാട്ടപ്പിക്കുയും, തന്നെ തിരുജന്നത്തെ രക്ഷിക്കു
വാൻ സ്വപ്നാവായ രക്കദാസനെ ഏല്ലിക്കുയും, ചാ
രംബര വേണ്ടബന്നടത്തേണ്ടിലും പ്രലോഭനങ്ങളാൽ ഉ
ത്സുഫിപ്പിക്കുയും, ഇം വകു കാത്തിങ്ങരംക്കു് നിരവധിയ
നും വാർത്താക്കുയും ചെയ്തിട്ടു് രാക്ഷസൻ ആഃ രാത്രി
തന്നെ പാടലിപ്പത്തിൽനിന്നുംളിച്ചുവാടി വടക്കോ
ട്ടക്കു് മറഞ്ഞു.

ഇം രാക്ഷസഗതിയെല്ലാം ചാണക്കുൻ. ചാരപ്പ
ക്കാൽ കണ്ടു.

“മാനിക്കാജ്ഞയമിധ രാക്ഷസന്നള്ളിൽ പുക്കാൽ;
ലോകരജനം വരത്തിട്ടവാൻ പണി, പുന-
രക്കവേതമിൽ ഭേദിപ്പിക്കുയും ചെയ്യുമവൻ;

കരച്ചുന്നേരം അവരുടെയും അങ്ങിനെ വിശ്വാസിച്ച
തിൽപ്പിനെ താനാഞ്ചൗട്ടിടെ ശാഖാഗാരത്തിലേക്കായി
എഴുന്നോറും പെട്ടെന്നു് എന്നോ സംഭവത്താലെന്നു്
പോലെ ചാണക്കുന്ന് തിരിഞ്ഞുനിന്നു. അദ്ദേഹം എ
പ്ലാവായും കേരളക്കൂർമ്മ രാക്ഷസനോട്ട് സാദരം പരഞ്ഞതും
വിത്തു്:—

“പരമ്പരാജയനിനു പാത്രം കാണാനുന്നേരം
സ്വീകാര്യ നടക്കാത ബന്ധവെന്നവിഞ്ഞാലും;
സ്കൂരിതാമിതുനെ പരമ്പരാജാവിനു
പാരാതെ കൊട്ടക്കോൺ, മില്ലുസംശയമേതും;
ഇന്നിതുമെംശ്ശുന്ന് തനിക്കെന്നു കല്പിക്കുന്നേരം
നിർണ്ണയമിവനോരു വൈശ്വമുണ്ടായീടും;
താനാനോട്ടോഴിഞ്ഞിട്ടും ബന്ധവം ജനങ്ങളെ
സന്നോഷിപ്പിക്കയല്ലോ കാഞ്ഞമാക്കുന്നതെന്നോ.”

നീതിപുസ്തകമായ, ഈ ചാണക്കുമതത്തെ രാക്ഷ
സൻ ഏങ്കിനെ നിരസിക്കം. പെട്ടുനണ്ണായല്ലോ അര
ഡിപ്പായഭേദത്താൽ അദ്ദേഹം സംഭവിച്ച നിഃഖണ്ടംണം
ശായത്രു്. “അങ്ങിനെ തന്നെയാണ്” എന്നു് എ
ന്നു് സമർത്ഥകോട്ടക്കുന്നതിന്നല്ലാതെ അദ്ദേഹത്തിനു
ഗത്രനെത്തുണ്ടായില്ല. പരമ്പരകൾ നിശ്ചയഘുഖ്യിയല്ലെല്ല
ന്നു് ശക്തിച്ചു് ഈ രഹസ്യം ആയാളെകുറിയും അറിയി
ക്കാതിരുന്നതു് താൻചെയ്യു മലാരമായ അബുലമായി
ബയന്നു് അദ്ദേഹം ഇപ്പോൾ വേബിച്ചു്. ഈ ആവ
തനിതുനിന്നു് ആ മൈഷ്ട്രേജാവിനെ തടക്കവാൻ രാക്ഷ
സന്നു് അവിടെ വച്ചിരോന്നുണ്ടായില്ലെന്നു്. എത്ര യോഗ
നായ കരാസമനാണു് ഈ ചാണക്കുന്ന് എന്നു് ഉദ്ദേ

ഗണ്ഠാര വിനിച്ചുകൊണ്ട് അദ്ദേഹത്തിന് മാറ്റ
ണിവന്ന.

വിഷകന്നുകയാണന്നറിയാതെ, ആ സ്വപ്പം ഒ[ം]
സുഖരിശ്വ കണ്ട് കാമവശനാഡി പദ്ധതകൾ അവളോ
ടങ്കി ശയ്യാഗ്രഹത്തിൽ പ്രവേശിച്ചു. രാക്ഷസൻ ശയ്യ
വിനാശംഭാക്ഷിയ ആയ്യം ബന്ധുവിൽ പതിച്ചു. പർ^{ഥി}
വുതകൾ അവളെ ആളുപ്പാശിച്ചുതോടങ്കി വിഷാഗി
യിൽ ദലുന്നാഡി.

തനിക്ഷ” ഇനി. ഈ നാട്ടിൽ നിലയില്ലെന്ന് രാ
ക്ഷസൻ കണ്ടി. നേരം പുലയന്നോടാം, താൻ പദ്ധതി
കനെ ചതിച്ചുകൊന്നവെന്ന അപവാദം നാട്ടിലെങ്ങും
പരക്ഷമെന്നപേടിച്ചു”, അതിനുണ്ട് നാട്ടവിട്ടുകയാണെ
നല്ലതെന്ന് അദ്ദേഹം നിഃവിയിച്ചു. ചദനഭാസനെന്ന
ത്രേശിനാമൻ രാക്ഷസൻറെ പ്രിയമിതുമാണ്. ആ വ
ണിക പ്രവര്ണ്ണന ഗ്രഹത്തിൽ ഗ്രഹമാഡി സപ്കളുത്
തെത പാട്ടിക്കയും, തന്നെ ഭര്യജനത്തെ രക്ഷിക്കു
വാൻ സപബന്ധവായ രക്തഭാസനെ ഏഴ്ചിക്കയും, ചു
രംബാര വേണ്ടുന്നതെന്നോളം പ്രലോഭനങ്ങളും ഉ
ത്സവധിപ്പിക്കയും, ഈ വക കാഞ്ഞങ്ങൾക്ക് നിവബധിയ
നീ വാരിക്കെണ്ണക്കയും ചെയ്തിട്ട് രാക്ഷസൻ ആഃ രാത്രി
തനെ പാടലിച്ചതുത്തിൽനിന്നുള്ളെളിച്ചുവാടി വടക്കോ
ട്ടക്ക് മറത്തു.

ഈ രാക്ഷസഗതിയെല്ലാം ചാണകുൻ. ചാരട്ട
ഹാരൽ കണ്ടി.

“മാനിക്കംസ്തുതമിധ രാക്ഷസനെള്ളിൽ പുകാരം;
ലോകരജ്ഞനം വരത്തീഥവാൻ പണി, പുന-
രാക്വേതമ്മിൽ ഭേദിപ്പിക്കയും ചെയ്യുമവൻ;

എന്നതുകാണ്ട നിത്യപിച്ചുകാണന്നേ”
നന്നവൻ പുരപ്പുട്ടപാതതുമിതുകാലം”. എന്ന്
അദ്ദേഹം സ്ഥാധാനികാരാണശായതു്.

നേരം പുലൻ. പര്യതകൻ പഴുളിയറയിൽ മരിച്ചു
കിടക്കുന്നു. കുറുകയേ അവിടെയെങ്കിൽ കണ്ണിലും. രാ
ക്ഷസൻ കൊണ്ടവന്നവള്ളാണു് ആ കുറുകയെന്നു് ഏവ
തും അറിഞ്ഞിട്ടാണു്. അതുകൊണ്ടു്, പര്യതകനു റാ
ക്ഷസൻ ചതിച്ചുകൊന്നവെന്നു് സാർത്തു് അപവാദമാ
യി. തദ്ദേജം നാമൻ ദർമ്മമുത്തിക്കു് ഇരയായതിനി
ഞതു് ലൈഡുജനങ്ങൾ മരിയിട്ടുകൊണ്ടു് ചാണക്കുനെ
പ്രാപിച്ചു. “ചതിച്ചുപ്പോരാക്ഷസൻ” എന്നു് അവ
ശ്രൂതം കുട്ടതോടെ കരഞ്ഞുപറത്തു. ഈ ചതിപ്പു
ണിയിട്ടു തനിക്കു് യാതോടെ പജമില്ലാത്തനിലയിൽനി
നാകൊണ്ടു്—

“രാജനിന്റെ ഭചയ്തിപ്പുചേരു മന്ത്രികല—

നീചനേതരത്തുകാനീട്ടവിൻ വൈകീട്ടാതെ”
എന്നു് ചാണക്കുന്നിയനിനു് ആജഞ്ഞയുണ്ടായി. അവർ
കാക്ഷസഗ്രഹത്തിൽ ചെന്നേനാക്കിയതിൽ അവിടെ ആ
രഞ്ജം കണ്ണിലും. ആ തുന്നുമുഖം കണ്ണതോട്ടുകൂടി റാ
ക്ഷസൻ തന്നെയാണു് പര്യതകനെ കൊന്നതെന്നു് ആ
വക്കു് വിശ്വാസം ഉറച്ചു.

ഈനി രേണുകം കാഞ്ഞമെന്നെന്നു് ചാണക്കുൻ ആലോ
ചനയിപ്പായി:—

“പർവതകചുത്രുനായ മലയകേതുവും തൽഭാതാ
വായ വൈരോധകനു് വിംപാസ്യരപ്പി. ശ്രദ്ധമായി
രാക്ഷസനോടു ചേന്ന്--

വൈരമുക്കുന്നുകൊണ്ടു് ചന്ദ്രള്ളു നേക്കുന്നുടുവാൻ
പാരമായുള്ളാണിച്ചും മന്ത്രിവരിയുണ്ടു്;

എന്നതു നിങ്ങപിച്ചാലിനവർ രണ്ടിന്റെയും
 കൊന്തിനിക്കാൽമുഖം തോന്തനാതനിക്കളളിൽ;
 രണ്ടുപേരെയും ശൈലി കൊന്തവനാകില്ലതി-
 നബന്ധാദ്ദോഷ, മതു ചെയ്യുവെന്നാകിൽപ്പിനെ,
 പഠ്ഠരാജംവിനെക്കാലിപ്പിച്ചതുമഴും
 സംപ്രാണകുറനെന്നല്ലാതും പറഞ്ഞിട്ടും;
 എക്കെന്നപ്പറഞ്ഞുടൻ ഭേദിപ്പിച്ചയജ്ഞിയും,
 എക്കെനവധിയും വേഗമല്ലോ.
 ഒരുപാരം വെരേയകനെ വധിക്കൊന്നും,
 പാരാതമരേവെന്നപ്പറന്തങ്ങയേണ്ണും.”
 ഇങ്ങിനെ നിഖിച്ച് തന്റെ സചിവനായ ഓ
 ത്രംരായണനെ അടുക്കുമുന്നാലും യതിലേക്ക് വിളിച്ചു
 ചെയ്യുണ്ടോ കാൽം ഗാപ്പുമായി അറിയിച്ചു:—
 “നിഛ്വേജാഗ്നിനിയെ, നിനോടിങ്കിത്രകാലം
 വിഹപാസമേരുകയാൽ താനൊന്നു പറയുന്നു;
 ചാരുളം നേരുമും പണ്ടിച്ചാടല്ലോ ഭവാ,—
 നിന്നതു രണ്ടുകൊണ്ടാടണ്ടെനു വരുമല്ലോ.
 പ്രത്യുതാരാജായ മലയക്കുതനെ
 സർപ്പം ചെന്നുകണ്ടു ബന്ധവായവനും നീ
 സങ്കുടാതെ, പുനരവനോടിത്രകാലം
 എക്കലുള്ളിരുത്തു തെളം പറഞ്ഞു ഭേദിപ്പിച്ചു
 വേഗമേടിവിട്ടും പറന്തങ്ങയേണ്ണും,
 പാകത്തിൽ നിന്നതനെ പ്രഖ്യാമനന്നിണ്ടാലും.
 ഇഞ്ചുമായതുതനെ പറന്തുകൊണ്ടാലും വന്നു
 ഇഞ്ചുനായ് വരും വോന്നില്ല സംശയമെന്തും.”
 ഇതു ഭാഗ്യരായണൻ സപാമിക്കൽത്തിയോടെ കൈ
 യേറു. ആയാൾ അന്തിമത്തു മലയക്കുവിഞ്ഞെ ഇ
 ജീവാവാവായി. അങ്ങിനെ മതരുന്നതിനിടയ്ക്കും ഹിത

വാക്കെന്നപോലെ ആ ചാണക്രചാരൻ ആ പദ്ധതക്
കമാരനെ ചിലതെല്ലാം ധരിപ്പിച്ചു; അതായതു്:--
“രാജന്മനസ്സ്, ഗ്രന്ഥവാരിയേ, മഹാമത്തേ,
വ്യാജമോരോനേ ദവാനറിഞ്ഞിപ്പുല്ലോ, കഴും!
രാക്ഷസന്ധ്യ കൊലബൈയുള്ള പിതാവിനെ,
ആക്ഷരോഷകനായ ചാണക്രനറിക്കേടോ.
രോഷംകൊണ്ടതുള്ളപഠം നീയിനിപ്പിലുംരോടും
അലോഗംകൊണ്ടിട്ടുനാകിയ നിന്നെന്നും കൊല്ലുമാണ്.
താത്തന്നെ കമ്മമതെന്നിള്ളിയ നീ കല്പിച്ചുകൊം-
ണ്ടതുമേ വൈകാതിനിപ്പുാഡ്യോരംകു ഗ്രന്ഥമെന്നോ.
നീമന്ത്രിയാദിവശനകാത്മ ജഗന്നാഥത്തു
സമ്മതമല്ലുംവക്ഷമെന്ന നീ ധരിച്ചും.
കണ്ണിട്ടും കേട്ടിട്ടുമിപ്പുാതൊൽ ദിക്കിൽ വന്നാൽ
കുറ്റത്തുപഠം പിണ്ണയാതെ പോവാറും പണ്ണിയതേ.
ആക്ഷാംഗം വേണ്ടി വന്നചാടിയാച്ചുള്ളാപത്രതു
പോക്കാവത്തലു താന്താൻ കണ്ണ നിലേപ്പിനാമെന്നോ.
അാസ്യകാരങ്ങൾ വിന്നവെച്ചുാതെ പുരം ചുക്കി-
ട്ടുനിനിവേണ്ടതെന്നു് ചീനിച്ചുട്ടിട്ടു വോൻ!

ഈ കേട്ടതിൽപ്പിനെ മലയകേളുവിനു് അവിട
തെര വാസം അഭിരമായി. അപ്പുനെ സംബന്ധിച്ചു അ
പരങ്കിയകൾപോലും നിത്തിവെച്ചുകൊണ്ടു് ഒരു രാ-
വിൽ ആയാൾ ആരോടും പരയാതെ സപദോത്തേക്ക്
ആത്മരക്ഷാത്മം പാതെതു. മലയകേളു എവിടെയെ
നു് പിററിനാർ നാട്ടകാർ അന്നേപ്പണമായി. ആ
രാജക്കരാരനെ സപറ്റം ചില കായ്ക്കാരായി താൻ
സപദോത്തേക്ക്. തയകാലം അയച്ചിരിക്കുയാണെന്നു്
ചാണക്രൻ അവരെ വിശപസിപ്പിച്ചു. അതിൽ അവക്ഷ

ആ കെട്ടില്പന്നും പേരിൽ പ്രീതി കൂടകയാണോണ്ടു
യതു്. പവർത്തകനെ കൊന്നതു് ചാണക്കുന്നാണോണ്ടു് രൂ
ക്ഷസമ്പാദനാർപ്പണ പത്രക്കൈയാണു് പറത്തു. പരത്തിവയു
ന്നണ്ടു്. ചിലക്കത്ര ശരിയാണോണ്ടു് തോന്തിട്ടുണ്ടു്. ഒ
ലയക്കേതുവിനെ സപദേശത്തേക്കു് സപ്പനം കാഞ്ഞത്തിനു
ചാണക്കുന്ന അഖ്യാതിരിക്കയാണോണ്ടു് കെട്ടപ്പോൾ അവ
ഒട്ട വിചാരനയി മാറി.

“എന്നൊരു കാഴ്ചിം, ലൈഡ്രാജനെക്കാലിപ്പിച്ച
തന്നോർ വരനാഉ ചാണക്കുനെന്നപ്പോ നാം
ശക്തിചു, തല്ലുന്നാളി തിനു നിന്ന് ധന്യംവനു,
എക്കിൽതാൻ പച്ചതക്കച്ചതുനെയയ്ക്കുമോ.
ശത്രുശാശ്വതതെവച്ചുകൊള്ളുമോ ചാണക്കുനി-
ന്നതു ഭോഷ്യത്തമുള്ളാനപ്പുന്ന പ്രസമപ്പോ.
ദോഷത്തെ ഗ്രഹിച്ചപ്പോൾ ദോഷത്തം നമ്മകാരു;
ബഹുശിക്കാത്തതു. ഭാഗ്യമെന്നതെ പറയേണ്ടു്.”
എന്നിങ്ങിനെ അവർ പരസ്യം വിജന്നതിൽവെ
ച്ചു്. സംസാരിച്ചടങ്ങി.

അശാലം പാടലീച്ചതുതിൽനിന്നു് ഒരു റൂറ യേശ
ജന അകലെബാരിടത്താണു് രാക്ഷസൻ മറഞ്ഞു വാഴു
ന്നതു്. പ്രതിക്രിയയെക്കരിച്ചപ്പോതെ അദ്ദേഹത്തിനു്
മറ്റ ധാതൊരു ചിന്തയുമില്ല. മലയക്കേതു പാടലീച്ച
തുതെ വിട്ടു് സപദേശത്തിൽ എത്തിയിരിക്കണമെന്നു
കെട്ടപ്പോൾ അദ്ദേഹത്തിനു് അതു് പ്രിയവൃത്തമാനമുണ്ടു്.
കി. നപ്പും പഴതു് തനിക്കു കിട്ടിയെന്ന സന്ദേശ
തേതാടെ അദ്ദേഹം ഉടൻ പുറപ്പെട്ടു് ആ പച്ചതക്കച്ചതു
നെ ചെന്ന കണ്ടു.

“രേണ്ടുനാം പത്രവിനെ നിന്മക്കും ചൊല്ലുന്നജ്ഞം
വിശ്വാസായ ഭവാനായും എന്നീടുവൻ” എ
നാം പ്രതിജ്ഞയെപ്പറ്റു് രാക്ഷസൻ മലയക്കേരവിന്റെ ഉ
ത്രിഭായി.

അധിനക്ഷണാസ്ഥിപ്പിച്ചവിപ്രഗമക്കാല്യാത്തൊൻ
നിശ്ചയം ശേഷക്രമിയ ചെയ്തിട്ടനുമില്ല.” എന്നു
മലയക്കേരവും സരോഷം പ്രതിജ്ഞയെപ്പറ്റു.

അവരിൽവരം ചേൻ പാടലിപ്പത്രത്തെ അകുമി
ക്കവാൻ പടക്കുടിത്രടങ്ങി. ദീപിപാനരങ്ങളിൽനിന്ന
പോലും ദ്രോഹിയെയായനമാരെ കുട്ടംകുട്ടമായി അവിടെ
വരുത്തി; ശത്രുക്കളെ പഠിപ്പുരം ഭേദിപ്പിക്കുന്നതിനും സു
ക്ഷുഖ്യാലികളുായ ചാരനാരെ നിയോഗിച്ചു; വേണ്ടനിട
തേതാളും പടക്കാപ്പുകളെപ്പാം തയ്യാറാക്കി. ഇത്തരം,
എപ്പാടകളോടെ ധ്യലത്തിനും അവസരംനോക്കിക്കാം
ണ്ണ് അവർ പാത്രം.

രാക്ഷസരം മലയക്കേരവും തമിലുണ്ടായ സഹായ
മവും, അവരുടെ പ്രതിജ്ഞയും, ധ്യലത്തിനായി അവർ
ചെയ്തു ഉണ്ടാവുമെല്ലാം ചാണകുന്ന് ചാരനാരിൽ
നിന്ന് അറിഞ്ഞേ. ഇതിൽ അദ്ദേഹത്തിനും ഒരു പരി
മേഘംണായില്ല. സപ്പക്ഷത്തിലേയും ശത്രുപക്ഷത്തി
ലേയും സ്ഥിതിഗതികൾ അഞ്ചുംപ്പൊം അറിയുന്ന
തിനും അംബേദ്രം നിപുണമാരായ ചാരനാരെ സ്വർഗ്ഗ
നിയോഗിച്ചു.

പിന്നീട്, മററായ ലാക്ഷ കണ്ണകൊണ്ട് അദ്ദേഹം
ചയ്യുള്ളൂനും രാജകീയമായ പുഞ്ചമന്ത്രിരപ്രവേശന
ത്തിനും ദിവസം നിശ്ചയിച്ചുകൊണ്ട് അതും വിളംബര

പ്രേക്ഷിക്കാനില്ലോ. തങ്കൾ സംബന്ധമായ ഒപ്പും കൂടുതൽ കൈല്ലാം ചെ
ടുന്നാം” . അദ്ദേഹം ശില്പിക്കൈ വിളിച്ചു്--

“ചന്ദ്രതൃപ്തിയാണുള്ളതും മരിക്കുന്നതും;
മരിക്കുന്നതും വേശവർത്തിനാണുള്ളതും;
ചെറുതും കൊണ്ടുപോകുന്നതും നിങ്ങളുടെ നിലപ്പും;
ജോക്കവേയലക്കരിച്ചിട്ടും കൈവണമല്ലോ.
തോരണംനാട്ടിക്കൊടിക്കുന്നു കൂടി; ദണം;
വായവാവെള്ളം ചിത്രമെഴുതുകയും വേണം;
ഗോപ്തനങ്ങളിൽ കേടുതിരിപ്പുകരിക്കേണം;
വാപികൾ ക്രൂപണങ്ങൾ നിമ്മലരാക്കേണം”

എന്നു് ഉത്തരം കൊടുത്തു.

അപ്പോൾ ആ സുന്തുകാരമാക്കു് ഇതു സംബന്ധമായി മരുന്നു കാഞ്ഞും അറിയിക്കുവാനാണെല്ലാം:

“ധാത്രിപാലകനായ മെഞ്ഞുന്നുനൻ തന്റെ
നീം മരുന്നിൽപ്പുവേശമിത്രകാശമുണ്ടാം.
എന്ന കല്പിച്ച ഭാരവമ്മാവാം ശില്പിവരൻ
കാശുന്നതോണുവാം തീരുത്തുവെച്ചിരിക്കുന്ന
വഞ്ചലമില്ല ഞങ്ങൾ കണ്ണബെവന്നറിഞ്ഞാലും;
വിശ്രദപകമനോഹരം തോരണമതുപാത്താൽ;
വിശ്രദകമ്മാവിഞ്ഞാക്കം ഭാരവമ്മാവുമില്ലപ്പോൾ;
രാജസമായുജേംായ തോരണമെടുപ്പിച്ചു
രാജമന്ത്രിരം പാരേ കൊണ്ടുവന്നവനില്ലപ്പോൾ
ശില്പമായലക്കരിച്ചിട്ടുമെന്നറിഞ്ഞാലും;
ശില്പശാസ്ത്രത്തിനവന്നാത്തവരാങ്ങമില്ല;”

ഈ കേടുപ്പോൾ ചാണക്കുന്നു് ശക്കായി:--

“ഭാരവമ്മാവാക്കൻ സുന്തുകാരകണാട്ടു്

തോരണമുണ്ടാക്കേണമെന്ന ഞാൻ പറയാതെ
 തോരണം മുഖവേയവൻ തീർത്തതു മെരള്ളുന്നതെന്ന്
 ഉണ്ടായിരുന്നതിനുതന്നെന്ന, യില്ല സംശയമെന്നും;
 ഭാഷയേം നേരുന്നു കാക്ഷിപ്പാമാത്രമുന്നുന്നതന്നി—
 കാജുന്നായ ഒളാനിവന്നെന്ന നിശ്ചയംവന്നു;
 വേണ്ടതില്ലതു കൈശൗഢിതനെ ഞാൻ മറ്റൊപ്പും
 കണ്ണിട്ടണ്ടപായം” എന്ന് അദ്ദേഹം
 മനസാ കയ്തിയതിൽപ്പിനെന്നു—
 “തോരണം മുഖവേപണിതിൽത്തുകൊണ്ടുതന്നെ
 ഭാതവർം ബുദ്ധിതജ്ഞതന്നെന്നറിഞ്ഞാലും;
 സപാമിയെന്നുവെചേരുന്നുണ്ടെന്നുവന്നു,
 തുമയോടുന്നാരുവിക്കുമ്പെട്ടിൽ ഫലം”
 എന്ന് പുറമേക്ക് അഭിനന്ദിച്ചു്:—

ചെന്നിനിനി നിങ്ങളോരോ പണികൾത്തിൽവിൻ;
 വനിതുമുള്ളത്തിലും കാലവുമിടപോരാ”
 എന്ന പറഞ്ഞു് ആ ശില്പികളെ തിട്ടക്കിയയച്ചു. അം
 വർ ചെന്ന് ഉഴറോടെ അവരവുംകൂട് ജോലികളിൽ
 ഏപ്പുടക്കയും ചെയ്തു.

ചാണക്കുന്നു അന്നമതിപ്രകാരം ഭാതവമ്മാവു് ത
 കുറ തോരണാശത യഥാന്മാനാ അലക്കരിച്ചുപ്പുചു.
 നേരം പാതിരാഹായി; മുള്ളത്തകാലവുമായി. ഉത്തര
 വിന്പടി ജോലികൾനില്ക്കുമ്പും ശില്പികളെയുംമറഞ്ഞ
 വരെയുംചാണക്കുന്ന അരികേവിളിച്ചുയമാർഹം സമ്മാ
 നിച്ചു് സംതൃപ്തരാകി. ഇനിയിതാ ചാരുഗ്രംപുജ്ഞി
 സിരത്തിലേക്ക് പുറപ്പെട്ടുകയായിയെന്നു് പെശരസമ്പു
 റംകാര്ത്തനിനു.

പാടലീപ്പത്രം പിടിച്ചടക്കിയാൽ അല്ലരാജ്ഞം പ
 രംതകനു കൊടുക്കാമെന്നു് ചാണക്കുന്നു ചാരുഗ്രംപുജ്ഞം

പ്രതിജ്ഞയെച്ചുള്ളിട്ടുണ്ടോ. ചന്ദ്രഗുണം രാജാധികാരം കൈകൊണ്ട് പുജ്യമനിരത്തിൽപ്പുവേശിക്കുന്ന മുഴ ഘട്ടത്തിൽ ആ പ്രതിജ്ഞയേ നിർമ്മിക്കുവാൻ ചാണക്കുൾ തയ്യാറായി. അതും പെട്ടെന്നാണുണ്ടായതു്. പല്ലുതകൾ മരിക്കുന്നാലും, മഹയക്കേരു സ്വപ്നേഷ്ടത്തിൽ ചെന്ന് ശരൂവിനോട് ചേരുകയാഥും പല്ലുതക്കുംതാവായ വൈരോധകനു് എത്താഴം പെണ്ഠലുമാണികളിടെ മുഖായി വെച്ചു് ചാണക്കുൾ ചന്ദ്രഗുണനെക്കാണ്ട് അബ്ദരാജ്യം കൊടുപ്പിച്ചു. ആ രണ്ട് പേരെയും ഓരോ പീംത്തിലാൽ തതി അപ്പോരുത്താനെ അഭിഭേദകക്കമ്പും നടന്നു. അതിൽ മേഖലപുജനമാകവേ പരമസംതൃപ്തരായി.

പിന്നെന്നയാണ് പുജ്യമനിരപ്പുവേശം. ചന്ദ്രഗുണ നെന്നപോലെ വൈരോധകരം നദിമദ്ദിരത്തിൽരാജാധികാരത്തോടെ എഴുന്നള്ളുവാൻ അർഹന്നായി. അതുകൊണ്ട് ചാണക്കുൾ ആ പർവ്വതക്കൊതാവിനെ ഉജ്ജവലമായ മനുമികകം ധരിപ്പിച്ചു്, പൊൻ ചട്ടിക്കിടവിച്ചു് സത്രാംഗവിത്തുംഖിതനാക്കി, മെംഞ്ഞേൻറെ ചന്ദ്രലേവയെന്ന മസ്തിനിയിൽക്കേൽ ആരോധണം ചെയ്തിച്ചു്. ചാണക്കു നിങ്ങയാഗസ്ത്രകാരം മെംഞ്ഞുടക്കമാർ വൈരോധകൾന്റെ അക്കവുടിക്കാരായി.

വെൺകൊററക്കിട, തണ്ട, വെൺചമരിക്കളോടും, ഗംബ മദ്ര ഭേദമുള്ള വാല്പരാഞ്ചിം പാം കതികകൾ, പൊന്നാണിത്താനകളിം. ആ ചുഡയ പാണികളുമായി ആ മേഖലപുജനാവു് മുന്നേ പറപ്പുകെ. ഇതു് ചന്ദ്രഗുണൻറെ എഴുന്നള്ളുതാനെന്നു എത്തുവരു ധരിച്ചുള്ളൂ. രാത്രിയായതുകൊണ്ട് ആ ഒഴി തിരിച്ചിറിച്ചുവാൻ ആക്ഷം കഴിഞ്ഞില്ല. വൈരോ

യകനു് അർഖരാജ്യം കൊടത്തുവെന്നോ, അതു രാജാവും എഴുന്നളളുന്നവെന്നോ പറമെയാൽ അറിഞ്ഞിട്ടുമില്ല. ചങ്ങളുണ്ടെന്നു ധരിച്ചുകൊണ്ടു് വെരുരോയകുന്നിൽ ജനങ്ങളിൽ നിന്ന് നാനു തുപേണ വിജയാംസിയുണ്ടായി. അങ്ങിനെ അതു എഴുന്നളളത്തു് ഭാത്യവർമ്മാവിശ്വൻ ഗോപരത്തിന്നരികേ എത്തി. ചങ്ങലേബവഞ്ചട അംബുജനപോലും അനുപ്പറിയുതു് എഴുന്നളളിയിരിക്കുന്നതു് ചങ്ങളുണ്ടുനാണെന്നാണെന്നു് വിസ്പാസം. വെവരോയകനെപ്പറി യാതൊരു പ്രസ്താവ ചും എഴുന്നളളത്തു കാഞ്ഞുത്താർക്ക് അതിന്റെയു് ഉണ്ടായിട്ടില്ലായ്ക്കൊണ്ടു് അതു നടരാവിൽ അങ്ങിനെയല്ലാതെ ആക്ഷം ദരെറംസംവിചാരിക്കാവതല്ലപ്പോ. അതു അനക്കാരൻ രാക്ഷസരൻറെ ചാരനായ പെൻഡരകനാണു്. അവൻ ചങ്ങളുണ്ടു് വധത്തിനു് മുത്തു തന്നെയാണു് അവസരമെന്നു കണക്കു് ഉറയിൽ നിന്നു് വാളു് റിയപ്പോഴേക്കും, അതുകണ്ടു്. അതുനിവിരണ്ടു. ഭാത്യവർമ്മാവാക്കട്ട, യഞ്ചുപ്പാവക്കുളു തിരിപ്പിക്കിവാനാണെന്നു പറഞ്ഞു് തോരണ്ണത്രട്ടു് അയച്ചുകൊണ്ടു് ഗോപുരത്തിനേൽക്കു മുറിക്കായാണു്. തോരണ്ണത്തികീഴിയിൽ രാജഗജം എത്തുന്നതോടുകൂടി. അതു ധന്തുതോരണ്ണത്തെപ്പെടുന്നു് വീഴ്ത്തി ചങ്ങളുണ്ടു് നോക്കുന്നതു്. അവൻ നോക്കുന്നതു് അവൻ നോക്കുന്നതു്.

അതുനക്കാരൻ വാഴിറയുരിക്കണ്ണപ്പോൾ അതു ഹസ്തിനി പേടിച്ചിളകി മനോട്ട് ചാടി. അതിഭേദം ഗതിവേഗത്തെയോക്കാതെയാറ്റുതോരണ്ണത്തെ ഭാത്യവർമ്മാവു്. പെട്ടുന്നഴിച്ചു വിട്ടു. അതു അപ്പോഴേക്കും തോരണ്ണസ്ഥാനത്തിനുപ്പറിമായി. അതു തോരണ്ണം ലാക്കപ്പിച്ചു് അതുനക്കാരനായ പെൻഡരകനുറു തലയിലാണു് വീണതു്. അതോടുകൂടി അവൻ ചത്തു.

හුණු ගෙය තෙක්ර මුදුරුම නිස්සැලුවනු කෙරායාවෙ, තෙක්ර ඩතිපුඩී බෙබෑපුද්‍රකකෙකාභේද්‍ර පූරුෂ තෙකා ගා ගා නියුත්‍යාක්‍රකෙකාභේද්‍ර කෙවලම තුක්තජ්‍යීවිතෙකා යිදු ගාර් පායවත්තාවිගෙක්ර පිළිගෙන පුරුෂාද්‍ර. අ බෙබෑ බෙබෑ දුරු යෝගිකෙකාභේද්‍ර ගොඩුරාග්‍රත්තිය නි ගා පූරුෂාර්ථකයි. ආතිශෙහ් නුරිස්සන ම්‍යා ඩායුරු පූරුෂාගෙනෙන යිතු කෙකාභේද්‍ර බෙබෑරායක ගෙ ආවෙශ බෙදු කෙකාභේද්‍ර කෙකාභේද්‍ර පෙරෙරහ්‍ය මුදුරු ගෙන රෝපගෙතාය ඡාඩි අත ප්‍රාත්‍යාග්‍රහ බෙඟු පිඳිතු ඩායි පූරුෂාකෙකාභේද්‍ර පූරුෂාර්ථකයි. ගැටුවිගෙක්ර ගරුකාරා ය නුරුවත්ත, රාජුත්තිය පසකාරාය බෙබෑරායක ගා නුරු ගෙය ගාරු කාලත්තිය ගහිතු. නු අත්‍ය තෙත්ප්‍රාං අවසානිතියෙහි පූරුෂාගාර් ඩායුරු පූරුෂා ගෙන ගෙනත්ත.

අ.තියු පූරුෂා, රාක්ෂ්‍යකිකරායි ඇතා ගෙනාස ලියිකිගෙක්ර බරුව්‍යාගායි. අභ්‍යන්තරෙක් ඇත්ත ඇත්ත අවෙන්තුපෙන්. තාත් ක්‍රිතලේවාද ක්‍රියාකාරීය සිංහගෙතාත්ත්‍යාක්‍රි ආවෙශ ඩායුරු ගෙන තුවිත බෙන.

“වීමු මෙරිදිනොත චුඟ්‍රම්ඛෙන්ර බෙකයිත, ගෙඟයමිතු ගොස් සෙවිතු දිනාකිලො ගොස්සයර් ගෙයරත්තිල්‍යාකායිලුවාත්ත්”

ගුණ. පරාත්‍යු අත්‍යාරා අත සිංහ රං තිතතුරකාදු බෙතු. රාජායු මුදෙන ආක්‍රමණයෙන් අත ගෙඟයම් ඡාග්‍රුන කාශිතු කෙරාදුරු. අභ්‍යන්තර ආතිරු අස්ස් මුදුනු පොනිකිලුවාතිත බෙතු තිය මිගාකායියෙප්‍රාං බුඟ්‍රම්ඛෙන් කාගාසුන.

“**ഇതുകൊണ്ട്**നാവൻ

കൂടുന്ന നാമുള്ള വെവല്ലുനില്ല സംശയമേതും;
ചൂണ്ണിത്തിൽ വിജ്ഞമുണ്ടെന്നുള്ളതു യരിക്കുന്നീ,
വള്ളം കൊണ്ടറിഞ്ഞുതോൻ്ന്, സേവിച്ചീടുത്തപ്പോം.
നിന്നെങ്കാല്ലുവാൻനെന്ന രാഷ്ട്രസന്ധിച്ചിട്ട്
വന്നവനിവൻ”--എന്ന് ചന്ദ്രത്രഷ്ടുനെ അറിയി
ചുതിൽപ്പിനെ ചാണക്കുൻ്ന് ആ വെവല്ലുനെ അരികെ
വിളിച്ചു.

“**മുന്പിലിച്ചുണ്ടാമിഹ**

വിദ്യാനാം ഭവാൻ കരണ്ണതാനും സേവിച്ചീടേന്നും
രാജാക്കന്മാർക്കുവിലെല്ലാനുമെ കൈകിക്കുന്ന--
താചാരമബ്ലുന്നതു കേട്ടിട്ടില്ലയോ ഭവാൻ;
വിദ്യപാസമില്ലാങ്കു കൊണ്ടെന്നതു ശക്കിക്കേണ്ടാ,
വിശേഷപക്കവെവല്ലും ഭവാനെന്നറിഞ്ഞിക്കുന്നു”
എന്ന് ആര്യന്താലി പറഞ്ഞപ്പോൾ വെവല്ലുൻ്ന് വിഷ
മിച്ചു. താൻ ഇള്ള് ഭജിക്കയില്ലെന്നു മരത്താലും കൂടുനെ
നാവെച്ചു തന്നെങ്കാല്ലുമെന്ന് വെവല്ലുൻ്ന് കണ്ട്. ഗത്രു
ന്നരമില്ലാതെ അതിൽ അല്ലോ എടുത്തു അവൻ നാവിൽ
വെച്ചു. ഉടൻ തൊണ്ടവറ്റാ അവൻ ചത്രത്തിനിക്കുംവെ
ഴു.

ചന്ദ്രത്രഷ്ടുനെ ശാഖാധികാരിയായി പ്രമോദകനെ
നാ പേരായി ഒങ്ങവനണ്ട്. അവൻരം രാഷ്ട്രസപ്രയുക്തി
നാണ്. രാഷ്ട്രസൻ നാട്ടവിട്ടപോക്കുമ്പോൾ അവന്നും
നിരവധിയന്നു നൽകുകയുണ്ടായി. അവിചൊരിതമായി അ
തുരും പണ്ണം കൈക്കലാക്കുകൊണ്ട് ആ നീചൻ്ന് മതിര
റന്നപോയു്! അവൻ ചാണക്കത്തിനേരൽ പലക്കിം കടം
കൊടുക്കുന്നതു് ചാണക്കുൻ്ന് അറിഞ്ഞു. ഇതു ഭത്രുന്നു്

പണ്ണമിത്രയും കനക്കമാറായതു് എങ്ങിനെയെന്നു് അഞ്ചേ
ഹത്തിനു് സംക്ഷയായി. “എങ്ങിനെയെടോ തനിക്കു
ഇത്രയും അവുംബാധയതു്” എന്നു് അവനോടു് അഞ്ചേ
മാം ചോദിച്ചു. ചന്ദ്രഗ്രാമത്തിൽ നിന്നല്ലോ അവനു് പ
ണം കിട്ടിയിരിക്കുന്നതെന്നു് തീച്ചുപ്പെട്ടു. പിന്നെ എ
ങ്ങിനെയുംബാധിയെന്നതിനു് എന്നിനൊന്നും വെന്നുമില്ലോ
തെ എന്നൊക്കെയോ ആണു് അവൻപറത്തുനിന്നതു്.
അതോടുകൂടി അവൻറെ കള്ളിച്ചു് വെള്ളിപ്പെട്ടു. അതി
നേരും മലമായി അവൻറെ സ്ഥാനം കഴുവിനേലംബായി.

പിന്നെയുംബാധ രാക്ഷസമ്പ്രയോഗം മരംനൊ
നു്.

മനവൻ ചന്ദ്രഗ്രാമനേരത്തിക്കൽ
അതുമേയറിയാതെയെണ്ണക്കിക്കാളവാനായു്
ശേഖരരാധകളിബൈത്സാലിക്കെള്ളനാക്കുടം
ധാത്രിയിൽ ചോദേതുരന്നായു ധനദിമായി
രാത്രിയിൽ മെരുള്ളൻ കിടന്നരണ്ടുമരയുടെ
താഴുത്തുരംഗയും തീർത്തതിലിരുന്നിതോ—
അംഗത്വത്തിൽ കൂടുരെപ്പെട്ട കൊല്ലുംബന്നറച്ചവർ.

രൈനാടം ചംഖകുന്ന് ആ മനിയറയിൽ ചെന്ന
പ്പോൾ, ദിതിക്കരിക്കെയായി, ചൊന്നചെന്ന സുഷിരങ്ങ
ഉത്തരകൂടി ക്ഷേത്രങ്ങൾ അനേപണ്ണിച്ചുകൊണ്ടു് എറയിൻ
ചൊന്തൽു് പുറമേ സാമ്പരിക്കുന്നതുകണ്ടി. ഭൂമിക്കടിയിൽ
ആരാനമോ എതാനമോ ഉച്ചായിരിക്കാമെന്നു് അഞ്ചേ
ഹത്തിനു് ശക്കംഡായി. ആരംകൊരു വിളിച്ചു് ആനിലം
വെട്ടിയിള്ളക്കി നോക്കിയെപ്പോരം--

മല്ലിക്കിശായ കുട്ടമിരിക്കുന്നതു കണ്ണൻ;
ചോറരുളിയു,മവിൽ, നാളികേരങ്ങളിവ

ஒருமோன்றானா மாங்ஸவளியக்கலை வயலைப்பால்
ஓன்யூஸ் கெட்டிகொள்ள வந்வரங்காத்தும்,
ஓன்யமென்னியே ஸுநங்காந்தரே வாள்ளிடுன்.

உட்கென அது நிலத்தின்தெரு தயிழ்ப்பிக்கவான் வாளை
குளித்தின்னும் அது ஜத புரைப்புக் கிடையாத்திரிசை
என்ற செய்தி யான்--
தீ பிடிபெட்டுக்கொண்ட வீட்டைச்சாலிக்கலூக்கை
பேசப்பட்டியும்மங்காளை மாற்றுங் திரியாதை
அன்றைப்புநோதோராயி ஜபாலகாஷ்சேந்தெர
பாராக்கு போலே பொரின்தொக்கவே சுதநாநவாற்
ஏனாயி குறாரே.

இல்லைகென அது பற்றுக்கு போக்குக் குமரம்பூஜனக்கைகளை
பூரித்தியும் வாளைக்கு செய்துபோன். குடும்பத்தை
நாள் பாடலிச்சுத்திலை ஜங்கெதாயு. அதுயானே
யும் மிரு உபநேதாக்கைநோன்றும் அவுக்கு வேள்ளுக்கை
தெல்லாம் செய்துகொட்டிற்கு அரசேயம் சுற்றுஷ்டுக்கை
ஷ்டு வங்கரைக்கிடித்து. அது ஜநஞ்சூமாபைப்பட்டிலாக்கை
தின் ராக்ஷஸபக்ஷத்திற்கின்னும் அவிடெ பிரயதை
நக்கைந்தை. சுற்றுஷ்டுக்கையும் அவுக்கையும் தழித்
பிளைக்கவாயி ராக்ஷஸப்பாரமாற் உதூரிக்கை
து வாளைக்கு அரின்திடுகிறான். இது மரைாக கு
ஆங்ஸால்புத்தின்னும் அரசேயம் உபகரங்கமாக்கி. மலயகே
நுவித்தின்னும் ராக்ஷஸபை அகரேர்ணத்து சுற்றுஷ்டுக்கை
க்கை. அபேக்ஷி தமாளம். அவுளை லினிப்பிக்கை
வான் வாளைக்கு உபாயம் களா. அரசேயம் குடும்பத்தை
நிலித்து புஷ்மாயி வேள்ளும் காறு
நெல்லை உபநேதிச்சுதோட்டுக்கு அவர் சுற்றுஷ்டுமி

തംപോലെ പ്രവത്തിക്കുവാൻ തയ്യാറായി. മെന്ത്രപ്പ് തുരുതു കൊള്ളുന്നതാത്തവനാണോ” അവർ സവൃംജം ഐബാഷിച്ചതുടങ്ങി. അതിൽ രാക്ഷസപക്ഷം പ്രാദ്യുമ്മ രായി. ചന്ദ്രരാജും റേണത്തിൽക്കീഴിൽ തക്കടംക്കു് ടുട്ടം സുവാഹില്ലോനു് ആ ഭേദങ്കാലികൾ വെള്ളു കാണിച്ചു് ഒരു നാടിനാട്ടിവിട്ടപോകയും ചെയ്തു. ഇതു് ചാണക്കും റുദ്രയാഗമാണോനു് ആകും അറിഞ്ഞില്ല. രാക്ഷസനേയും മലയകേതുവിനേയും പരസ്യരം പിണ ക്കുന്നതിനു് ആ കൈടക്കാല്യം വേണ്ടതെങ്കാ ഗ്രഭശാപ ദേഹങ്ങളോടുകൂടി തന്റെ മനുത്തിയായ ഭാഗത്തായണനേയും അവിടെനിന്നു് അയച്ചു് ഇതുയും ചെയ്തു് ചന്ദ്ര പ്ലാനറു രക്ഷയിൽത്തന്നെ സവൃംജം കുന്നും കരളിം ചെപ്പുത്തിക്കൊണ്ടു് അദ്ദേഹം വാണി.

നാല്പാട് പാദം.

എവജം മരണത്തിനും അധിനരാക്കുന്നതു് അതു ക്ഷമാക്കാൻ, ധമനാബാം മരം ചുരുക്കു് അതായുന്നായ എക്കെല്ലവെമ്മനു് വാഴിച്ചുകൊള്ളു് ഒരുഡം പാടലീഡ തത്തിൽ കറേനാളായി സഞ്ചരിച്ചതുടങ്ങു്. ധമ പടതോട്ടകുടി ആ ശാം വീമിതോടും ദാനം തന്റെ പുതിയ മതത്തെപ്പറ്റി പ്രസംഗിക്കുന്നു. നവീനത്തെ തതിൽ ജനങ്ങൾക്കു് കുർത്തുകും കുട്ടമണ്ണു. ഈ പുതിയ മതക്കാരന്മാരു് തന്റെ വിശ്രമത്തെ എത്തു വിട്ടില്ലോ, തന്റെ വാക്കിനെ എത്താരാളിച്ചും സൗമ്യവുംതോടെ ചെലുത്താമെന്നായി. ഈ ശാം ചാണക്കും വിശ്ര സ്ഥാപാരനായ നിച്ചുണക്കുന്നാണു്. ചന്ദ്രത്രഷ്ടനു് ആ നാട്ടിൽ ശാന്താരാരാമമുണ്ടോ എന്ന തെരഞ്ഞെടുന്നുക്കുവാനാണു് ആയാം ഇങ്ങിനെ വേഷമനുന്നനായിരിക്കുന്നതു്. ഈ നവീനപ്രസ്ഥാനക്കാരു് ആയാൾക്കു് തന്റെ ഗ്രഹം ദാനം വേണ്ടിവോളിം സാധിച്ചു്. അനന്തരം ആ കപട ധമഭക്തൻ തന്റെ റിപ്പോട്ടോട്ടകുടി ചാണക്കുസന്നിധിയിൽ വിജന്നത്തിൽ എത്തി.

“ആശിനിപുണം, ചൊല്ലുചൊം, ല്ലവിലജന്മുത്തമ്പം അതക്കേവ മെണ്ണുന്നുനെ സ്ഥാപിപ്പിതോജനം”. എന്നു് ആ നിതിമാൻ ആയാളോടു് കനിവോടെ ചോദിച്ചു. അതിനു് നിച്ചുണക്കിൽനിന്നു് കുപ്പുകൈയോടെരുണ്ടായ മുട്ടാടിയാണിതു്:—

“നാമോ, പുനരതിന്നെന്നൊരു സംശയം?

അവില്ലപ്പകളമക്കരത്തുമാം എഴുന്നുനോ—

ടാങ്ങം വിപരിതമായില്ല കേവലം;

എന്ന പുതഞ്ചാല്ലുവതാത്മില്ലിവർ

എന്നപേരുംപിനേ രാക്ഷസൻ തന്നെ

ബന്ധുക്കാളായവർ പാണ്ടമവർക്കരംകൈ

മനുപ്രവരതന കുറഞ്ഞരിഞ്ഞാണും.

മെഴുന്നുനാം മനവൻ തന്നെട ശൈത്യമും

വിന്റും ത്രീയം പ്രതാപവും കേളിയും

ടും സഹിക്കുന്നതില്ലിവർ മുവക്കം

ഇഷ്ടമില്ലാണു യൈവയിയില്ലതുമേ.”

ഈതു കേടുപ്പോരാ ചാണക്കുന്ന് ദേശ്ചുമായി.

“അവർക്കളിൽ മുവക്കം ജീവിച്ചിരിക്കായി—

പ്രവന്തിയിലതിനിനി സംശയമില്ലെന്നോ” എന്ന്

രജജിച്ചിട്ടും ആ മുവക്കുടെയും പേരെന്നൊന്നും അ

ദ്രോഹം ചോദിച്ചു.

“ആ മുന്നപേരിൽ ഒന്നാമൻ—

മനുപ്രവരത സന്നതം ബന്ധുവാം

മാനുക്കരുഞ്ഞും ക്ഷപണക്കെന്നുവൻ;

നമ്മുടെ ബന്ധുവാം പാഠ്യത്രാജനെ

നിമ്മർഡിയാദമൊട്ടക്കവാൻ പണ്ണിവൻ

ഉമ്മന്ത്രവാദാൽ വിഷ്ണുവാരിതനെന്നും

ഉന്തി നിമ്മിച്ചതെന്നറിഞ്ഞീടുക” എന്ന് നിഃ

ണകൾ ആരംഭിച്ചു.

തന്നെറ പ്രിയസവാവായ ഇന്ത്യമന്മാഡു് തനിക്കു
വേണ്ടി ക്ഷപണക്കരുപത്തിൽ രാക്ഷസനോടു് മിരുഭാ
വേന വര്ത്തിച്ചുകൊണ്ടു് നല്ലനല്ല കാള്ളണ്ണം രംഗാഖ

നന്തോത്ത് ചാണക്കുൾ മനസാ അഭിനവിച്ചു. ആ ഹിതകാരിയേ സംബന്ധിച്ചു് പൊങ്ങിപ്പോളി വന്ന സന്ദേഹത്തെ അമർത്തിക്കൊണ്ടു് സവൃംജം രോഷപ്രക ടന്റോടെ “രണ്ടായതെന്നു ആൽ ആരെന്നു്” അന്തേമിലും ചോദ്യം ചെയ്തു.

നിപുണകൾ:—എക്കിലോ, രാക്ഷസാമാത്രന്മ നിത്യചും

ഇഴുന്നായിരു ശക്തഭാസാവ്യനാം

ഇഴുന്നായിരു കാൽ്യമനറിഞ്ഞാലും;

ചാത്രത്തും ക്രമാന്തരം നിറുച്ചിച്ചീടുവാൻ

മനുസ്തലവരം നിയോഗിച്ചുവർക്കുളേ

സന്താം രക്ഷിച്ചിരിക്കുന്നിതുമവൻ;

അന്തരമില്ല ശക്തഭാസൻ വലൻ.”

ഈ ശക്തഭാസൻ രാക്ഷസനു വേഗം തനിക്കു് വി പരീതമായി പ്രവർത്തിച്ചുവരുന്നതു് ചാണക്കുൾ ഇതിന്റു നൃതനു അറിഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. അയാളിടെ സ്ഥിതിഗതികൾ അറിയുന്നതിലേക്കു് തന്റെ അളളായ സിലുംക്രമക്കെന അദ്ദേഹം നിയോഗിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഒരുപിംബാനായ ആ ചാ രൻ ശക്തഭാസൻറെ മിത്രമന്നഭാവത്തിൽ വർത്തിച്ചു് വരികയാണിപ്പോരം. തന്റെ ഈ സിലുംക്രമക്രൂംവല. യിൽ ശക്തഭാസൻ ബലംനാണെല്ലാ എന്നു്. ഓത്ത പ്രോംബാ അദ്ദേഹത്തിനു് മനസ്സുമുണ്ടായി. പിന്നെ അദ്ദേഹം മുന്നാമത്തെ ആൽ ആരെന്നു് ചോദ്യമായി.

നിപുണകൾ:—“ധന്യമതേ പരഞ്ഞിടവൻ, കുട്ടാലും!

രാക്ഷസാമാത്രനു രണ്ടാമതുള്ളൂടു

സാക്ഷാത് പ്രദയമായും നേരുമുണ്ടുനു,

പ്രശ്നകചാതപ്രമാധ നഹാത്തിൽ

ഇപ്പോരു മണികാരഘ്രേഷ്യനായുംനു

ഖരുന്നഭിസനുകന്നതറിഞ്ഞാലും!

നിരു നമ്മോടവനോളമില്ലാക്കം,
മന്ത്രിപ്രവർഖ പുറത്തുപോയ നാഡി.
ചന്ദനദാസനാം ചെട്ടി മതവന
മദിരേ കൊണ്ടപോയ് വെച്ചിരു നിശ്ചയം.
ചന്തമഴയ് തതൻറ കട്ടംവഞ്ചേളാക്കാറോ.”

ഈതു കേട്ടപ്പോൾ ചാണക്കുന്ന വിചാരമായി:—
“മന്ത്രികലോത്തമനാകിയ രാക്ഷസൻ
ചന്ദനദാസങ്കച്ചവിനു കൂളത്തെത്ത
വെച്ചിരിക്കുന്നതുമോത്തുകാണാനേരം
നിഃവയമായ്ക്കുമില്ലോ സംഗ്രഹം;
തനോട്ടു തല്പരനായുള്ള ജനങ്ങളിൽ
തനെ വലിയവൻ ചേന്നിരിപ്പു ഭിമം.”

അനന്തരം:—

ചന്ദനദാസനാം കൂളത്തെത്തു വൻതന്നെട
മദിരത്തിക്കല്ലാരുകൂളത്തെത്ത
വെച്ചിരിക്കുന്നവെന്നുള്ള തിന്റെരെയായ
നിഃവയം നിക്കല്ലായതുമെങ്കിനെ”

എന്ന് അംഗേഷം നിച്ചുണ്ടക്കുന്നാട് ചോദിച്ചു.

“രാക്ഷസൻറ ഭദ്രാംനാരീയകം കണ്ണാൽ അങ്ങേ
യുടോ വിശപാസം വരുമല്ലോ” എന്ന പരഞ്ഞെന്നു നിപുണ
കൾ തന്റെ ഭാണ്യത്തിൽനിന്ന് മോതിരമെടുത്തുണ്ട് ചാണ
ഞക്കുന്നെന്ന വഹം കുറച്ചുണ്ട്. “രാക്ഷസൻ” എന്ന നാ
മമുട്ടു ആ മോതിരത്തിൽ കണ്ണിപ്പോം “ഈപ്പോൾ രാ
ക്ഷസൻ എൻ്റെ കൈയിലായി” എന്ന് ചാണക്കുൻ
അന്തരം പ്രധാനിച്ചു. “ഈ ശോതിരം നിന്നും ഇ
ങ്ങിനെ കിട്ടി” എന്നാശര് അല്ലെങ്കിൽനെറ പിന്നെ
ഉത്തര ചോദ്യം.

നിപുണകൾ:- “ശാന്താങ്ങളുടെ നിയോഗ പ്രകാരം യമ
 കീഴ്ത്തനാംചെയ്യുകൊണ്ടു” വിച്ഛവീടായി നീളുവേ സ
 ഞുറിക്കാവേ ഒരുന്നാഡു ശ്രദ്ധിപ്പവരനായ ചാദന
 ഭാസകൾ മദിരത്തിൽ യദൃഷ്യം ചെന്ന കയറി.
 യൈപടവുമഴകിനോട് തന്റെ നിവിത്തി ശാം
 യമകമകളൂശാ വായിക്കം ഉഹാന്തരേ,
 അതികർക്കുട്ടിപ്പോണ്ടകത്തുനിനേതുയും
 അബജുവയസ്സാബ്യാരംഭകൾ മോഹനൾ
 മണ്ഡിവയന്നാതനേര, മകത്തുനി--
 നാണ്ഡാധിതിജ്ഞിനേശുജ്ഞ കോലാഹലം--
 ‘അായ്യും, കിടാവിനെ ചെന്ന പിടിക്കേണം
 പൊജുല്പുതിനോരാപത്തു വര്ത്തുമെന്നം,
 ‘ഉണ്ണി പൂത്തുപോകാതെ’യെന്നം പില
 പെജുജ്ഞാദാരം തങ്ങളിൽ മദം പരകയും;
 കണ്ണടിതനേരമൊരു സുദരംഗിതാൾ
 മണ്ഡിവന്നാട്ടു വാതിൽ മരഞ്ഞിട്ടുവരു
 കോമളുംഖാജ്ഞി കൈകൊണ്ടു ബാലന
 കാമിനി ഗാംഡം പിടിച്ചിരും വിഡിയു
 ബാലന താ കിറ്റെത്തീടിനുനേരം
 നീലവിലോചന ഗാംഡം പിടിപെട്ടാർ;
 അപ്പോൾ പുരിഷൻ വിരല്ലു പാകത്തിനും
 ശില്പമായും തീര്ത്തജീളാരംഗളീജിക
 കന്നപ്പമിഴിയുടെ കൈവിരും മേരുനിന
 തിന്നുമഴചിത്തു നിലത്തുവിണ്ണംപോം
 എത്തുമറിഞ്ഞിലവാളേതു, മെന്നുട
 പാശത്തിനോള്ളുംബന്തുവന്ന ബലവാൽ;

ശാന്ത കാലിൻചുവട്ടിലാഡിപ്പുന-
ത്രനം വരാത്തെയട്ടാത്രകൊണ്ടിടിനോ; റാക്ഷസനന്നതിനേലെഴുതീടിനോ-
രക്ഷരങ്ങൾ കണ്ട് വിസ്തിച്ചേറുവും,
ഞാനതുംകൊണ്ട് മണ്ഡിപ്പോന്ന വന്നടക്ക
മാനമോടാതു വോന്ന നൽകിടിനേൻ.”

നിപുണകർണ്ണർ ഈ മിച്ചക്കേട്ട് ചാണക്കുൻ സം
ഗ്രീതിപുണ്ട്. അദ്ദേഹം ആയാളെ മുക്തകാന്തം അഭിന
ന്നിച്ചു് പിലയേരിയ വസ്ത്രാദരണങ്ങൾ ധാരാളമായി സ
മാനിച്ചു് സംതൃപ്തനാട്ടി പരിചോടെ അയച്ച.

അനന്തരം ചാണക്കുൻ വിഭാവസു മുതലായ മുന്ന
വിപ്രമാരെ ആളേയയച്ചു വരത്തി. പദ്മതകരാജാവി
ക്കേര മുന്ന് ആദ്ദേഹണങ്ങൾ രാക്ഷസനു് വിരുദ്ധം ആയ
ഴിക്കു് ആ മന്ത്രിയേ കുടക്കേണമെന്നാണു് അദ്ദേഹം ഉ
ദ്ദേശിച്ചിരിക്കുന്നതു്. തന്നെ ചാരന്മാരായ ആ വിഭാ
വസുപ്രഭ്രതികളിടെ വശം ആ ആബന്നങ്ങളിൽ നാരോന്ന
കൊടുത്തു് ഇതു് ഏതാണെന്നറിയിക്കാതെ രാക്ഷസനു്
വിശ്വാസമുന്ന് എപ്പിച്ചു. ആ തന്മാജന്മാർ അതി
നിന്നും പ്രവർത്തിക്കാവുൻ അപ്പോരിത്തനെ യാത്രയാൽ.

ദ്രൈഫ്രാജാവായ മലയകേതുവിക്കേര സൈന്യ
തതിൽ താലുകായിപനായ പിത്രവഞ്ചായും, മലയനാമ
നായ സിംഹമനാദനം കാഴ്ചിപ്പതിയായ പ്രജ്ഞരാക്ഷ
നം, ശക്ത്രേഘ്നനായ സിന്ധുജോണനം, പാരസീകരജ്ഞാ
വായ മേധാക്കനം തലവഞ്ചായു് വത്തിക്കണ്ണബണ്ണനു്
ചാരന്മാരിൽനിന്നു് ചാണക്കുൻ അറിഞ്ഞു. ബലപരാ
ക്രമങ്ങളായ ഭർജ്ജയമ്പരാണവർ. അവരിൽനിന്നു്

രാക്ഷസനെ അകററാതിങ്ങാൻ ചട്ടമുള്ള കുറ നിലയും ഉറപ്പില്ലെന്ന് അദ്ദേഹം കണ്ടു. അവർക്കിടയിൽ ലിനിപ്പിണ്ടാക്കിവാനെത്തു ഉചായം ഉടനെ ആ കൈടകില്ലൻ നിയുക്കിക്കയും ചെയ്തു. മലയുകരുവിനെക്കും എഴും ചിത്രവർഷാഭി പഞ്ചരാജാക്കാരെ വധിപ്പിക്കും. രാക്ഷസനെ അകററകയും ചെയ്തിക്കത്തക്കവുണ്ട് വ്യാജരോമുണ്ടാക്കിക്കയാണ് അദ്ദേഹം കണ്ടപിടിച്ചു ആ ഉപായം. അതിചേരക്കും, രാക്ഷസൻറെ ലേവകനായ ഒക്കാസനെ ചതിയിൽ ഇറക്കകയാണ് ആദ്യം വേണ്ടതും.

താൻ കൈടപാസനാനിച്ചു് മിത്രഭാവേന പാപ്പിച്ചിട്ടുള്ള സിലബാർമ്മകനെ ചാണകുൻ ഗ്രംമായി ആളെ യങ്കയും വരുത്തി. ധമാർഹം സ്വർക്കരിച്ചു് സന്തോഷിപ്പിച്ചതിൽപ്പിനെ ആ ചാരംതുണ്ടോടു് അദ്ദേഹം ഇങ്ങിനെ മറുപ്പിച്ചു്:

“ധന്യമതെ, തുണ്ടവാരിയെ, കേരളം! നിന്നുടെ ബുല്ലിവിലാസങ്ങൾ കൊണ്ടിനിവേണ്ടുന്ന കാര്യങ്ങളെ നമ്മകളും വെന്നണം കാര്യങ്ങൾ എന്നും സുഖവും, നിൻ മാനസം. മുമ്പിനാൽ വേണ്ടതു ചൊല്ലിത്തുവെന്ന് താൻ കാന്വംവരാതേ ശക്കനെക്കുണ്ടു് നീ ചെന്നാൽ ലേവംവരുതു ചൊല്ലിത്തുവെന്നും; ഇന്നതു രാചക്കാഡം ചൊല്ലിത്തുവും; ആരാന മേതാനരാനംശാഖത്തുനും നേരുവക്കാട്ടത്തുവും വിട്ടിട്ടുണ്ടും, ഉഞ്ഞും സപ്തംവാസ്യമെന്നുമതിൽവേണും;

எவாயுமாட்டைதூதுக்கு ம் வேள்ளா;
 ஹதரத்துக்குரைப்புக்காள்கு ஸானுதம்
 வூக்கும்பூதோய் லோவாயுதிதிதூது,
 லேவாயுதக்காள்கு தெலுங்வாடிவிரேகா
 வேராமுக்கொள்கு வரிக்கும் வேள்ளாம் நி;
 எதானிது சொன்னதென்குமே வெறுப்புக்கால்
 உ ஸாம் வாதர வாசமானாரித்தாலும்;
 ஏந்துகொள்கிது நானாய் மாதூது நி;
 செனாஞ்சியுமேதுதிதூதுக்காள்கு வா.

ஸிலாம்கால் அங்கிலைநாவாமென கையேராடு
 ரக்கடாஸமங்கிரத்திலேக்கு ரக்கடா), அதைப் பறங்கோ
 கி அது ராக்ஷஸலேவகான பாட்டிலாக்கி அதைக்கு
 கொள்கு ச்சாளக்குருகியோதாபோலெழுத்து கூலவு வட்டி
 வோட ஏதுதிதூதுவாணி. அதுகோல் ஏதுநோ கொட்ட
 ததயக்குங்காவங்காம் மரைப்பூம் ஹு லேவாவாயி பா
 யுமெங்காள்கிதூது செஷுதுது கரிதூதுக்கொட்டக்குங்காதித்து
 ரக்கடாஸங்கால் யாதொங்காம் ஶக்கிதூதிலு. அது ஏதுதுது
 கைக்கலாய அந்தத் தீவாஸரத்தித்தென ஸிலா
 ம்கால் ஒலிவித் தூரப்பூது சாளக்குங்கால் ஒயிது
 வங்கா. தங்கா ஹுஜும்போலெழுத்துதாளர் லேவாயை
 ஸாம் சாளக்குங்கால் கள்கு. ராக்ஷஸங்கால் இப்போதிரா
 கைவாய்க்கூடலூபா. அது மோதிராக்காள்கு ஏதுதித்து
 இப்பெவழுதிக்கையும் ராக்ஷஸங்கால் காதூப்பிடிவிக்கையும்
 அந்தேமாம் ஸிலாம்கானக்கொள்கு செஷுதிதூது. அது
 கைக்கிலை அது அவுருக்குதலேவு ஏப்பும்கொள்கு கூருக்கு
 கேக்குக்கவான் ஸிலாம்கால் தஞ்சாயி நிங்கா.

ചാണക്രന്തി:—“ഈ ദിവസം ഫോപ്പുമായി നിന്റെ വശം ഇരിക്കട്ട. ഞാൻ ശക്താസന രാജഭ്രാഹ്മിയുടെ നിലഭൂത്” കഴുവിനേരലുംവാൻ ഇതാ ഉത്തരവു കൊടുക്കിയായി. കൊലയാളികൾ അയാളു അരക്കുകയറിട്ടു് കഴുവിനേരലുക്കു് വലിയു കൊണ്ട് പ്രാക്കുമ്പാടം നീ ത്രക്ഷനായി അവിടെ ഇട ശത്രുചെന്നു്. ഫലാർവാക്കുകൾക്കും കൊണ്ടു് അവരെ പേടി പുക്കണം. അപ്പും ആ കൊലയാളികൾ അത്തരം ക്ഷേഷണവും ചൊടി ഉരുളും. അതിനുപടി അവ ഒരു നംബുന്നുിച്ചു് ഞാൻ ഏപ്പാടു ചെയ്യുകൊള്ളും. അ ആദിനെ കൊലകളുത്തിൽനിന്നു് നീ ശക്താസന രക്ഷിച്ചു് ആ വഴിക്കുത്തെന ഇം നാട്ടിൽനിന്നു് പാണ്ടത കണ്ണം. നീ നേരെ ശക്താസനാട്ടക്കുടി രക്ഷസംഖ്യ മുമ്പിലേക്കാണു് ചൊല്ലുണ്ടതു്. തന്റെ കാൽന്തരം മരണത്തിൽനിന്നു് രക്ഷിച്ചതിനു് ഏററുവും സന്ന്മാശ അത്താട്ടക്കുടി രക്ഷസംഖ്യ നിനക്കു വല്ലതും സമാനിക്കം. ആ പാരിതോധിക്കുതെ ഗ്രഹിച്ചു് നീ രക്ഷസന്നത എന സേവിച്ചുകൊണ്ടു് വാണികൊള്ളുക. ദ്രോഗങ്കി ഘുമേരു കാരണമുണ്ടാക്കി ഇരുതിരും നീ രക്ഷസ ഘുമേരു കൊടുക്കാണു്. ഏഴുത്തു് മാത്രം ഒഴിച്ചുവെ സു തുന്ന കൊടുക്കാണു്. പട്ടംപ്പും ശാക്കുമ്പാടം വ ചേരുകണാം. ഇ മേംഡു് പട്ടംപ്പും ശാക്കുമ്പാടം വ ചേരുകണാം. നീ നേരുക്കു് വല്ലതും തരമുണ്ടാക്കി, നിന്റെ വഴുത്തു തീരിയിൽവെച്ചു് വസ്ത്രതും തരമുണ്ടാക്കി, നിന്റെ വഴുത്തു ഇരുത്തും മലയകേതു് കാണംമാറ്റാക്കണം. ഇരു ഏഴുത്തു് മാത്രം ഏരുന്നും ആയാൾ നിന്നോട് ചേരുകിക്കം. അതുകൊണ്ടു് ഏരുന്നും ആയാളും അയാളും നാതാണ്ണനു് അയാളും പരണ്ണത ചാറുക്കുന്ന നായയും നാതാണ്ണനു് അയാളും പരണ്ണത

കൈക. ആ പണ്ണമഹാവല്ലാരിലും രാക്ഷസനിലും മലയക്കേതുവിനു് ദേപഷമുഖഭാക്ഷരാദു് അപ്പോഴും തെരുവോലെയെല്ലാം നീ ധരിപ്പിച്ചുകൊള്ളുക. അതി സീറ ഫലമായി മലയക്കേതുവിനു് ആ എറുവരും വയ്ക്കാം രാക്ഷസൻ പരിത്രക്കരിക്കാവണം. ഇതുജും ക്ഷീണിതിട്ടു നീ ഇങ്ങോട്ടു പോരാവു.

ഇതുജും കേട്ടോടക്കുടി ധീമാനായ സിഭാത്മകനു് കാഞ്ഞമല്ലാം മനസ്സിലായി. ആയാൾ ആ ചാണക്കൂശത്തെ നിര്ത്തിക്കിഴവാൻ ഇതുജും കൂറിശാനവും എടു തുരകുണ്ടു് നിശ്ചയമുഖം ചുരുപ്പുട്ട്. വിജയിയായി ചാണക്കും എന്നു് ചാണക്കുന്നിൽനിന്നു് അപ്പോൾ ആണീ രുംദവത്സഭായി. ആ തുരകേതുനാവട്ട്, കാഞ്ഞസിലി ഡിൽ ടെട്ടം ശക്തിഭായിപ്പി.

സിഭാത്മകൻ പോയ ഉടനെ ചാണക്കുൻ ക്ഷപ്പ സ്ഥാക്കുന്ന ഒളിവിൽ വിളിച്ചു് രാക്ഷസനേജും മലയക്കേതുവിനേയും പരസ്യരും ഭേദപ്പെട്ടേണ്ട വഴിക്കൊള്ളും ഉപഭേദിച്ചു് അനു തനെ ചെല്ലവാൻ ഏപ്പിച്ചിച്ചുയച്ചു്. അയാളെ രാജഭൂമിയായി നാട് കടത്തുവാൻ അനു. റിയിലുഭാക്കമെന്നും ആശാളെ അറിയിക്കാണുംബാണി.

ചാണക്കുൻ. പിന്നെ ചെയ്തു് രാജഭൂമികളിട നിബയ്യു് രക്കട്ടാസനെ കഴുവിനേംബേരുവാരും, ക്ഷപ്പ സ്ഥാക്കുന്നുനാട്ടകടത്തുവാൻം ചതുരുള്ളനെക്കാണ്ടു് വിധിപ്പിക്കുകയാണ്. ക്ഷപ്പസ്ഥാക്കൻ ആഭിവാരത്താൽ വിഷകനുകയെ പ്രയോഗിച്ചു് രാജബന്ധുവായ പദ്ധതിക്കു നെ കൊന്നിരിക്കുന്നവും, ചതുരുള്ളനെ ഗ്രാഫമായി വയിക്കുന്നതിനു് രാക്ഷസൻ നിയോഗിച്ചുട്ടുള്ള ആരം

കാരെ റക്കടഭാസൾ രക്ഷിച്ചുപാതനവെന്നാണ് ആ തുയവരിലും ആരോപിതമായ അപരാധം. വിധിനടപ്പാ ന്നതിന് രാജകിംകരമാർ ദാട്ടത്തെപ്പുണ്ടാശേഷം ക്ഷുപ്ത സൗകര്യ ഭീതനെന്നപോലെ നശിക്കുന്ന പാതയും. റക്കടഭാസൾ കൊലപ്പുള്ളിയായി സ്വന്ധനത്തിൽ കടക്കും.

കാഞ്ചുമെല്ലാം ഇന്നേർപ്പാടുപോലെ തന്നെ നടന്ന. എംഗുകമാർ കൊലപ്പാളിത്തിലേക്കു കയറിട്ട് വലിച്ചു കൈരണ്ടുപോകുന്ന റക്കടഭാസൾ സിലുാത്മകനാൽ രക്ഷ ചെയ്തു. കൊലയുള്ളിക്കെഴു അടിച്ചുപാടിച്ചു് ആ ചാഞ്ച കൃചാരൻ റക്കടഭാസണാട്ടകുടി നാട്ടിയനിന്ന് രാട്ടി എണ്ണാഡി.

ഇനിയുള്ളതു ആനാമൻ ചടങ്ങഭാസനാണ്.

നിതിമാനാകിയ വിജ്ഞഹരിച്ചുനോക്കുന്ന

കുതന്നപ്പിനെ വിളിച്ചു ചൊല്ലിടിനാൽ

“ചടങ്ങഭാസനാം ചെട്ടിപ്പുവരുന്നു

മദമല്ലാതിങ്കുട്ടി നീ കൊണ്ടിവാ—” എന്നു്.

ഈ കേട്ടു് ആ കുതൻ ഉടനെ ചടങ്ങഭാസമുണ്ട് തതിൽ ചെന്ന കയറി.

“ഗ്രേജ്യിപ്പുവരു, ധനപതേ, മുസുരു—

ഗ്രേജ്യനാജുള്ള ചാൻകുന്നയച്ചു തോൻ

വന്നേൻ ഭവാനെയും കൊണ്ടങ്കു ചെല്ലുവാൻ

തിണ്ണും ചുറെപ്പുട്ടു പോരിക്കയും വേണും” എന്നു്.

അവൻ ചടങ്ങഭാസനെ വിളിച്ചു.

ഈ വാരണ്ട ക്രാഡപ്പോരും ആ വൻകിക്കപ്പുള്ളവിനു വിചേരമായി:—

“ആയോ, മഹാപുബി, ചാൻകുന്നെന്നാനു
പാഞ്ചവേ കല്പിച്ചിരിക്കുന്നതീംപ്രാറു!

ചാണക്ര നേനു കേട്ടീടു നേരത്തു
 താനവിയാതെ നട്ടുമെല്ലാവരം;
 ഇതു കയ്യൻഹില്ലുതവരെ ഒരു
 ധാതൃയിലെങ്ങുമെ കാടിട്ടമില്ല ഞാൻ;
 എത്രത്രായ പിഴ ചെയ്യാതവർക്കുംകും
 അതക്കുമ്പണിമോ ചാണക്രവിപ്രനാൽ;
 എററപരാധാദ്വാളിരരനിക്കിയ
 മറം പൊരതിയില്ലെത്തുവരുമ്പോൾ,
 എന്നവനാല്ലിനമാത്രകളുതെ
 തിന്റെ വിഭാഗേന വാക്കിച്ചുകൊണ്ട് ഞാൻ
 ചെന്ന കാടിട്ടവനാൽ ചാണക്രനെ
 പിനെയരം തുകളുതെയുമധന
 എന്നോട് കൊണ്ടുവരികെന്ന് ചൊല്ലുമ്പോൾ
 എന്നെന്നിക്കു കൊടത്തുകുടാ പുഡം.
 അതുയച്ചുനേനമാത്ര ചാണക്രനം
 നീഛേ തിരയിക്കുമെന്നുറ ഗ്രഹത്തിക്കൽ;
 കണ്ണിലയെന്ന വരുന്നോറന്നരം
 ഉണ്ണാവതെല്ലാമരംവിക്കൈയുള്ളി.
 വിശപ്പാസരഞ്ഞനം ചെയ്യാലമാത്രനം
 ഇഷ്ടപരം വിപരിതജാലുന്നപോം.
 എന്ന ദേവമേല്ലിച്ചിയ രാക്ഷസന്ന
 തന്നെട പുതുകളുതാദിക്കേള്ളും
 എന്നെട മദിരത്തിക്കലാക്കീടിനാൻ
 എന്നാലെന്നിക്കു രക്ഷിക്കയും വേണും;
 ഇന്നിതുകൊണ്ട് വരുന്നാതന്ത്രവി-
 കെന്നു വാനു മരണരാവതില്ലതുമേ” എന്നിക്കി
 നെ ആലോച്ചിച്ച് നിഖലയിച്ച് അപ്പോൾത്തന്നു രൂ.

ക്ഷസകളുതുതാദികളെ മററായ രൂഹത്തിൽ ഗ്രംഡ്
യിനുരക്ഷിതം പാർപ്പിക്കാവാൻ തന്റെ വിശദ സൂചിത്വം
നേരുള്ളിച്ചിട്ടാണ് ചന്ദനം സം വിട്ടിയനിനിര
അഭിയത്രം. ധാരാളമായി പട്ടാംബർങ്ങൾജൈയും സുവർണ്ണ
രത്നാഭരണങ്ങൾജൈയും കാഴ്ച യാഥി എടുത്തുകാണു് അത്
മഹാവിഭവാം ചാനക്രൂഷനിയിൽ പ്രാപിച്ച്.
എറബും വിനിതനായി നമ്മുടിച്ചു നിൽക്കുന്ന ചന്ദന
ഭാസംഗാട് ചാനക്രൂർ പ്രിയവാക്കോട് ഓച്ചനം അതു
രംഭിച്ച്.

“ചന്ദനം,നിന്നെങ്കണിക്കാരാ—
നദം വരവതു ചൊല്ലാവത്തല്ലടോ
കഴും നടന്ന വലഞ്ഞിതല്ലോ ഭവാ—
നൊട്ടുമേ വൈകാതിരിക്കു പലകമേൽ.”

ചന്ദനം — “ധമ്മജ്ഞാതത്തകരം ചെയ്യുന്നതല്ലോ;
ഇപ്പോൾ ചിത്തമായുള്ള സമ്മാന—
മിപ്പരിഷയ്ക്കിന് പാത്രകാണംനേരം
ഭാവഞ്ഞിനുള്ളതുനെന്ന നിത്രപിക്കിൽ
ഒഴുവരിഞ്ഞതുള്ളനിതല്ലോ ഭവാൻ;
ഞാ,നീനിലത്തിങ്ങനീംനെന്നതരം ചെയ്തി—
ലുനാവരാതെ നിന്നിംഗണമാവോളം;
ഭവാരിഷ്ടപ്പുള്ള ഭേദനും ചെയ്തിലു—
മെംചിത്രമായതേ ചെയ്തുകൂട്ട ഭൗം.”

ചാന— തെങ്ങേഞ്ചാപ്പമിരിച്ചപ്പാം ഭവാനിശ്ച—
ഇളങ്കമൊരു കറവില്ലെന്നറിഞ്ഞാലും;
താനപ്പുംകമേലേറിയിരിപ്പതി—
നിന്നു മടിയായ്ക്ക്”

എന്നിങ്കിനെ നിർബ്ബന്ധം മുകിയപ്പോൾ ചരവ്
ഭാസൻ അംഗങ്ങാരിട്ടാതു വെള്ളം നിലത്തു് എത്തുതേരു
ടെ ഇരുന്ന.

ചാണ—“ത്രേശീപ്രവരാ, ധനപതേ, സാഹ്യതം
ത്രേശീനായുള്ള വോന്ന വിശ്വേഷിച്ചും
വാൺിഡൈരംക്ക കുറലമോ സന്തതം
നാണിയതേരുച്ച ലാഞ്ചേരം വരുന്നിതോ?”

ചരം—“ആയുംനായുള്ള ഭവാനെന്നു ത്രാംകൊണ്ടു
കായ്ക്കുമ്പോൾ വാൺിഡൈരംക്കണ്ണിതുകാലം”

ചാണ—“ചട്ടുള്ള നരപാലകനാകയാൽ
നാമനവരമ്മാരാമവർക്കക്കുള്ള
വേദാൽ നിത്രപിച്ചു പീഡ്യുണ്ണോ താം
മേഖിനിതനിൽ പ്രജകളിലാക്കാണോ?”

ചരം—“നല്ലനാം മെംതുള്ള നരപതിയാകയാൽ
ചൊല്ലാവതപ്പോരു കെത്തരുകമെല്ലാക്കം
പെഴ്ചർണ്ണമാസിക്കണ്ണിച്ചീടുന്ന ചട്ടും
മുക്കുള്ളുമുള്ള ചട്ടുള്ള നീതാം
എതും വിശേഷമിപ്പിപ്പിപ്രജകർക്കിമ
പെച്ചുംരാനും നിരുളന്നതേയുള്ളി.”

ചാണ—“രാജരുന്നതാൽ പ്രജകർക്കു സന്തോഷ-
മാശയത്തിക്കല്ലാണെങ്കിലിതുകാലം
എല്ലാവകും നരപാലകനാജീവാണു
വസ്തുതമിപ്പുമായുള്ളതു ചെയ്യണം.”

ചരം—“എന്നൊന്നു താനിനു ചെയ്യേണ്ടതെന്നുള്ളതു—
തന്ത്രമില്ലാതെരാചെയ്യും വേണും
അത്മമേതാനും റൂപവ നൽകീടുവാ-
നെതുജീവ വേണമെന്നാണെതുചെയ്യുക.”

- ചാൺ--“ചട്ടമണം നീയെന്നു ധരിക്കണം
 ചന്ദ്രഗുണം തന്റെ രാജുവിനോക്ക് നീ
 നടപ്പം മാത്രം അവലുഡിക്കു-
 തിന്നു മെഴുളുക്കുന്നവിനെന്നും;
 അത്മലാഭംകൊണ്ട് സാന്നിധ്യം പുന-
 രിതിയുമില്ല; മൊഞ്ചുകുന്നുണ്ടോ;
 ചന്ദ്രഗുണം, നിലും കുറഞ്ഞു-
 നടമുണ്ടെങ്കിൽ, ആശിഷതെന്നോക്ക് നീ.”
- ചാൺ--“ചന്ദ്രഗുണം ഒഹാരാജന്തേ പ്രഥമം;
 അത്മമല്ലാതെനെയുണ്ടോ രാജാവിനു
 ചിത്തമേഘം വയന്നുവാട്ടിയെ വയം?”
- ചാൺ--“രാജാവിനോട്” എപരിതമായെന്നും
 ആചരിച്ചിട്ടായ്ക്കുലേറാം പ്രിയമെന്നോ.”
- ചാൺ--“ധാതൊയത്തൻ ഒപ്പോടുവിക്കലുംഡായ്”
 നീതിശാസ്ത്രം ഉണ്ടെയെ; കാട്ടുന്നതുമില്ലോ അഡായ്?”
- ചാൺ--“ഹക്കുടാതെ പറഞ്ഞുതുവൻ തോൻ;
 എങ്കിൽ, നീ തന്നെയെത്തന്നു ധരിച്ചുംഡായ്.”
- ചാൺ--“അംഗൂഢാ, ശിവശിവാ, തോനോ, ദയാനിയേ!
 പോഞ്ചും തുല്യം പഴിയാൽ പില ജനം.
 ഇന്ന് തുണ്ടാണോ പിന്നാക്കുമോ വന്നിയോ-
 ദെന്നുള്ളിത്തും താം നുംതും ദേശമേ!”
- ചാൺ--“എങ്കിലാം തുട്ടും പുനരിക്കാലം
 സങ്കടമില്ലതും എന്നിട്ടുവരിന്നുണ്ടാലും,
 മെഴുന്നും ക്രിയാ നാടുന്നാടിത്തുകാലം
 വൈരം നടിച്ചില്ലെന്നും നാരമാത്രുന്നു
 ചതുകളിനും കുടിക്കും; നീ തവ
 പത്രങ്ങെ വെച്ചു രക്ഷിക്കുന്നതില്ലയോ?”

ചരം--“പൊള്ളും വാക്കുകളാരോ ഭവാനോട്
മെയ്യേ പറഞ്ഞതുമിങ്കാലമീശപരാ!”

ചാൺ--“പ്രപാലനോടിഡണ്ടതാണമെന്നുകൊ--
ണ്ണപത്തക്കപ്പട്ട പണ്ണുമോരോ ജനം,
നട്ടിലെവണ്ണാനഡിപ്പൂർജ്ജനതിനെൻ്റെ
വീട്ടിലവരുടെ സ്ഥാനതം ക്രൂരത
കൊണ്ടപോയും തന്റെ കട്ടംവാത്തയും വെച്ചു
മണ്ണി മുന്നാടു തേട്ടുമറിക നീ;
എന്നാ, ലതിനേ മറയ്ക്കുമാറില്ലാതു
നിനെന്നെയാഴിച്ച ധരണിയിൽ നിർബന്ധം.”

ചരം--“അഞ്ചിനെ കേട്ടതുനേത്തണ്ണ, പുന്ന-
രങ്ങുമ്പിനുനാൽ തക്കമിസ്സേതുമേ;
മഹാപ്രവർത്ത പൂരപ്പട്ട പോയനാ,-
ഉണ്ടികവൻ പുന്നരണ്ടു ഗ്രഹത്തിക്കൽ
കൊണ്ടവുന്നാകീ കളത്തെത്തയും, പിന്നെ
കൊണ്ടപോയാനാദിക്കുന്നതിൽ മുന്നമേ.”

ചാൺ--“മുവിൽപ്പറഞ്ഞു നീയില്ലെന്നതെന്നു,
പിന്നെ പറഞ്ഞിതുണ്ടെന്നതുമെങ്കിനെ?
വാക്കിനു തങ്ങളിൽ ചേച്ചയില്ലെന്നുമേ;
ഡോഷ്മശ പറഞ്ഞാൽ മടങ്ങുകയില്ലെന്നു;
നേരുകേടായിപ്പറായുന്ന നേരവും
ചേങ്ങന്നതേ പറഞ്ഞാൽ നിരപ്പു ദിഡം”
ചരം--“നേരുകേടെതും പറഞ്ഞിലെ നൊന്നിനു
നേരോഴിഞ്ഞതുമനിക്കിപ്പു നിർബന്ധം.”

ചാൺ--“ചാഞ്ചാസ, നൊന്നു ചൊന്നതു കേരംകാ നീ
എന്തിനോരോതരം വ്യാജം തുടങ്ങും!

മന്ത्रിപ്രവരതൻറെ ഭാംഗ്രയേ നൽകക
ചങ്ങളുള്ളാവനിനാമനാബജ്ഞാഖണ്ഡത്വാം.

ചന്ദ--“ആംഗ്രചാണകുമഹ്യിസുരരത്നമേ,
മെന്ത്രമഹ്യിപതിക്കു കൈചെട്ടതീടുവാൻ
രാക്ഷസാമാത്രകളിനുമെൻ മദ്ധിരേ
സുക്ഷിച്ചുവെച്ചിരിക്കുന്നതുമില്ല താൻ;
അനന്തലശലാക്ര കൊണ്ടവന്നിട്ടിനാൻ
പിന്നെപ്പുലർക്കാലേ കൊണ്ടപോയായിട്ടിനാൽ.”

ചാണ--“എങ്കി, ലെവിഡേശ കൊണ്ടപോയാനെന്നു
ശാക്കാവായിനാം പറക്കുട്ട് വേണാം നീ.”

ചന്ദ--“എങ്കുപോയെന്നതുംതുണ്ടാൻറിഞ്ഞിലേതു-
മെങ്കിനെ താനറയുന്ന ദയാനിയെ?”

ചാണ--“ചന്ദനാസ, നീ നല്ലതിനല്ലെ കേ-
ളിനു തടങ്കുന്നതെന്നുമറിഞ്ഞാലും
എത്രമൊന്നുമറിയുന്നതില്ലോ വോൻ,
ചേതസി നന്നായോ നിങ്കുപിച്ച ചൊല്ലുക;
ആപത്തി വന്നു തലയിൽ കരേറിയാ-
ലാവത്തെന്നു വിചാരിക്കുംണ്ണുവേണാം;
നന്നരുപന്നാരെ താനെന്നുപോലെ,
ചങ്ങളുള്ളാൽനുതനു രാക്ഷസാമാത്രനാം
നാശം വരുത്തുമെന്നുണ്ടു നിന്നുണ്ടു-
രാശ, ചുന്നാതു സാധിക്കാണില്ലെന്നോ;
നൗവിച്ചുലഭ്യലുടുക്ക ചുല്ലിനാശാരവർ
നുക്കാണാണികളുംകൂടു ഉന്നുകൾ.
തെളിവിനൊടു ധരണിപതിനുദന്നാശിനാഡം
തിരമൊടിയു ലക്ഷ്മിയെ കെട്ടി നിത്തിട്ടിനാർ;

അക്കെട്ടഴിച്ച ശാൻ മെത്തുതനയകൾ
 നിപ്പിട്ടെന്തെനാരപ്പിച്ച കെട്ടിടിനേൻ;
 ഇക്കെട്ടഴിച്ചുകെട്ടിടവാൻ പാരിതി-
 ലിക്കണ്ണവരായമില്ലെന്നറിഞ്ഞാലും;
 ദപിരദവരതയിരക്കരസേകശേഖാഡയാൽ
 തെളിവിനൊടു സന്ധ്യക്കാരണമായ് മിന്നന,
 ശിശിരകരമഹിതകപരയന്നപോലേയെങ്കിൽ
 സിംഗവദനത്തിലുള്ളതു ഒം സ്വാദയേ.
 പരിചൊട പരിച്ചുകൊണ്ടിങ്ങ പോന്നീടവാൻ
 പാരിതിലേവൻ നിന്നയ്ക്കുന്നതോക്ക് നീ.”
 ചാണക്രൻ ഇണ്ടിനെ പേടിപ്പിച്ചുപ്പോൾ--
 “പലവിത്തു വാണിന്നബന്ധന വരികിലും,
 പലമിനിയറിത്തുകൊള്ളാമെന്നതെ വേണ്ടി”-എ
 നു വിചാരിച്ചുകൊണ്ട് ചന്ദനഭാസൻ നിംബം മിണ്ണ
 തെ ഇരുന്നു.
 ചാണക്രൻ വിശ്വം ഓലാരവാഴികൾ കൊണ്ട് എ
 തു തുടങ്ങി--
 “ഗ്രേഹ്യികലത്രേഘ്ന, കേട്ടാലുമെക്കിൽ നീ
 കാട്ടുന ഭന്നയംകൊണ്ടിള്ളുന്നതും;
 ദിജ്ഞൻക്കുപാണകൻ ചെയ്ത ദോഷംകൊണ്ട് .
 നാട്ടിനപോയയതു കേട്ടില്ലയോ വേംൻ;
 പിന്ന ശക്തദാസൻ ചെജ്ജു ദോഷത്താൽ
 ചെന്നവൻ കാലപുരി പുക്കിരിക്കുന്ന;
 പരുത്തും മഹാരാജനിത്രകാലം
 പരമഭാസ, നിന്നശാരൂകമ്മാദാശ
 രക്ഷം സഹിക്കയില്ലെന്നവന്നാൽ, വോൻ
 കഷ്ടമാം ദശ്യമന്ത്രബിശമപ്പോ.

എന്നതുകൊണ്ട് നിനക്കു ഞാൻ പെന്മുവായ്
ചോന്നതു കേരിക്കു നില്ലു തവ നിർബ്ലീഡം;
കാൽക്കഷണം വെവകാതെ രാജാജ്ഞഭയാൽ വോൻ
രാക്ഷസൾ തന്റെ കളിത്രത്വായും നാൻകി
ചിത്രമായുള്ള രാജപുസാംഖ്യാളി
എന്തുയും നന്നായംകുവിച്ചിട്ടോ.”

ചരണ:-- “ഉള്ള തേ തന്റെ മു നിന്ന് ചാറാം;
ഹല്ലാത്തതെങ്ങിനെ നൽകുന്ന ഞാനമോ!”
ചാണം:-- “ഹല്ലുഡയാ, രാക്ഷസൾ തന്റെ കളിത്രത
ചൊല്ലുന്നി, വെച്ചു രക്ഷിക്കുന്നതില്ലഹോ?
നിന്റെ കളിത്രത്വായും പ്രാണംനും രാ-
ഞാൻറെ കളിത്രതെക്കാണ്ട് തന്ത്രം നീ
കാൽക്കുകാണ്ടിട്ടവാനാവിക്കുവീഡാ, നിന്റെ
ചിത്രത്തിലെന്നു ഗ്രം വരു നിന്ന് യാം.”

ചരണ:-- “ദീഷണമായുള്ള വാക്കുകളെ നിന്നു
ഭോജവിഹീനനാമെന്നോട് മഹാല്ലുന്നു?
സത്യ, മരാത്രകളിത്രമെൻ പത്തനേ
നിത്യധിം വെച്ചു രക്ഷിച്ചുകൊള്ളുന്ന ഞാൻ;
എന്നം തരികയുമില്ലെന്ന നിന്ന് യാം;
എന്നാൽ വക്രത്രവത്താക്കെ വക്രതുക;
ഹജ്ജുന്ന എഴുതു ചൊല്ലിയാലും പുന-
രിലു വിശപ്പാസമന്നാലെന്തു ചെയ്യുതും!”

ചാണം:-- “ഹിതെഴിതു താവകം നന്നല്ല നിന്ന് യാം;
ചിത്രത്തിൽ നിന്റെ വന്നിൽക്കു മഹാല്ലു നീ”
ചരണ:-- “നന്നായും ചുള്ളിക്കാതോരു നിന്റെ
വന്നകിടക്കുന്നി, തില്ലോരു സ്ഥംഭയാം.”

ചരംനഭാസൻറെ ഇംഗ്ലീഷ് മനോഭാർഡ്യവും മിത്രഭ്രംശവും കണക്കുണ്ട് ചാണക്കുണ്ട് മനസാ അടിനിലിച്ചവെക്കി ദിം, പുറമേജ്ഞും രോദിഷാപ്പകടക്കായിട്ടാണ നിന്നുത്. “നീ നിയുള്ളിച്ചവോ” എന്ന് അദ്ദേഹം ഗർജ്ജിച്ചു. “ഉം, നിയുള്ളിച്ചു” എന്ന ചരംനഭാസൻ ശാന്തനായി നിർദ്ദേശം പറത്തു. അപ്പോൾ ചാണക്കുണ്ട് വാദം തലവു ലഭ്യകൊണ്ടും ആ ഫ്രേഞ്ചിഡുടെ നേരെ കുറായോ ജപലം ചാട്ടി.

“ഈടിതി തദ്ദേശവർദ്ധനിനേപ്പ തൊൻ
ചരുള ചുവന്നിരാജത്തോം ഭൂമംതേ
വലവന്നിജ, നംവൃദ്ധം, സാംപ്രദാം നിനെന്നും
കാര്യത്തെക്കാണ്ടിട്ടേം രാക്ഷസൻ വന്നിപ്പോം.”

ഇങ്ങിനെ അലറിക്കൊണ്ടു വാളോണ്ടിവരുന്ന ആ ഉറക്കേറപ്പനെന രെട്ടം ചാണക്കുംകൂടാതെ നോക്കിക്കൊം ചരുളേപ്പനെന രെട്ടം മരമസിച്ചു. ആ ധർമ്മിജുനായ നിർദ്ദേശൻറെ അപ്പോഴേതെ വാക്കി ഇതാണ്.—

“എത്രമൊരു ദയമില്ല മഹാ, ഭവാൻ
ചാത്ര്യമോടെ തലയിടത്തീടുക;

എന്നുടെ കാനുംമണ്ണം വാഴിം—

ഈംഗ്ലീഷ് വന്നാൽ മട്ടിക്കേണമോ ചീനൻ!

ആത്മിയവനു കൈപിട്ടിപ്പോനില്ല

നേരു തലയിതാ, ഭവട്ടിടുക ഭവാൻ.”

ഈതു കേടപ്പോം—ചരംനഭാസൻറെ ഇംഗ്ലീഷ് ഭാവംകണ്ണപ്പോം—ചാണക്കുണ്ട് പിന്നവാങ്ങുകയാണാണെങ്കിൽ തണ്ടി. തണ്ടിരാഭബന്നന്നും അദ്ദേഹം മരറരായ തുപത്തി ലഭക്കി. അദ്ദേഹം വിളിക്കയാൽ ദ്രുതാരികളായ രണ്ടു കൊല്ലയാളുകൾ അവിടെ മാജരായി.

“അന്യസനാ, മുളിക്ക ബന്ധവായീടുന
ചടങ്ങംസനാശ ത്രേംരിവനേയും,
ബന്ധിച്ചിവന്നു കളമുപത്രാദിയെ,
ബന്ധകളും വന്നുജും ജനബന്ധം
കൊണ്ടുചെന്നില്ലെടുവിൻ വൈകാതെ;
എന്ന, ലീവനം ദോഡാരമാകവേ
തിന്നും കവന്നിങ്ങു കൊണ്ടുപോന്നീടുവിൻ.”
ഈതാൻ ചാണക്കും ആകുംകരമാക്ക കൊടുത്ത
ഉത്തരവു്. ഈ ശേഷാരഥവിധി കേടുപ്പോരം--

“സുഹി മമ കരണപുന്നരീറുണ്ടാകയാൽ
സർപ്പമാനി വരികെന്നതും വന്ന
ബന്ധനിമിത്തം വങ്ങന വിപ്രതുകൾ
സന്തതമൊക്കെ സഹിക്കൊന്നതെവന്നു”

എന്ന ചടങ്ങംസൻ സമാധാനികായാണ് ചെയ്തു.

കാചാന്തകോപമാരായ ആ ഘാതകമാർ ഉടൻ
വിധി നടത്തുവാൻ തയ്യാറായി. അവൻ ചടങ്ങംസൻ
നെ പിടിച്ചു് കൈകാല്പന്കളെ വരിത്തേക്കട്ടി അവിടെ
നിന്ന വലിച്ചുകൊണ്ടുപോയി. അന്നതന്നെ ആ തേരേ
ജീവത്തും കണ്ണകപാശാണസഖിതമായ കണ്ണറലിൽ
കളമുപത്രാദികളോടുകൂടി ഭേദകരമാംവന്നും പതിച്ചു.

ഭീതിപൂജായ്യും വായിബലമെന്നാഥു്
ഒപ്പതസ്വി വന്നോരം പൂജാവർക്കളിലും
ആത്മരമാരായതിൽ കിടന്നീടിനാർ.

രാജകികരമാർ ചടങ്ങംസന്നേയും കുട്ടരേയും ക
ണ്ണറലിൽ തള്ളി വാതിലുച്ചു ഷ്ട്ടിയതിൽപ്പിനൊ ആ
വാനിജൻ്റെ ഗ്രഹത്തെ തോന്നിയപടി കൈയേറി.

അരറമില്ലാത്ത നിധികൾ, അളവററ ആദ്ദേഹങ്ങൾ, നവരത്നങ്ങൾ മരയ അനവധി കംഡങ്ങൾ, രതാവചിത്മായ പൊൻകകകൾ, കണ്ണികാണക്കിൽ സ്വപ്നക്കട്ടികൾ, കനകനാഡിക്കൾ പട്ടകൾ എന്നിതെല്ലാം അപഹരിച്ച് രാജസന്നിധിയിൽ എത്തിച്ച.

ഇതുകൂടുതൽ പ്രിനെ ചർന്നാസനെ സംശയിച്ചു് ചാണക്കുണ്ട് റവിച്ചാരഗതി ഇങ്ങിനെയായി:—

“രാക്ഷസാമാന്ത്രം ചൊല്ലിയിവനിനു—
പ്രക്ഷിഷ്ഠാല്ലോ നിജമായ ജീവിതം;

ചർന്നാസനെ കൊല്ലുന്നേരത്രു

ഉത്തിപ്പുരാൻ മരിക്കുമെന്നും ഒമ്മും;

സാരമായിച്ചു തു സാധിപ്പുതിനോടു

കാരണമായും ചർന്നാസനും.”

ഈപ്രകാരം സന്നോധിച്ചിരിക്കുവോഴും പുതതിവും അല്ലെങ്കാൽ കലക്കത്തിനു ഭാവഘണിക്കും അന്തേമും കണ്ണി. രാജഞ്ചോധികളായ ശക്തദാസൻ, ക്ഷപണ്ണകൻ, ചർന്നാസൻ എന്നിവരെ ദണ്ഡിച്ചുതിൽ നാട്ടകാക്കും ആക്ഷേപമില്ല. ജനപ്രമാണികളായ ഭദ്രകൻ, പുത്രപാത്രൻ, സിനക്കാരൻ, ബലഹൃഷ്ടൻ, രാജബേനൻ, രോമിതാക്ഷൻ, വിജയവമ്മാവു് എന്നിവരും, ഉത്തമസ്ഥിവനായ ഭാരതരാധാനം രാജാവിനെ വെള്ളത്തു് നാട്ടവിട്ടുപോരത്തിൽ ജനങ്ങൾ അസ്പദമരായി. എന്നാൽ, ഏതാറും നാളിത്തെ പ്രയതിംകൊണ്ണു് പെത്തരുമാരെ സാന്തപ്പനംചെയ്യു് സംസ്ഥിതരാക്കവാൻ നയക്കേണ്ട വിഭന്നായ കെട്ടില്ലെന്ന കഴിഞ്ഞതു.

അരഞ്ഞം ടാം.

ഭാഗ്രായണം ഉല്ലക്കേതുവിനെ കല്ല് ചാണക്കു ചന്തുപ്പുമാരെ കർ ഭാഷിക്കായും, പാടലീച്ചതുതെ ആകുചിക്കാവാൻ ചില പഴതുകളെല്ലാം സ്വഭാജം കാണിച്ചുകൊടുക്കായും ചെയ്യുന്നോടുകൂടി ആശാംക്ഷേ അവിടെ സ്ഥാനം കിട്ടി. സപാമിഡൈ ഭക്തിചുവ്വും വണങ്ങിയും രാക്ഷസനോട്ട് വിനയചുവ്വും ഇന്നങ്ങിയുംകൊണ്ട് ഭാഗ്രായണം അങ്ങേവച്ചും നല്പാളായി. ചാണക്കുറ മുഖായ രാക്ഷസനെക്കറിച്ചു ആശാളിൽനിന്ന് പ്രശ്നം സയല്ലാതെ ചുരപ്പുട്ടുകയുണ്ടായില്ല.

നദിമഹാരാജാവിന്റെ മുഖ്യസചിവനായി സർവ്വസുവിവേകങ്ങളാട വാണിവന്നിങന രാക്ഷസൻ ഇപ്പോൾ നിരാധാരം ദിനനായി നാം കഴിക്കുന്നതു കണ്ട് ഭാഗ്രായണം അന്നന്ദോചനാ പ്രകടിപ്പിച്ചു. ആ മഹതിപ്രവര്ണം ഉള്ളിം കളിക്കവാൻ വല്ല സമ്മാനങ്ങളും ഇടയ്ക്കിടെ നൽകേണ്ടതാണെന്ന് ഒരുന്നാം .ഭാഗ്രായണം ഉണ്ടിച്ചുപ്പോൾ ആ ഉചിതവുകൾ മലയ കേതുവിന്ന് സംഘടിതി കൂടി. അദ്ദേഹം രാക്ഷസനെ വിഴിച്ചു തന്റെ കഴത്തിലെ രത്നമാല അഴിച്ചപ്പീടി ചുകൊണ്ട് സുമധുരവാക്കാൻ ഇടയിനെ പാഞ്ച--

കോപ്പുകളെണ്ണം ഭവാനില്ലയാണ്ടുമോ, —
ഉംപ്പു വിഭാഗങ്ങായ വേദമെനിക്കെടോ;
സപാമിവിനാശം നിനച്ചു ഭവാനായ
കമമെന്നിക്കലുമില്ലനിരിക്കില്ലോ.

ഞാകനാൽ ഭ്രംഗം തന്നാലതു വോൻ
മാനിച്ചുപകരിക്കേണ്ട മഹാഭതേ!”

ഇതിനും ആ ശോകപരവശനായ രാക്ഷസരെ മ
രംപടിയാവിതു്:—

തൃത, സുകമാര, വീരശ്രിവാമണം,
തീരംത ഭാവങ്ങളിലെന്നിരിക്കില്ലോ,
വിനിക്കണ്ണാറില്ല മുമ്പിൽ കഴിഞ്ഞതു,
ക്രൂരു ഫലമതു വിനിച്ചുനിന്നിച്ചുമോ;
നിന്തിയവും മെന്നാശനിച്ചുണ്ടെങ്കി—
ലെന്തിനിക്കണ്ണതു സ്കടം, ഭ്രംഗതേ!
വീഞ്ഞും കോപഘും നാണവും വേദംം
ബേണ്ഞും മിസ്താതെയുള്ള പേരുത്തിനേൽ
ചേരുകയില്ല വോൻ തന്ന ഭ്രംഗം,
പോരാത്ത ഞാകനയ്ക്കു വാങ്ങുന്നതുപിനെ;
മെഞ്ഞുനിതിക്കമഴുനിലമാടത്തിൽ
വീഞ്ഞുമേറിട്ടു സിംഹാസനമേറി
കാണും ഭവാനെയവകാശമുണ്ടെങ്കിൽ
വാങ്ങാമിതനു ഞാനേതും മടിയാതെ.

“അംഗദിനെ സംഭവിച്ചും അനു തയന്നു സംശയം
നും ഇങ്ങിനെയുള്ളതല്ല. ഈനും ഇതു താങ്കൾ കൈകൊണ്ടു
ഭ്രംഗം” എന്ന പറഞ്ഞു മലയക്കേരു വീണ്ടും വീണ്ടും
നിംബുസ്യിങ്കയാൽരാക്ഷസാനും ആ പാരിതോഷികതെ
ആവിക്കേണ്ടിവനു. തിവ്യപ്രഥ പുലന്ന് ആ പോൻമ
സ്ത്രീമാലയെ മലയക്കേരു രാക്ഷസരെറ്റു കഴുതിരീൽ അല
ക്കരിച്ചു.

ആ രാജസമ്മാനത്തോടെ രാക്ഷസൻ സപ്രഹര
രതിൽ മടക്കിപ്പേണ്ടുണ്ട്. അദ്ദേഹത്തിനെറ്റു മനസ്സും ഇം

പുക സമ്പാദനങ്ങളിലെംബു, നൃംഖാജയാനിയിലോ എം വ്യാപരിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നതു്. മലായകേതുവി എം അപ്രിയമാക്കുതെന്നു കരത്തിമാത്രം ആ മാലയ്ക്കു തന്റെ കഴുത്തിൽ അദ്ദേഹം സ്ഥാനം കൊടുത്തുവെന്നു ഇള്ളു. അതിൽ, വിശേഷിച്ചു് സംസ്ഥാപനമേതും അദ്ദേഹത്തിനാണായിട്ടില്ല.

ഒരുപാടി, ഏതോ പാബാട്ടി തന്റെ മുമ്പിലേക്കു നേരു കയറിവരുന്നതു് അദ്ദേഹം കണ്ടു. സപ്രതിം ആ ഭൂമിപോലെ സുസ്നേഹമുഖനായി അരികെ വന്ന നിക്ഷേപം ആ സദ്ധ്വരംശാക്കനു അദ്ദേഹം സംഭ്രമതോടെ പേര്ത്തും പേര്ത്തും നോക്കി. തന്റെ പ്രിയസ്വാവായ വിരാധരംഘനം ഇം പാബാട്ടിയെന്നു് അദ്ദേഹത്തിനു തിരിച്ചറിയുവാൻ കരാൻ പ്രധാസ്വപ്പനേട്ടിവനു. പാടലീച്ചതുതിലെ സ്ഥിതിഗതികൾ ഗ്രഹമായി അറിയുവുതുന്നതിനു് അദ്ദേഹം നിയോഗിച്ചയച്ചു ആളും എം ഇം പാബാട്ടിവേഷങ്ങാരൻ. തന്റെ ഇഷ്ടതോഴനു ഇം വേഷത്തിലും ഇം സ്ഥിതിയിലും കണ്ടപ്പോരും ആ സചിവോത്തമനു് ഭസ്യമായ ശോകഭിംബായി. അദ്ദേഹം അതുപ്രവാഹതോടെ കതിരെപ്പുഴുന്നേരും വിരാധരംഘനു ഗാഡമായി ആദ്ദേഹിച്ചു്. അനന്തരം ആ മിത്രത്തെ കൈപ്പിടിച്ചു് അകത്തേക്കു കുട്ടിക്കൊണ്ടു പോന്നു് കട്ടിലിനേരു തന്റെ അരികെയായി ഇത്തതി അദ്ദേഹം ദിനതയോടെ വിലപിച്ചതുടങ്ങി:—

“കീഴ്ത്തിം കിവൻനും വേഷം ധരിക്കയാൽ

ഒട്ടം, ഭവാനെയറിഞ്ഞീല താനമോ!

മംഗലതുപന്നായു് കണ്ണം നിന്നെ താൻ

ഇഷ്ടിനെ കണ്ണിലിരുക്കാലമീശപ്രദാ!

ଶ୍ରୀପାଲବିରଗାୟ କେତୋତ ନନ୍ଦିତ
ଓବଗାଂ ସୁତ୍ୱାତମ୍ଭସିଲିଯୁ କେତୋତଙ୍ଗାର
ଅପାଦମ୍ଭୁଯମଗିତତାରେଗଣଙ୍କ--
ହାବୋହୁ ଥିଲି ପଦବିଯୋଟଙ୍କୁଟି
କେବଳଂ ନିରା ତୋର କାଳିମାରାକବା--
ନାବତିଷ୍ଠଲ୍ଲୋ ପିଯିବିମିତମିଳିଓ!"

ହୁଣିଗନ ତୀରୁଶୋକୀତଙ୍ଗାଯି ବାରୋଗ ପର
ତତ୍ତ୍ଵକେଳାଣ୍ଟ୍ ଦୁଃଖକାର୍ଯ୍ୟ କରଇଗ ରାଜସବନ ବିରାଯ
ଗ୍ରହ୍ୟ ରୁ ସଙ୍କଟତେତାରେ ଦିନକିରି ମରଂ ମରଂ ତଲୋଟି
କେଳାଣ୍ଟ୍ ଦୁଃଖପରତିରି--

“ଆଲ, ମଲ, ମିତରତତ୍ତ୍ଵ ଦେବଂ ମହାମତେ,
ଅତ୍ୟ ଡେବାନିମ ତଣ୍ଡବେଶ୍ୟକବେ
କନିବିବେଳାଟ ପଣ୍ଡିତ୍ତିପୋଲ ପଦବିରେ
କାଳାନରରକେଳାଣିବିପ୍ରିଥ୍ବିଟିଂ” ଏହା ପାଶି
ସାଂପରାଂ ଚେତ୍ତୁନୋକି. ଏହାତ ଆ ଅତୁରଣିର
ଅତୁଁ ଫଲିଥ୍ବିଲ୍. ଅନ୍ତେମତିରେ ବିଲାପଂ ପି
ଗେଯାଂ ନୀଳକିରି--

“କଷ୍ଟମନ୍ତ୍ରେ ତୁଲୋଂ ପାଞ୍ଚକାଣଗେରାଂ,
ନାଶମାତ୍ରାନ୍ତିର ନାନକଲଂ ସବେ!
ପୁଣ୍ୟକଲଂ ଧନିଶାପାଲତୁ ପୋଲ
ବିଜ୍ଞପୁରୁଷ ତରେର ଦୀନ୍ୟଂ କେଳାଣିମୋ
ନାନକଲତିନ ବନିତୁ ନାହାନ୍;
ମରଗାୟ ତି ତୋର ଶୋଷିକାଯୁଂ ଚେତ୍ତ;
ଅନା ତୋର ଚାକାତିରିକାନବକାଶାଂ
ମନରିତ ମୌରମିଲ୍ଲାଯୁ ଯମପୁ କେରି,
ମାନ ପ୍ରତିତିତ୍ୟିଲାଶକେଳାଣିମଲ୍ଲୋ,
ପ୍ରାଣବିନାଶରେ ଯରକେଳାଣିମଲ୍ଲୋ ଦ୍ଵାରା

ഇത്തരങ്ങൾ നിത്രപിച്ചല്ലുടോ സവേ
 നിത്യും പരഭാസ്യമെങ്കിന്തിവിയം;
 സപ്രേക്ഷ മതവും മമ ഭ്രഹ്മതികാരി.
 വർമ്മഹോഷമെടുക്കുന്ന നേരത്ത്
 സന്നോധമുണ്ടാക്കുമെന്നുള്ള തോത്ത് തൊൻ
 സന്തതമാവതു ചെയ്യുന്നതാണോ;
 ഒന്നുകൊണ്ടു ചെലിക്കുന്നതുമില്ലതി—
 നോന്ന് നിത്രപിച്ചും ബഹുക്കായും നിഃഫലം!
 ദിതിയുണ്ടുകിലേ ചിത്രമുള്ള സവേ,
 ഇതു നയപ്രയോഗങ്ങൾക്കു കിംഫലം?
 സപാമിവിന്നാശം നിന്നച്ചുനിന്നതു
 കാമഖ്യമില്ലെന്നിക്കൊന്നില്ലുമെന്നോ;
 രാത്രിയിൽ ചെന്നകിടന്നായുറക്കവു,—
 മോന്താരത്താരോതരമില്ലെന്നിക്കൊട്ടുമേ;
 അററിമില്ലാതോരു ഭദ്രവാ മൃകായാൽ
 ചൊറിന്നുംപ്പു തചിയേതുമേ സവേ!
 എന്നുടെ സ്വന്തമിയാം നാജാഹീപതി
 എന്നും വൃന്ധമംകാിച്ചമച്ചീടിനാൽ;
 രാക്ഷസനുന്നു തൊട്ടുടേശുള്ള
 കാൽക്കണ്ണ നാമെന്നുള്ളിരിതൊൻ പൊരുക്കമോ!
 തൊനൊങ്ക കാൽം നിത്രപിച്ചരിയിച്ചു
 രാന്നേ ഭ്രഹ്മ കാൽമത്തുതനേ;
 ബന്ധവാസു ജൈളാരു ചരംനാസക്കാര
 മദ്ദിരത്തിക്കാൽ കട്ടംവെത്തയും വെച്ചു
 ചെയ്തുമുറിക്കുന്നു പുരാഹൈപ്പു പോന്ന തൊൻ;
 കാൽമല്ലാതൊന്നും ചെയ്തുമില്ലെന്നോ;
 ബന്ധുജനമനോചെയ്തുമുണ്ടാവതി—

നീനെന്നാൻവേണ്ടതനാലതും ചെള്ളുതാൻ;
 തീക്ഷ്ണംനന്നായുള്ളോരു മെഴുക്കുനേ കൊല്ലുവാൻ
 തീക്ഷ്ണംനരസവാദികളേയും കല്പിച്ചു;
 അതിന്വർക്കുള്ള ദീപ്തിടവാനായി താൻ
 അമ ശക്കടാസനേ ക്രമീക്കയും ചെള്ളു;
 അങ്ങിനമരാതിവുതാനമരിവതി-
 നതിനിപുണരാം ക്ഷപണാദികൾ തമെജാം
 കണ്ണുമഹുരിതനിലജാക്കിടുന്നഭ്യോ,
 കിമിമാത്രലമന്നാംതാനന്നതുമണ്ണടോ!
 എന്നടെ സ്വന്മിയാം സ്വർംതമ്സിലിതാൻ
 തന്നുടെ മക്കളും മെഴുക്കാദിഭ്യുരേ
 ശാർദ്ധലഭപാതയുംബൈപ്പാലെ പോറിനാൻ;
 നിർദ്ദയനിന്നവരിൽ വെച്ചുായ ദൃഢാൻ
 കാരഞ്ഞമാസ്തന ഭ്രംഗ നാശചും,
 ശാഖമോ താപമെന്നിക്കാതു ചിന്തിച്ചും;
 എന്നതുകൊണ്ടുതാൻ കാലാന്തരംകൊണ്ട്,
 മനനാസ്താഴന ചരുതും തന്നെ
 കൊന്ന പരിഭ്രംബ തിരുത്തുകൊടുവാൻ, ഒരുവൻ-
 മിന്നാങ്ങവമ്മായും നിന്നീലവവന്നകിയും.”
 ഇതും പറഞ്ഞു കെട്ടാനും നിന്തിട്ടും രാക്ഷസൻ
 വത്തമാനങ്ങൾ അറിയുവാൻ കത്തുകിയായാണ്.
 രാക്ഷസൻ:-
 “കനിവിനൊട്ടു കണ്ണുമഹുരമുതാനമെശാക്കവേ
 കമ്പയ,കമ്പയാശു കേരൾ ഷേണ്ട്.അമടോ, സബേ.”
 വിരാധരും;-
 “എത്തോടു ദിക്ഷപിടിച്ചു പറയേണ്ട-
 തേതുമറിഞ്ഞീല താനെന്നാറിഞ്ഞാലും”

രാക്ഷ.--“ചന്ദ്രതൃപ്തിൻറെ പുരസ്തവരാഡിയും,
മദനാം മെഴ്ഞ്ഞെന കൊന്നകളുവാനായ്
തീക്ഷ്ണംസരസവാദികളുമവർക്കളിം
സ്രൂക്ഷ്യതയോടെന്തു ചെയ്യുതെന്നാജിത്തും;
ഭാതവമ്മാവും,മംബവജ്ഞനം, വൈദ്യനം
ശ്രൂരമായെന്നൊന്നു ചെയ്യുതെന്നാളും,
ഗതജനതിന് പ്രസ്തിയെന്നൊന്നും
ഇത്തരമെക്കുറക്കുന്നീ വൈക്കാതെ.”

വിരാധ:--“സനംചലിച്ചില, പിന്നെയവർക്കൾക്കു
വന്ന വിനാശവുമെന്നു പറയേണ്ടി!

ഭാതവമ്മാവിൻറെ യന്ത്രപ്രയോഗങ്ങൾ
മെഴ്ഞ്ഞുന്ന,സ്ഥംബവജ്ഞനായി ഫലിച്ചിതു;
ഭാതവമ്മാവമ മെഴ്ഞ്ഞെന്നോന്തുളിൽ
വൈരോധകനെയും കൊന്നാനതുനേരം;

പെണ്ണാജനങ്ങളിൽ മേഖലയമായ്ക്കിനെ
ഭാതവമ്മാവിനേയും തച്ചുകൊന്തിതേ;
ആക്കർണ്ണിയാമരോ, ചാണക്കുന്നിതിക-
കളാക്കവേണ്ടുമവൻതന്റെ പ്രയോഗങ്ങൾ!

ഭോഷ്ടചുണ്ണമതുതെന ഭജിപ്പിച്ച
കൊല്ലിച്ചിതു, ചാണകാന്മജൻ പിന്നേയും
നല്ല ധനവാൻ പ്രമോദകൻ തന്നെയും

ക്ഷോദ്ധുരക്കാണ്ണിയനു കണ്ണ കൊല്ലിച്ചു;
സ്വീഡിസകാദികർത്തന്നെന്നും കൊന്തിതു.”

രാക്ഷ:--“അയ്യോ, നിങ്ഗപിച്ചുകാണെ നീ മെഴ്ഞ്ഞെൻ
ഒരഭവാന്തുല്പണങ്ങളെന്തു ചൊല്ലാവതും!

ഷുഖ്യമവനേ വധിപ്പാൻ നിയോഗിച്ച
 സ്വർമ്മനോഹരിയാം വിഷകനുക
 ഉദ്ധീപതിയായ മെഴുളുന്നതുാതെ
 പര്യതരാജനകപ്പെട്ടിയുള്ള ബലാൽ;
 അർലരാജുതെത മരിപ്പാനിതനവൻ
 ചത്തതും മെഴുളുന്നായ ഗ്രണമാളുന്ന;
 കണ്ണൻ, ചുരാ, മധാഭാരതസംഗരേ
 വിശ്വവർഗ്ഗനാമൻ കൊടുതോയ വേൽക്കൊണ്ട്
 അജ്ഞനൾതനന കൊലചെയ്യു വേണമെ-
 നാജു പലവിത്തുന്നാജ്ഞാഫും ദശാന്തരേ,
 തൃജ്ഞൻ തിരുവട്ടി, തൻവെവിവംകൊണ്ട്
 ജിജ്ഞവിനേലാതെ, വേലതുകൊണ്ടു
 തിണ്ണം മരിപ്പാൻ ഘട്ടോൽക്കചനാകിയോ-
 രെന്നടെ പേരടയോനമാകീടിനാൻ;
 എന്നപോലെ താൻ ക്ഷപണകൾ തനോങ്ങ
 കന്നുവിഷംകൊണ്ട് മെഴുളുനെക്കാലുവാൻ
 കപ്പിച്ചതാശ്രൂ ചാണകുൻ നഞ്ചകൊണ്ട്
 കൈപ്പോട് പര്യതരാജനാകീടിനാൻ;
 കണ്ണൻറ വേലുമീഡെൻ വിഷനാരായും
 തിണ്ണമൊങ്ങ പുമാനെക്കാലുകേയുള്ളു;
 ഞങ്ങൾക്കിരുവക്കം വേലും തരഞ്ഞിയും
 എങ്ങുമേ ലാക്കിന തടിയത്രമില്ലാ;
 വിജ്ഞഹപ്പുന്നിനപാത്രകാണണേരം
 തൃജ്ഞൻതിരുവടിക്കൊത്തവൻ നിണ്ണുയും;
 നന്നനേരം നയങ്ങളുവന്നെ
 ചെന്നതുതനേ പരഞ്ഞുകൂട്ട സവേ!
 പിനേന്നെന്തല്ലാം പ്രയോഗിച്ചതുമവൻ?

ବିରାୟ:— “ପିଳାମୁଖତିଥୁରେତକିଲେବୁ କେନ୍ଦ୍ରାଳ୍ୟଂ!

ପଢ଼ୁତରାଜଗନ୍ଧିକାଙ୍କାତୁ ଦୂଲମହୀୟ”

ନିଯ୍ୟସିଫ୍ପିଥ୍ରାଳ୍ କ୍ଷେପଣକରେ କ୍ଷେଣାତ୍;

ଭାବୁବମ୍ଭାଲିପରିପାଲନାକୋଣକୁ

ଦେଲାରମାରବ୍ୟୁଗ୍ର ଶକିତାସରବ୍ୟୁଗେ

କୋଣାନ୍ତୁଲତତିରେଲିଦ୍ରୋରନନ୍ତରଂ

ଚାନ୍ଦନଭାସନୋନାନ୍ତୁ ଚାଣକ୍ରିଣି

ଚେଣ ଦେବର କିଛିତୁଥିଲେଣିଟିକୁ”;

ଏହାମହାର କୋଣତତିଲାତୁକୋଣଭାମ୍

ବ୍ୟାନ୍ୟିଥ୍ ପୁରୁକ୍ଷିତ୍ରାଳ୍ପିକହୋନ୍ତି

ଆନ୍ୟକାରଂ କଣିରାଯିଲିଟ୍ରିକିନାଳ୍;

ଅନ୍ତମମହାରତ୍ତିତରେପ୍ରାଯରେ, ପିଳା,

କତତିକାଵରିଥୁକୋଣିପୋଯିକିନାଳ୍”

ହରୁଯୁଂ କେନ୍ଦ୍ରେପ୍ରାଫେରିଶିଂ ରାଜ୍ସିସରେଇ ମନ୍ଦିରୁ” ଉ
ତତ୍ତ୍ଵତକର୍ତ୍ତା କଣ୍ଠୀରାଯି ରାଗନ୍ତୁତାଙ୍ଗି;—

“ବ୍ୟାନ୍ୟୁଜନନ୍ଦରିଶି ଦୃଷ୍ଟିବୁନ୍ଦିକିରାନ୍ତି!

ଆନ୍ୟନାର ତୋରାତ କାରଣମାଯିରହି!

ନନ୍ଦବିନାଶେ ମରିଯାଇୟ କୋଣିପ୍ରେତ୍ରିରି,

ଚାନ୍ଦନଭାସାଳିକହ୍ରାୟ ବ୍ୟାନ୍ୟୁକରି

ଅନନ୍ତମିଳ୍ଲାତୋହିତ୍ତ ଦୃଷ୍ଟିବ୍ୟାପିତ୍ତିରୁ

ଏହେତ୍ରାତ୍ୟକାଳୀ, ରାଜଭାବିକିନୀରାତୁରୁ!

ମୋହମୋରୋଣେ ନିନ୍ଦ୍ରିଗ୍ରହିତ୍ତ ତୋରୀ

ରା, ହା, ରା, ମରିଯାତିରେଣେନିରୁ କାଣିବାନ୍ତି!

ବିଶ୍ଵାସମେହନ ଚାନ୍ଦନଭାସନଂ

ନିର୍ମଳ୍ଲାଙ୍ଗାଶଂ ଭୟିଥ୍ରିତର୍ମୋ, ଶାଵ!

துலாபீரோஹம்ரவிதூநமோ,
கிலறுளுஷ்ட நழை ஶக்கனம்!

இடையென பரததூகொள்கு அது மறுபிழுவர்க்கு வெள
லங்கபூாலெ வாவிடு கரத்துபோய்! அபேபூரம்-
“இதா ஶக்கனாஸ்கு வத்து” என்று பாங்குமான் திடு
க்கத்தோடு வான் அரிவுகொட்டுத். “என்று? ஶக்கனா
சுனோ!” என்று ஸஂகுமத்தோடு அதுகூஶிதூகொள்கு
ராக்ஷஸ்கு விராயக்குத் தெரோக்கி.

“ஶக்கனாஸ்கு குதுவிமேபேரியென்னே தா
க்கு பரதத்து? ஹபேபூரம் அதுதார்த்தனே ஹண்டாடு
போக்குத்தெங்கின்?” என்று ராக்ஷஸ்கு ஸஂநயிதூ
கொள்கு சோடிதூ.

விராயக்குத்:-

“கொள்குதிவாநாக்காக்கயரிடு

கொள்குபோக்குனோடு நேரத்துவிடுக்கு
கள்ளத்தாக், பிளையுஷரி வாங்கினேன்;
ஹாஶப்ராநாரம் கொள்கு சாக்காத்தது;
ஹாஶப்ராந் விபரிதம்போக்கோ”

அபேபூரத்துக்கு, இயிது ஶக்கனாஸ்கு பியிது
ஸிலுங்கமாறி அவிடெ வான்கதரி. தனை வ
ளக்கத்தோடு அலீவாழுங்கெப்பு நிலைநூ ஶக்கனாஸ்
தெரோ ராக்ஷஸ்கு ஸாந்தாரம் ராஷ்விங்கும் கெப்பு
தலைர் அரிகெ கட்டிலிமேது ஹத்தி.

“அயிகு, ஶக்கனாஸ்கு வான் நினைக்கலோ-
ராந்தமுத்தித்தூபு ரயாவத்தூமோ!

தவ மரளையமக்குவத்திட புந்தெனைடோ

புரியஸுநவகாரளாம் சொல்லு சொல்லாது நிரி.”

അദ്ദേഹം ആ ആഗതനോട് സാന്തപനപൂർണ്ണം ചോദിച്ചു. ശക്തഭാസൻ:— “ചാണക്യർന്ന ലോരവിധിപ്രകാരം— വിരവിനൊട് കൊഡനിലമന്നതാനപ്പോഴേണ്— പ്രിയതരസപ്പൂർത്തായ സിലംത്മകനിവൻ അട്ടിക്കാളുത്തുടൻ ഘാതകങ്ങാരെയും കുട്ടിയിഞ്ഞെന്നായും കൊണ്ടപോന്നിടിനാൻ” ഇതുകേട്ടപ്പോരാക്ഷസന്ധിയസന്നായം അദ്ദേഹം സവിശേഷം അടിനാടിച്ചു ആയാളുണ്ടിക്കെ വിളിച്ചു—

“താങ്കൾ ചെയ്ത ഈ ഉപകാരത്താൽ— സിലംത്മനായിരു താനമെടോ സവേ, എന്നെന്നാതവയ്ക്കു തരേണ്ടതിതിനെന്നു ചിന്തിച്ചുകൾവിതിനേന്തെ സമാനം എത്തമില്ലെന്ന വരികില്ലും താനിപ്പോരാ തങ്കവനിതു”—എന്നപറത്തേ തന്റെ വക്ഷസ്ഥിൽ അലംകൃതമായ മൺിമാലയെ അഴിച്ചു അദ്ദേഹം ആ പുതിയ തോഴനോസമാനിച്ചു. മലയകേതുവിനാൽ ഭരിച്ച മായ ആ മാല രാക്ഷസൻ തന്റെ കൈകൊണ്ടുനെന്ന സിലംത്മകൻറെ കാട്ടത്തിൽ സാമോദം ചാൽത്തി.

സിലംത്മകനാവട്ടു, ആ സമാനത്തെ സക്തുകം ഗ്രഹിച്ചു രാക്ഷസനെ നമസ്കരിച്ചതിൽക്കൂട്ടിനേ:— “എന്നമിവിക്കേ മന്ത്രികലോത്തമ, വന്ന പരിചയമില്ലെന്നിങ്കേതുമേ; എന്നതുകൊണ്ട് ഭവാനം വിശേഷിച്ചു— മെനെക്കരിച്ചു കാരണമുഖണ്ഡാക്കേണം;

ഇങ്ങനീക്കുവെള്ളു മോഹമിത്രകാലം
 അങ്ങുന്നനിക്കു തന്നുള്ളേണ്ട ഭ്രഷ്ടണം
 അംഗ്രേജിയമിത്രകൊണ്ടുവരാളുമാ—
 യിങ്ങുള്ള ഭണ്ഡാരമഞ്ചയിൽ വെക്കണം;
 പിന്നെയുരുക്കാലോരാവസ്ഥമാകുവോടു
 തന്നാൽ മതി” എന്ന്
 സറിനയം അറിയിച്ചു.

ആധാരം ഇ ഇപ്പോലെ ചെയ്യുന്നതിനും ഒരു
 ക്ഷേസൻ ശക്തദാസനും അനുഭവ കൊടുത്തു. ആ ആഡ
 റണ്ടെത ഭണ്ഡാരപ്പുട്ടിയിൽ വെക്കുന്നതിനും സിലുച്ച
 ത്മക്കോട്ടുട്ടി ശക്തദാസൻ അക്കരേതുകൾ കൊണ്ടു. അ
 തിൽ മുട്ട വെക്കുവാനായി മോതിരം മേടിച്ചുപ്പേഡും അ
 തിൽ രാക്ഷസനാമമുട്ട കബിഞ്ച് ശക്തദാസനും അത്രുതു
 ണ്ണയി. തനിക്കു് എഴുത്ത്.അറിവിന്തുകുടുക്കുന്നു് സിലുച്ച
 ത്മകൾ ശക്തദാസനെ ഇതിനും ധരിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ട്.
 രാക്ഷസനാമാക്കിതമായ മോതിരമാണു് തന്നെ കൈവ
 ശമംകു ഇതെന്നു് താൻ അറിവിന്തിട്ടില്ലെന്നു് ആധാരം മി
 ഛിച്ചുനില്ലായി. ശക്തദാസൻ ഉടനെ ആധാരോട്ടുട്ടി
 രാക്ഷസകൾ മുവിൽവന്നു് മോതിരം കാണിച്ചുകൊടു
 ത്തു. അതു കണ്ണപ്പോരം ആ നംസചിവനു് ഷൂഠ്രസൂര
 ണ്ണയണ്ണായി:—

“ഈ മോതിരം—
 പണ്ടി തൊനിങ്കു പുറപ്പുട്ടപോരുവോരു
 തന്നൊർത്തിപ്പുക്കു ലാളായ കുറയാറി
 ഇണ്ണായ ശോകം പൊറാത്തത്രുന്നേരത്തു
 തന്നൊർവിനോദാത്മമായവശ്രൂതി

കൈവിരൽമേളനിന്നുചുംകാണ്ടിനാ-
ഇവവിവനിതു കിട്ടിയതെങ്ങിനെ”

എന്ന വിചാരിച്ചുകൊണ്ട് ഓദ്രേയം സിലാത്മകനെ
അരികെ വിളിച്ചു് സാദാ ചേഡിച്ചു്:-

“അഴി, സൗഖ്യം, പരക്ക, തവകൈയിലിത്തുകാലം
അംഗ്രലീയരിതു കിട്ടിയതെങ്ങിനെ?”

സിലാത്മകൻ:—

“ക്ഷുഭ്യപിവാസിയാം ചന്ദനപാസൻറ
ഗ്രഹനികട്ടുമിയിൽ വിശ കിടന്നിതു
കട്ടിയെനിക്കൊന്നരിക മഹാമത്തേ!”

രാക്ഷസൻ:—“അതു് സംഭവിക്കാണുന്നതെനെ.
ഈക്കണക്കേയുള്ള വസ്തു പലേതരം

വാണിജക്കാരരട പീടികകൂറാതു
വിശകിട്ടുകമതിനില്ല സംശയം;
ബാരോ ജനക്കുടാക്ക കിട്ടുമതിങ്ങിനെ;
ആക്കമത്തു തിരക്കിട്ടുമാണ്ടുപ്പേണം.”

ശക്ര:—“തോഴരു, സിലാത്മകാ,
അംഗ്രലീയമിതു മന്ത്രിനാശകിതം
മതിയിൽ മതിവയമുള്ളുമത്തും തരാമെടോ
മാനിച്ചു മന്ത്രികിതു നീ കൊടുക്കണാം”

സിലാ:—“എതുമൊരു കില്ലതിനില്ലെന്നു സദേ,
ചേത്തസ്തിലേറു പ്രസാദമത്തേ മമ;
മുറുമമാത്രം തന്നെന്നു ജോണിതു
ചെറു വെഷ്യമുമെന്നിക്കില്ല താൻ തരാം.”

ആയാൾ ആ മോതിരം രാക്ഷസൻറ മുഖിൽ ഏ
ചുകൈചുതതതിൽപ്പിനെ “എനിക്കൊരപേക്ഷയുണ്ടു്”
എന്നു് ആറുംഭിച്ചു്.

രാക്ഷസ:— “എന്നാണതു” പറയാമല്ലോ.”

സിലം:— “അറിക, ചണകാപത്രവിപ്രിയംചെയ്യ യാൽ
അവനെന്നെങ്ങാൽ പേടിയിണാകയാൽ മാനന്തേ
പാടല്ലിപ്പത്രപരതിനു പോവതി-
നാടല്ലണ്ണറമതുകൊണ്ട് ഞാനിയാ
നിത്യമഹാത്മനെ ശ്രദ്ധയുംചെയ്യുകൊ-
ണ്ണിയും മോഭാലിവിടെ റബിക്കനേൻ.”

രാക്ഷസ:— “അങ്ങിനെന്തെന്ന, യൈബന്നരക്കില്ലിതി-
നെന്നെന്നെന്ന നിന്മനമന്നരിയാത്തു താൻ
മുന്നേ പറയാണതെന്നരിഞ്ഞിട്ടുണ്ട് നീ.
കമ്പംകളഞ്ഞിവിടെതെന്നെന്ന വാഴു് കേടോ.”

ഈ അന്നജ്ഞന്തയോടെ സിലംന്മകനും ആഥാരൈ
ആക്കിക്കൊണ്ടു് ശക്കടാസനും അക്കത്തേക്കു പോയി.

ആളൂഴിഞ്ഞതിൽപ്പിനെന്ന, വിഷയത്തുംനോടു്
രാക്ഷസനും രാജുകാഞ്ഞത്തെപ്പറ്റി വിണ്ണംചോദ്യമായി.

“ഇടയ്ക്കു മററായ കാഞ്ഞം യദിക്കുയാ ഉണ്ടാക്കുക
ണ്ടു് നഞ്ഞാട സംഭാഷണം നിത്തേണ്ടിവന്നരേ എയി. എ
നിക്കു് മുഖ്യമായി ഓന്നക്കുടിയും അറിയേണ്ടതുണ്ടു്. പാ-
ടല്ലിപ്പത്രിലേ പെരുന്നുക്കു് ചങ്ങളും നീരു പ്രജക
ഇംഗ്ലീഷുക്കുടി നമ്മളിലും നാരാജാക്കന്നരിലും മുന്നു
ണ്ണയിതുന്ന ആ സ്നേഹഭവം വിശപാസഃചും കറന്തുപോ-
യിട്ടുനോം?”

റിരായ:— “പ്രജകളിലെവിരവിനൊടു പോയമെല്ലാവക്കും
പാരം പോരതികേളണ്ടവക്കുക്കവേ;
ദേശാഭിപ്രാധാന്യാനുഭവത്താശ്രമാർ
മഹിഞ്ചിച്ചവിടേനു പോയാരിഞ്ഞാലും;

പ്രവൃത്തകാരമജ്ഞൻ പോന്നോറന്നരം
സഭ്യകാർത്തിനമന്നരം കാണാന്;
ചാണക്രന്മ ചരുള്ളുന്മ തങ്ങളി-

ചുനിച്ചിരു വെവരമെന്നണ്ടു തോന്നനു.
ചാണക്രവിപ്രൻറ കല്പനാധക്കികൾ
മാനസേ മെഴ്ഞ്ഞുന്ന സഹിക്കുന്നതല്ലോ,
എന്നായ ശക്തിബന്ധനേ പറയേണ്ടു,
നിന്നീന്നയം ഘനില, പക്ഷേ വരുമെന്നോ.”

ഈ വർത്തമാനം രാക്ഷസനിൽ ആശയും ഹഞ്ചും
ഉള്ളവാക്കി. ഇതുയിംകൊണ്ടു അവരുടെ അദ്ദേഹത്തെ
മനുഷ്യം അവസാനിച്ചു. വിരാധഗ്രംഭനേ സമ്മാനിച്ചു
യച്ചതിൽപ്പിനേ രാക്ഷസൻ അനന്തരകരഞ്ഞത്തിൽ ഏ
പ്രേപ്പിക്കു. അദ്ദേഹം സ്ഥൂനകല്പംനെന്ന വെതാളിക്കുന്ന
വിളിച്ചു.

“കസുമചുരമഴകിനോടു ചേന്ന പുക്കാശ്രൂ നീ
കാഞ്ഞം ചിലതിനി വേണ്ടതുണ്ടെന്നോ;
മെഴ്ഞ്ഞുന്നറ കല്പന കൈഞ്ചില്ലുണ്ടുന്ന
വെവരമുഖക്കൊണ്ടു ഭംഗാംഡര വരുത്തുന്നോടി
മെഴ്ഞ്ഞനായുള്ളായ ഭേദതിനുനും

വീഞ്ഞാനി വാഴ്”തതിസ്തുതിക്കേണ്ണമാശ്രൂ നീ”എന്ന്
നിയോഗിച്ചു” അനന്തരനെ അയച്ചു. പുജ്ഞപുരത്തിലേവാ
ത്തമാനങ്ങൾ അറിഞ്ഞുവരുന്നതിലേക്ക് മരറാരാണെ
യും ഉടൻ പറഞ്ഞയജ്ഞം സംഭാവി.

അനന്തരനെ അവിടെ മരറായകാഞ്ഞം കുടിയും നട
നു. ഏതോ ബ്രാഹ്മണന്നും ആദരണ്ണം വില്പാനായി വീഡി
യിൽ കുടിനടക്കുന്നതും ശക്താംസൻ കണ്ടു. ദിവ്യാജ്ഞ
പ്രമായ മുന്നു വിത്രുംഖണ്ഡം അവരുടെ വശമുണ്ടു്

മഹാർധനങ്ങളായ അവ അമാത്രവയ്ക്ക് ദേശവ്രമായവ
യാണെന്ന് ആയാൾക്കുതോന്തി. ഉടനെ ആയാൾ രാക്ഷ
സനെ കണ്ട് ഇക്കാൽം അർഥിച്ചു. തനിക്ക് ആദരണമെ
നും ഇല്ലാതിരിക്കുന്നും, മലയക്കേതുവിൽനിന്റെ
കിട്ടിയ മാല സിലബാത്മകനു സമ്മാനിച്ചുപോയതുകൊ
ണ്ട് അതിനു പകരം വേറു വേണ്ടിയിരിക്കുന്നവെന്നും
ഒത്തുകൊണ്ട് രാക്ഷസൻ ആ ആദരണങ്ങൾ വാങ്ങു
വാൻ അനുഭവിക്കുന്നതുകൊടുത്തു. വിലയായിരുന്നിക്കയനും വ്യ
യമുണ്ടായിരുന്നും മനുക്ക് ആ ആദരണങ്ങളിൽ നേ
ട്ടതിൽ സ്വന്തുമിയേണ്ടായുള്ളൂ.

ചാനക്രമദ്രൂപം ഡാർ തമ്മിൽ പിണകിത്രുട
ങ്ങിയിരിക്കുന്നവെനു കേട്ടതിലാണ് രാക്ഷസനു് പി
നുവരെ വിചാരമെല്ലാം.

“മെന്തും മഹാരാജനായി ഞാൻ’ എന്നായ
വിശ്വദാവിച്ചിരിക്കുന്നിതിക്കാലം;
മെത്തിവെവേം കൊണ്ടവനിക്കാലം
നന്ദയിൽ വുത്മപ്രിയനായി വാഴുനിതു’
എന്നായ ധിക്കാരമുണ്ട് ചാനക്രുനും;
എന്നതുകൊണ്ട്, വിശേഷിച്ചു്, പാനോജം,
ആധിപത്യമിനു കിട്ടിയെന്നുകൊണ്ടും,
സാധിച്ചിതു മതപ്രതിജ്ഞയെന്നുകൊണ്ടും,
ഉണ്ടാക കൊണ്ടുമിരുവക്കുമനേരാന്തു—
മുണ്ടാം വിരോധമതിനില്ല സംരോധം”- എന്നിങ്ങി
നെ ആഗ്രഹ്യാട്ട അദ്ദേഹം കുറ്റി.

ആരം പാദം.

ഇനി രാക്ഷസനെ യുലത്തിനിറക്കേണ്ടതു് എങ്കി നെയ്യനോ ചാണകുനോ ആലോചനയായി. പത്തക ശാജുത്തിലെ ഏപ്പംടക്കളും അദ്ദേഹം അറിയുന്ന എടു. രാക്ഷസൻ മലയക്കേതുവോടൊന്നിച്ചു് പാടലീ പുതുതെത ആകുമിക്കവാൻ പറപ്പട്ടാൽ, അപ്പോൾ ചെയ്യുന്നെതെന്നു് അദ്ദേഹം കയറ്റിട്ടുണ്ടു്. അവ കൂർ യുലത്തിനോ് ഉദ്ഭോഗിക്കവാൻ ഇവിടെ പഴു കാണിച്ചുകൊടുക്കുക മാത്രമേ വേണ്ടതുള്ളൂ. അതിലേ കൂടുതലും ഉപാധവും അദ്ദേഹത്തിനോ് ഉടൻ തോന്തി.

“മെംസ്സും നോടായോരു വൃജമുഖം കൊണ്ടുണ്ടാൻ
വൈരവ്യം ഭാവിച്ചിരിക്കേണമീക്കാലം;
രാക്ഷസാമാത്രൻ കലഹമിതുകേട്ട
അക്ഷമായ” കൊണ്ടവയം പട നിന്നും
പുജ്ഞപുരിക്കുന്നതീടിനു നേരംതു
കൈപ്പുള്ളി മാത്രതന്നെ മേഷ്ടം കൈകാണ്ടു തോൻ
നല്ല നയപ്രയോഗങ്ങൾക്കാണേണ്ടിരിയും
കളിഞ്ഞാക്കിട്ടുമതിനില്ല സംശയം.”

ഇങ്ങനെ നിയുക്തിചു്, അദ്ദേഹം ചന്ദ്രത്തു് മായി രാജുകാഞ്ഞിക്കുളിലെല്ലാം ഹടയവാൻ തുടങ്കി. അ തു് മുത്തുമുത്തു് രാജാവും മന്ത്രിയും തമിൽ കൊടുതായ പിണക്കത്തിലുണ്ടനോ് അടുള്ളൂടുവരേവയം കാണുമാറായി. ആ സ്ഥൂല്പികമായുള്ള ചന്ദ്രമംഗളാസവംഞ്ഞേലും ചിക്കവാൻ ചന്ദ്രത്തു് പെട്ടരുമാക്കു് അംഗശജന്മകു്

ടത്ത്. ജനങ്ങൾ അതിലേക്ക് സഥർപ്പം ഉസാധി ചീറങ്ങിയതോടുകൂടി ചാണകുൾ അതിനെ മടക്കി. അതോടുകൂടി അവർ തഞ്ചില്ലള്ള വൈരം പരമക്കു ഷയിലെത്തി. ഇതിൽ പരമതാസ്തനായ രാജാവും മഹി സദയിൽ എഴുന്നതുവേ ചാണകുനെ അബിടെ ആക്ക യച്ചവെത്തി ആഗതനായ മുത്രുത്തെന ചന്ദ്രഹള്ളുൾ കുള്ളുകെക്കേണ്ട എതിരേറേ ചെന്ന് പാദങ്ങളിൽ ന മസ്തിച്ചു. ആ പ്രിയശിഷ്ടനെ ചാണകുൾ വാസല്പ്പ് തേരാടെ പിടിച്ചേഴുന്നേൽപ്പിച്ചു് ഉപരുപരി വിജയം വീക്കച്ചു് എന്ന് ആശിവ്ചിച്ചു് സിംഹാസനത്തിൽ ഇരുത്തി, അരികെ താനും ഇരുന്നു.

“നിന്തിയുള്ളമല്ലോ നിത്രുപിക്കിൽ ഞാ-
നന്തരമിശ്ശും ക്രൈപ്പനായ് വാഴുവത്രാ;
ശത്രുപ്രയോഗങ്ങൾ നീങ്ങും പ്രകാരവും;
വിത്രമിതികളുംരമന്നുമോ വേഗത്തും” എന്നി
ങ്ങനെ ചന്ദ്രഹള്ളുൾ തനിക്കിള്ളു കുതശ്ശെത്തയെ ആവ
ത്തിച്ചു.
ചാണകുൾ--“എത്തു ലം ഭവാനെന്ന വര്ത്തനവാൻ
പിന്തിതമെന്നുംശച്ചയ്ക്കു വെക്കാതെ”
ചന്ദ്രഹള്ളുൾ--“യംഗസപ്രത്യുപനാമങ്ങെയെ കേവലം
കാണാനപേക്ഷയുണ്ടാക്കതനേ വിഡോ”
ചാണ-“പോരമിപ്പുത്തു കൊണ്ടിള്ളു തൊക്കവേ;
കാഞ്ഞുമെന്നാനിയെ ചൊല്ലുക വെക്കാതെ;
കാഞ്ഞുങ്ങളുതുമില്ലാതെ മഹിപതി
കാഞ്ഞുപുത്രപുന്നെന്നു ശേഖാ വര്ത്തനാ?
എന്നതുകൊണ്ടിള്ളിപ്പായമെന്ന നീ
മനവന്നാർമ്മടിരത്തുമെ ചൊല്ലുഡോ.”

ചങ്ങളുണ്ട് ദേപ്പത്തുള്ള വാൽ അന്ത്യാശൗഷണം കൂടി
മ വിഭക്കൊണ്ട് -

“ചങ്ങ്രാസവാത്തെ മുക്കായി തെന്നെയോ

നിങ്ങയോ മരറായ കാൽം നിമിത്തമോ?” എന്ന്
അല്ലോ ചൊടിച്ചുകൊണ്ട് ചോദിച്ച.

വാൺകൃം ഇതിൽ മരം മാസമാണോണ്ടായതു്.

“ഈ തമം പരാജ്ഞം പറവതിനോ ഭവാൻ

സത്പരമെന്ന വരുത്തുവാൻ കാരണം” എന്ന് അ
ഒദ്ധമം പ്രത്യേകം തൊട്ടാരു.

ചങ്ങ:-“ആ തുംബനോട്ടണ്ണോ പരാജ്ഞം പറഞ്ഞു തോൻ!

കാൽം പരഞ്ഞതെന്തും മഹാമതേ!”

ചാണം:-“കാൽമരിയാതെ കുപ്പിക്കയില്ലു തോൻ;

കാൽം ഭോന്നറിവേരാൾില്ലേതുമേ;

പാത്താൽ ഭോൻ മര ദ്രിശ്യന്തേ ദുഹ-

മോത്തു് പരഞ്ഞെന്നമനോടിവച്ചില്ലാം.

ചങ്ങ-സത്രമന്തേ ശിംഗ്, നല്ലെന്നനിക്കില്ലാ;

ഭത്രാഖ്ലിയെന്ന സംശയമുണ്ടുള്ളിൽ;

കാൽമരിയാതെവരൊന്ന് ചോദിച്ചാൽ

കാൽമരിഞ്ഞവർ ചൊല്ലിക്കൊട്ടക്കണം.

ചാണം-“മുന്നാലുകാരമേയുള്ള റൂപതികരാ,

മുന്നാ പരയാം തെളിഞ്ഞു കേട്ടിട നീ;

സപായത്തസിലികളായും ചിലർ, സചി-

വായത്തസിലികളായും ചിലരിങ്ങനെ

രണ്ടും സമാദളായും ചിലരിങ്ങനെ

കണ്ടുപോയൻ റൂപമാരെയുഴിയിൽ;

മുന്നാലുകാരം പരഞ്ഞതിലിന്ന നീ

നിന്നുമ്പിക്കിൽ സചിവായത്തസിലിയാം;

എന്തിന് പാനു നീയോരോനു കൂടെ വ-
നന്തരാ പുക്ക കയക്കിന്നതുമേം;
ഇറം റൂപതിയായ് വാഴ്ക നീയുള്ളിയിൽ
മരരാനമനേപ്പശണം ചെയ്യ വേണ്ടും.”

ചങ്ങളുണ്ടാണ് ഈ കേട്ട് രോഷം തിണ്ടുകയാൽ നി
ല്ലെ സ്ഥാനായി. ഭാവം പക്കയും അഭി മുഖം തിരി
ച്ചു. ആ അവസരം കണ്ട് രാക്ഷസചാരനായ സുനക
ലംബനന്ന വൈതാളികൾ മുന്നോട്ട് .നീങ്ങി ചങ്ങളുണ്ട്
ശേർ വിന്റുതെ കീര്ത്തനം ചെയ്തുകൊണ്ട് തള്ളിക്കൊംട്ട്
രുതി:—

‘മെംഗ്രൂമഹിപതി, വീര, ജയ ജയ!
ഭാതാധു തന്നുടെ വൈദ്യവമോക്കിന്നോടു
ചേതോധരമെന്നതേ പറഞ്ഞിടാറു.
ഓരോ ജനങ്ങൾ റൂപമാരെ വന്ന ക-
ണ്ണാരോ തരം സേവചെയ്യ കരയേറി
ക്കോൺഗീശനായി ഞാനന്നന്നമാവിച്ച
വീണപോകനതിരിക്കുമില്ലോ,
മതതഗജത്തിന് കഴുത്തിൽ കരയേറി
ചിത്തമുറപ്പിച്ചിരിക്കുന്ന ചേവകൾ
കള്ളുകൊള്ളിക്കണാണു ഗജോപരി
ചിത്തമിളകാതെതനേ വസിക്കുയോ
ചിത്തത്തിലിത്തു വരുമെന്നാൽ മത-
മിത്തിരിപോലും വിചാരംമില്ലേലോ
വാരിയിക്കിളളിലടക്കിയ ഭൂമിക്ക്
മെംഗ്രൂസൊയത്തന്നിപതിയെന്നോ
സത്രപ്പോകതോളംമണ്ണായ കേളിയും

വിത്രമതേ പുനരിത്താഴിലെത്തും;
രാജാവു കല്പിത്തോരാജഞ്ചനടത്തന-
താചരിയാതവരില്ലെ മഹിതലേ;
സർവ്വാദ്ദേശമലംകരിച്ചാൽ റപ-
ന്ത്രീപതിയാകയില്ലെന്ന നിണ്ണയം.

ആജ്ഞയെല്ലാറന്നരം കുടാതെ നിത്രും
പ്രാജ്ഞന്നായുള്ള രാജാവു രാജാവഡ്സാ;
ഇത്തരം ദോഷങ്ങൾ കുടാതെ ഭ്രവനാ-
യത്തമ്മുപതേ നിത്രും ജയ ജയ!”

വൈതാളികക്കൻറ ഈ മട്ടിലുള്ള കീത്തനം കേട്ട
പ്രോം ചാനക്കുന്ന് ശക്യഃഖായി.

“മന്ത്രിപ്രവര്തനയച്ചുവന്നോനിവ-
നന്നരം കൊള്ളാമിതെന്നകണ്ണിക്കാലം
കോപം പ്രവഭനംചെച്ചുതിനായിവൻ
ഭ്രവതിതനെ സ്ഥിപ്പാനവകാശം;
രാക്ഷസന്നേര പ്രദയാഗങ്ങളിൽത്തു ഞാൻ,
സുക്ഷ്മമെന്നാകിലും പരബ്രകയില്ലേഡാ!”

ഇങ്ങനെ വിചാരിച്ചുകൊണ്ട് അദ്ദേഹം ഒട്ടനേ
രതേക്ക് മിശ്രാതെ ഇരുന്ന.

വൈതാളികകീത്തനം കേട്ട് സംപ്രീതനായ ചന്ദ
മഞ്ചൻ ഭേദവിലോരാളെ വിളിച്ചു-

“പട്ടം പുടവയുമാദരണങ്ങളി-
മഹാച്ചമേ വൈകാതെ വൈതാളികനു നീ
കൊണ്ടുവന്നാണു കൊച്ചത്തയച്ചിടക്ക;
കണ്ണിട്ടമില്ലിവന്നേപ്പാലെയാരെയും” എന്നും ഉത്ത
രവു കൊട്ടത്ര.

അപ്പോൾ ചാണകുൻ അതു[”] വെരസ്യത്തോടെ
തന്ത്രം.

“ഭാണ്ഡാരമായുള്ളതെപ്പേപ്പുമിന്ന നീ
കണ്ണവക്കുമൊക്കെക്കാടുകൊന്നു കല്ലിച്ചും
വല്ലാതെ വന്നപോമെന്നറിഞ്ഞിട്ടും;
എപ്പോം നിന്നുക്കൊത്തവുണ്ടോ വരു പും;
സ്ഥാനത്വവേണു പ്രയങ്കരാ ചെയ്തിട്ടവാൻ,
സ്ഥാനവുതികുമം സാല്പ്പുവുമല്ലോ.”

ചന്ദ്രഗുണ്ഠൻ:—

“ആജത്യിൽ ദേഹം വരുത്തുവാനെത്തരും
പ്രാജ്ഞന്മനേ വോന്നില്ലോരു സംശയം!
നന്നമെന്നിക്കൊത്തവുണ്ടുമല്ലായു യാൽ
ഒണ്ണു പ്രജകംകുമാരിഞ്ഞാലും.”

ചാണകുൻ:—

“കേവലം,മൊത്തവുണ്ടോ നടന്നിട്ടും-
ലീവുണ്ടുള്ള ദോഷങ്ങളുക്കെല്ലാം.
ഈച്ചാനന്തേതും സഹിക്കുന്നതിലേക്കിൽ
വെച്ചു താനിന്നയികരമരിഞ്ഞാലും;
നീ നിന്നുക്കൊത്തവുണ്ടോ നടന്നിട്ടും-
ആനമരികരക്കു ഭൗതികാജ്ഞനിട്ടും;
എക്കിലെന്നിക്കൊന്തു ചേത്,മതുകൊണ്ട്
സക്കമെഴുംാളുമില്ലെന്നറിഞ്ഞാലും.”

ചന്ദ്രഗുണ്ഠൻ:—

“കെടുക്കിനാമമായുള്ള മഹാസവം
ആമിദേവത്രേജുനായ ദവാനിപ്പോൾ
എത്തു ദിവാം ദുക്കിട്ടിവാനെന്നുള്ളിട്ടു-
ം

തന്ത്രമില്ല പറയേതു മതിയാവു”

ചാണക്യർ :--

“കെളുപ്പിനാമോസവം തുടങ്ങിഞ്ചാൻ
കാമിച്ചുതെന്നെന്നനിക്ഷമരിയണം.”

ചാരത്രുംപ്പൻ :--

“അതജനയ്ക്കും ഒന്നും വരുത്തുമെന്നോഽത്തൊ-
നജാനാനിയായിതു ക്ഷുച്ഛതമില്ലോ!”

ചാണക്യർ :--

“ഞാനമതുതന്നു വാശമിച്ചതുമെം,
മാനമേറിഞ്ഞ ചാരത്രുംപ്പൻ !
ഉണ്ടിയില്ലെങ്കിൽ റപ്പനാരെ നിന്നുട
കീഴുക്കിവെച്ചതുമാരെന്നു തോന്നുനു?
ആരുമരിയാത്തത്തല്ലെന്നു നിന്നുട
യിരതയേറും പ്രഭ്രതപ്രവൃം ക്രൂഷിയും!”

ചാരത്രുംപ്പൻ :--

“അതു വൈദിക്യവും ഭവാനമുഖങ്ങിലോ,
ഒരുദോഡിപ്രധാന ജനത്തെയും,
രാക്ഷസാമാത്രംനേയും കളഞ്ഞിഞ്ചാൻ
ആക്ഷമായെന്നപരാധാരമവക്സ്വേഹാ?”

ചാണക്യർ :--

(എ) “വാരണ്യാശ്രക്ഷനാം ഒരുദനഃപ-
കാരകനായ പ്രയഷിദത്താവൃന്ദം
മല്ലപാനം ചെയ്തു മതതരായേററും,
എല്ലമാശായുള്ള നാരിജനങ്ങളെ
കണ്ണേടുമെത്തിപ്പിടിപെട്ട ചുൽക്കിയും,
കണ്ണ ജനങ്ങളെക്കുന്ന മുടിക്കായും,

തങ്ങൾക്ക് വേണ്ടും പ്രസ്തിയും കൈവിട്ട്,
തിങ്കി നിരന്തരാത് മാനമഭദ്രങ്ങളും,
ഇംവണ്ണമിഷ്ട ഡിക്കാരങ്ങൾക്കാണ്ട് താൻ
ജീവിതം നീങ്കി പ്രസ്തി വിശ്വാസിച്ച്;
കോപിച്ചുപോയാരവത്തുകൊണ്ട്
സേവിച്ചിരു ചെന്ന പർത്തരാജനെ.

- (ര) റാജഭണ്യാരങ്ങൾ വെച്ചു രക്ഷിക്കുന്ന
റാജഭസന്നതവ സേവകനാമവൻ;
ഭന്യാരമോഷണം ചെപ്പുതന്നേയവ-
നംബായിരു ധനമെന്നാണ്ടീട് നീ;
എല്ലാവത്തുമരിഞ്ഞീടുന്ന നേരഞ്ഞ
കളിൽനാം താനന്ന ശക മുത്താവൻ
ഉംകനം വിട്ട ഒരപ്പെട്ട പോധന-
ങ്കനാം ദ്രോഗനെചുന്ന സേവിച്ചിരു.

- (ര) പിനേ, ബലത്രപ്പ് സികാരതന്മാക്ക്
മനവ, നീകൊടുത്തീടുന്ന ജീവിതം
ലോം മുഴക്കേണ്ട പോരായ്ക്കെന്നിട്ട്
ലാമെതിലേററമാണ്ടുന്ന കണ്ണമോ,
തിന്നും മലയക്കേരുക്കിതിനുമാനെ
ചെന്ന സേവിച്ചാരവർക്കളിം ഭ്രവം!

- (ര) .പിനേയും കേരം, ഭാരതാധനനാമവൻ
മുന്നമേ പർത്തണേവകനാകയാൽ,
തയ്യപ്പുത്രനോടൊന്ന് ചെന്ന പറഞ്ഞുപോത്;
‘തപത് പിതാവെക്കാലചെയ്യുള്ള ചാണക്കുന്ന്;
ഇത്യും പറഞ്ഞു മലയക്കേരുതനെ
സത്പരം തനിടത്തിന്നയച്ചീടിനാം;

ചന്ദനം സൻ തുടങ്ങിയു ശ്രീം കരംശി
 നിം നിന്നെങ്കണ്ണിച്ചായതുമുലം
 ഭാഗമക്കപ്പെട്ടെന്നു ദയപ്പെട്ട്
 കാനുനായും ചെന്നവൻ മേരുപ്പേന സേവിച്ചാൻ;
 ‘എന്നുടെ ജീവനെ രക്ഷിച്ചുത്തുമിവൻ’
 എന്ന നിത്യപിച്ച പര്യതപുത്രനം
 അരുളുനെ സ്നേഹമുദ്ധേഷ്ടാനെന്നു കാജകയാൽ
 ശ്രീരാധിപൻ ഭാഗ്രായണബന്ധനരം
 മന്ത്രപ്രവർത്തനാക്കിക്കൊണ്ടിന്നതരം
 സന്ദോഷമുംകൊണ്ടിരിക്കുനിതിക്കൊലം;

- (ഇ) മാനമേരിട്ടന ശ്രോധിതാക്ഷിൻ താനം
 അഞ്ചാനമില്ലാത്ത വിജയവമ്മാമുഖ്യം
 ചതുരപ്രയതേത വെറപ്പിച്ചുത്തുമുലം
 ഉത്തമമാരായ സ്വാലക്കൂരയോ,
 വിട്ടിൽപ്പോരതിയില്ലാതെ പുറപ്പെട്ട്
 കഴും പരവശപ്പെട്ടുകരണ്ടവർ
 സക്കടമെന്നോട്ടിയിച്ചുത്തുമുലം
 നിൻകുഴൽ ക്രൂപിച്ച സ്വാലക്കൂര തോൻ
 അത്മമേതാനമവക്ഷ കൊടുത്തമ
 ചിത്തം തെളിയിച്ച വെച്ചോരുന്നരം
 ഭൂമതിനെ സമീയാന്തവരയെ
 യുഷ്മരായുള്ള പിതാക്കളിയവക്കം
 കണ്ണപോയ ചെന്നടൻ പര്യതരാജനെ
 പണ്ണിതു ചെഞ്ഞമാറില്ലന്നറിഞ്ഞാലും;
 ഇമുമവക്കപരാധ്യാദ്വാകനു
 ധാത്രിപതേ ധരിച്ചിട്ടുക മാനസേ.”

ചങ്ങളുണ്ട്:—

“ഓരോ ജനങ്ങൾക്കപ്പരായമിങ്ങനെ
ഓരോ തരത്തിൽശാസ്ത്രങ്ങാണിഞ്ഞു
വീരപുരുഷക്കിരുണ്ടാണിരിക്കില്ലോ
കാഞ്ഞുമോത്താൽ കളിയാമോ, മഹീസുര?
വെച്ചുകൊഴിയാതെ കളിത്തെത്തന്തിങ്ങനെ?
പിച്ചുയല്ലിച്ചുംനാതെനു ധരിച്ചാണോ”

ചാണക്രൂർ:—

“ഈന്നതു തോന്നിലെനിക്കേടോ, മനവി!”

ചങ്ങളുണ്ട്--

“കൈറുംലമില്ലായ്ക്കും യോ നയങ്ങൾക്കില്ല,
വാഗിപിടിച്ചുതൊഴിച്ചുകുടായ്ക്കും യോ?”

ചാണക്രൂർ:--

നീതിക്ക കൈറലും പോരായ്ക്കും കൊണ്ടല്ല,
ചാതുമ്പുമോട്ടു ചൊല്ലിത്തുവൻ തോൻ;
നാട്ടിൽ പ്രജകൾക്കു രാജാവിനെക്കുറി-
ചൗട്ടുമെ റാഗമില്ലാതെ വരുംവിഡേ
രണ്ടുപുക്കാരം പ്രതിവിധിയാനുഞ്ഞ,
രണ്ടു പറയാ; അന്നുമാം, നിറുമാം;
ദേശം എന്തും എത്തും ഷദത്താവ്യുമാം
ക്ഷുദ്രമതികളായിട്ടുകൊണ്ടോ
സപ്പുവ്യസനങ്ങൾക്കൊണ്ടും പ്രമതാരായ
ക്ഷുദ്രാധികാരികളാണുള്ള ഒരുക്കെല്ല
വേണാംതെക്കാണിങ്ങനെന്നുവായിച്ചും എന-
തണ്ണാമതിനാലുനേക്കമന്നത്മങ്ങൾ;
മസ്തിഷ്കലത്തെയുമാം പ്രശ്നത്തെയും

പുതുപീപ്പതേ ഭിന്നിച്ചമരിക നീ;

എക്കിലോ കേരംക്ക മഹിപ്പതേ പിന്നെയും;
സിക്കാരതാവുൻ, വലള്ളു നെന്നിവർ
എത്തും ചണ്ണപ്രത്തികളാകയാൽ
ധാത്രിയെത്തെന കൊട്ടത്തുവെന്നാകിലും
പ്രീതിവരാതവക്കുമ്പിനെ ഭ്രമതേ,
ചേതസി പാത്താലന്നറുഹം നൽകുന്നു?

രാജ്ഞേസനൻ ഭാര്യരായണനം, പിന്നെ,
രാജധന, പ്രാണനാശങ്ങയത്തിനാൽ
എററം പരവാഹപ്പുട്ടവക്കുമ്പിനെ
ഭറദമന്നറുഹം നൽകുന്ന സാംപ്രതം?

ഡോഹിതാക്ഷാവുൻ വിജയവമ്മാവും
സാഹസകാരികളാകകൊണ്ടല്ലെങ്കിലും
പ്രത്രരേ ദേപഷിത്രുതായവക്കുമ്പിനെ
ധാത്രിശ, നൽകുന്നതിപ്പുംന്നറുഹം?

രണ്ടുപക്ഷം ഞാൻ പരബ്രഹ്മത്തിൽ ഭഗവതി-
ലുണ്ണോ നിത്രപിത്രക്കണ്ണാലവകാശം?
പിന്നെപ്പുറത്തെ പക്ഷത്തിനു രേഖാചം-
മെന്നുതാതോളുമാണെന്നറിഞ്ഞാലും.
നദരാജ്യം നിന്നുണ്ടിനു ലഭിയെങ്കാൽ
നന്നാഴിന്നുമീല നാളിലുള്ളേംരെല്ലാം;
എന്നവരുണ്ടോരും പ്രധാനജനങ്ങൾക്കു
ഒന്നുമുക്കെപ്പുട്ടുപോബല്ലും കേരംക്കുമുണ്ടോരും
വിശ്രപാസമില്ലോതെന്നാം പ്രജകർക്കിയ
വിശേഷപകവർിരും, മഹിപ്പതേ, നിശ്ചയം.
എന്നതുകൊണ്ടിരു നിത്രഹരംന്നറുഹം

മന്നവ രണ്ടിനും ദോഷമുണ്ടോങ്ക് നീ.

പബ്ലിക്കേറ്റർ മദ്ദയക്കേരുപ്പുള്ള
ഗവ്വിതനായും നമുക്കുള്ളിൽ ജനത്തെയും
രാക്ഷസമാന്ത്രണേയുമാവൻ്തന്നുടെ
പക്ഷത്തിലാക്കിവെച്ചുംരഹ്യുകൾ,
കൈപ്പുള്ള പെരുവ്വടയാളമൊരുമിച്ചു
വാച്ചു വിഭേദപ്രക്രമകളും വർദ്ധിക്കായാൽ
ഒരുംഭത്തിനാബാധാവെബ്ദവൻ നമേംഡ
ബലാരോഷത്തോടിരിക്കിം ദശാന്തര
ഉത്സവത്തിനേന്തുവെബ്ദതെന്തിനു നീ?
തുഞ്ചാക്കുംണ്ടുള്ളിലോന്തിയ വേണ്ടതും;
അന്തുശ്രദ്ധാല്പരാസ്വംചെയ്യു നിത്യരും,
ധാരീശ, വെണ്മതിൽ, കോട്ട, കിടങ്ങുകൾ
നന്നായിറപ്പിച്ചു ശ്രദ്ധവതം വിഡേശ
നിന്നുകൊടാവാൻ കരത്തീടുക മാനനേ; ;
എന്നതുകൊണ്ട് ഞാൻ ചന്ദ്രമഹോത്സവം
ചങ്ഗളുണ്ടാവന്നിനാമ്പ, വിലക്കിനേൻ.”

ചങ്ഗളുണ്ട് ന്--

“ബന്ധവാം നമ്മുടെ പബ്ലിക്കേറ്ററുനെ
എത്തുകൂലം ഭവാൻ മുരക്കേണ്ടത്തരു്?!”

ചാണക്കുള്ള്--

“എക്കിലോ കേരള ചങ്ഗളുണ്ട് പ്രദേശ
ശക്കുടാതെ പറയാമത്തുമെന്നോ;
പബ്ലിക്കേറ്ററിനിവിഭാഗത്തിനിക്കുമ്പോൾ
പുത്രും പ്രതിഞ്ഞതമായുള്ളിൽ രാജ്യത്തിൽ
പാതി പക്കത്തുകൊട്ടക്കായോ വേണ്ടതും,
ചേതന്നി പാർത്തിൽ വധിക്കായോ വേണ്ടതും?

കുക്കാനാ,ലവരുടെ താതനെക്കാനായും
നിന്ന് യം നാമേന ചൊല്ലുമെല്ലാവരും;
എന്നമതിനാൽ കുതയ്ക്കുരുന്നുള്ളായ
നാണ്യം നീഞ്ഞു നടക്കിം നമുക്കുണ്ടോ;
നാടിയ പാതി പക്കാതു കൊടുക്കിലും
കേട്ടതിനെണ്ടിനാറിക മഹാമത്രേ!
മാനിയാം പബ്ലിക്കേഷൻകൊന്നതി-
നുനാം കുതയ്ക്കുതമായും ഫലമെങ്ങോ;
ഇച്ചുംനെതോക്കേ നിപുണിച്ചുകണ്ട താൻ
ദേഹംസുതനെ കുലവാനവകാശം.”

ചൗരു--“മനുംപ്രവരനാം രാക്ഷസൻ തന്നുടെ
അനുന്നർത്ഥതിൽ വാഴും ദശാന്തരെ
എന്നൊന്നു കണ്ണിട്ടുപേക്കിച്ചിത്തിനു ഭവാൻ?”
ചാണു--“വല്ലായും കാട്ടന ഭമ്മന്ത്രി രാക്ഷസൻ
ഉള്ളിൽക്കെന്നാലവനിലും നമ്മും
വല്ലപ്രകാരവും കൊല്ലുമരിഞ്ഞൊലും
ഉരൈയകററിക്കുള്ളഞ്ഞാൽ പുരത്തിൽ-
നാരാനെന്നും ചെന്ന സേവിച്ചുകൊണ്ടവൻ
കാട്ടനതു തട്ടണിട്ടുവാനേന്നതുമേ
വാട്ടമില്ലെന്നാറിക മഹീപതേ.”

ചൗരു--“എക്കിലെന്നതായ്ക്കപായം പ്രയോഗിച്ചു
സങ്കടംകുടാതെ രാക്ഷസാമാത്രുണെ
ഉരൈയകററിക്കുള്ളഞ്ഞതു ചൊല്ലുക.”
ചാണു--“എന്നറിഞ്ഞു ഭവാ,നേരുമുപായങ്ങൾ-
ഉള്ളിൽ തറച്ചിളക്കാതെ കിടക്കുന്ന
ശംല്ലും പറിച്ചുകൂട്ടുന്നതുപോലെ,

തള്ളിക്കൊള്ളുന്നതിനെത്തിലയോ ഭവാ-

നപ്പുന്ന തോന്നവാനെന്നെന്നാൽ വിഭേദം!

ചന്ദ്ര-- “അതു വൈദശ്യമുണ്ടെങ്കിൽ, ഭവാന്നു,
വിഞ്ഞമംചെങ്ഗു പാടാക്കിവെങ്ങുംന്നതതും?”

ചാണ-- “വിഞ്ഞമീച്ചുവരതിനുണ്ടെങ്കൊ വൈദശ്യമു--

മുംക്കുതേരുന്ന മന്ത്രിക്കല്ലാത്തമൻ

പ്രാണൻ കൂളയുമതല്ലോജ്ജിൽ നിന്നെട

ചേണാൻ വൻപട കൊന്ന മട്ടിച്ചിടം;

രണ്ടുപ്രകാരമെന്നാകിലുമാകാതെ

കണ്ടുകൂളുതു തോനെന്നറിഞ്ഞിട്ട് നീ.

എറു മരിച്ചുവെന്നാകിലതിനോന്ത

കരം, ഇന്നജ്ഞന്നാല്ലോ മന്ത്രിസത്തമൻ;

കാട്ടിൽ കിടക്കുന്ന കാട്ടാനയെപ്പാലെ

വീട്ടിൽ വരുത്തുവാൻ യന്നവും ചെങ്ങു നീ.”

ചന്ദ്ര-- “ആയും പറഞ്ഞാൽ മടക്കവാനാള്ളു;

കായ്യമരിയുന്നവർക്കൂളിൽവെച്ചുമോ,

രാക്ഷസാമാത്രംനോടൊത്തവരാങ്ങമി-

ലിക്കിതിതനിലതിനില്ല സംരക്ഷം.”

ചാണ-- “ക്കമലോകജമേഡോ രാക്ഷസാമാത്രംനെ-
ങ്ങിക്കാലമേനോന്നതിന്റെയമായതും?”

ചന്ദ്ര-- “എതുമരിഞ്ഞതിലെപ്പുകിൽ ഭവാനു തോൻ

ഭൂതധാരിയേവ ചൊല്ലിത്തരംമില്ലോഡഃ;

നൂറുപതികൾ നിത്യമാപ്പോഴുന്ന

മണിരമിങ്ക ലഭിച്ചുവരന്നതരം

തന്നിൽ നിന്നുകാലം നിജ വാസിതം

നൂറായി വന്നിതെന്നില്ലോ മനസി മേ;

കല്ലിതം സാധിപ്പതിനിശാതെ നാം
കമ്പുന്തവും സുവാച്ചീടുക യോഹൃമോ?
വാണാനത്രുമുച്ചേരെ പ്രജകൾക്കു
കാണാതെയാസ്യനു നമ്മിലന്നരാഗം.”

ചാൺ:— “രാഗം പ്രജകളിലേരെത്തുമകയു-
മേകതു വാസം വളരുക്കുമെങ്കിൽയും,
നന്ദപതിയേ ക്രൂരജുവർക്കുമെങ്കിൽ
നിങ്കുടകാതെ വരികയും ഭ്രാദ്ധതു,
അരത്തുപുതാഷാരമുണ്ടാകയും നിജ-
ബുദ്ധിവിലാസം വിളിക്കിച്ചുമകയും,
ക്രൂരജു ബന്ധുക്കാളേരെയുണ്ടാകയും,—
മേരുന്ന ഭക്തി റൂപനില്യംണഡാകയും,
ഇത്തരമുള്ളതുകാണണമാത്രുന്ന് പണ്ട്
ചിത്തമുറപ്പിച്ചിവിടേ വസിച്ചുതും;
രാക്ഷസാമാത്രുന്ന തന്നുള്ളിലണ്ണംനു
സാക്ഷാതു കിടന്ന മുക്കന്നസന്തതം;
നന്ദപതാരെയാക്കേ വധിപ്പിച്ച
ചങ്ഗളുംപുണ്ണോ, നിനെ ഞാനാദരാൽ
ഭ്രമിക്ക നാമനായ് വാഴിച്ചുത്തുപോലെ
കാമിച്ചിരിക്കുന്ന പത്രത്വതുനെ
വാഴി,ചുതിനു ഭവാനെക്കൊലബെള്ളു്,
ഭോഷ്ഠതമേരുന്ന രാക്ഷസൻ കള്ളലും;
നന്ദനെക്കാനത്രും നിനെ വാഴിച്ചുതും
പട്ടങ്ങം ചൊല്ലു നീ മറ്റാരതായതും?
ഭക്തനാം രാക്ഷസൻ നോക്കിയിരിക്കവെ
യുള്ളനായ് ചെയ്യാറവധിക്കൈള്ളാനുമേ

തൊന്ത്രപ്പായോ ചൊല്ലു, മഞ്ചരം കൈവിട്ടു്,
മാനും മുഴുന്നതാൽ മെണ്ണുമരഹിപതേ?”

ചങ്ങ:—“ഒദ്ദേവമരു നവനദിപ്പമാരെ-
യീവണ്ണമാക്കി തുമ്പതിരിഞ്ഞാലും;
അതുംനെന്നാളേക്കുരാറ്റംഭാവമുണ്ടാക്കിൽ,
മെണ്ണുനെന്നാളുംതെനിക്കിട്ടു തോന്നുനാ.”

ചാണം:—“ഒദ്ദേവംപ്രമാണിക്കരിക്കണവർക്കുള്ള
കേവലം മുഖനെന്നാളുംതിരിക നീം.”

ചങ്ങ:—“മുഖരജ്ഞാതവർ വന്നുപറയുമോ,
പ്രൗഢിയെക്കാട്ടുമോ, വിപ്രകൾപതേ!”

ഇത്തുമായപ്പോൾ ചാണക്കുൻ—

ചിത്തത്തിലേററം വളരുന്നിൽ കോപയും.
സാത്രം വിറച്ചു കുറ്റുചൊവ്വത്തിലെ റാണക്കു് അടുക്കിയം
എഴുന്നേറ്റ.

“പോതുമാനോടു നീ തിത്തരം ചൊന്നതു,-
മെരുപ്പരാത്രു പൊകാതേ ഭരാന്നുവോ!

ഭ്രത്രുനോടെന്നപോലേ നീ പലതരം
ഉത്തരം ചൊന്നതു പോതും ജൂലുപ്പോ!

സത്യം മുഖലന്ത്തല്ലോ നീ നീതുപിക്കി-
ലുത്തമനാജും ഭ്രൂരൻ തൊനെടോ!

മനവശാം നവനദിരക്കൊൽക്കയാൽ
മനമടങ്ങുന്ന രസ്സു ദഹനനേ

ഉജ്ജപ്പലിപ്പിയായാലും നിനക്കിനു
നിയുധം നാശം ഭവിഷ്യം ജൂലുപ്പോ!

എകിൽ വലിയവൻ രാക്ഷസന്ദനാനു
നിന്നാളുംബണ്ണക്കിലേതുമേം വെക്കാതെ

വാളിതാ വെക്കം കൊടുക്ക നീ രാക്ഷസ്--

നാളല്ല താനിത്തരങ്ങൾക്കിരുത്താലോ” എന്നിങ്ങ
നെ പരിഷയാക്കുകൾ പറത്തു വാഴ്ച് അവിടെ എറി
തെരു് അദ്ദേഹം ഭോരമായ വെള്ളപ്പാടു സ്വന്തമായി
ലേക്കു നടന്നു. ഭവനത്തിൽ എത്തൻ ആ ക്രൂയവേഷ
ശത്രു മാറിയതിൽപ്പിനെ അദ്ദേഹത്തിനാണായ വി
ചംരമാവിതു്:--

“രാക്ഷസനിങ്ങുംനടന്നതേപ്പുങ്ഗമേ
സുക്ഷ്മതരമായറിഞ്ഞു സംസ്ക്രാന്തനായു്
‘പാണക്കുംനോട് വിപരിതമാക്കി താൻ
നുനമിച്ചുന്നുള്ളവനീനാമനെ,
ഈപ്പോൾ ജയിക്കുന്നതു്ബന്ധനാരംഘവൻ
കെപ്പോട് ചെണ്ണു പ്രയോഗങ്ങളോക്കെവ
നിഃഷ്ടപ്രാഥമാസ്യങ്ങൾമന്നതുമല്ലേടോ
തങ്കളാഥു നീ താനന്നഭവിക്കം ദ്രും’--”

കോപാക്രാനന്നായി വാളെറിഞ്ഞുകൊണ്ടു് എഴു
നേരുപോയ ചാണക്കുനെയോത്തപ്പോൾ ചാത്രമുണ്ട്
ഞൻ മനസ്സു വിറച്ചു. “ഗതുക്കേളു ഇളക്കിവാൻ നാം
തന്മിൽ പിന്നക്കത്തിലായതായി അനുശേര ധരിപ്പിക്കേ
ണോ” എന്നു് അദ്ദേഹത്തിൽനിന്നു് ശ്രദ്ധമായുണ്ടായ ഒ
നന്ദിയിപ്പുപോലെയാണു് ചാത്രപ്പുൾ അദ്ദേഹ
തേരാടു് ഇങ്ങനെ വാദിച്ചുനിന്നു്.

ആരുംനിനെന്നേനാട് കോപിച്ചതുമിഹ
കാർത്തികാ ദാ വത്സന്തോ ലൈവമേ!
കോപിച്ച ഭാവം നിത്രപിച്ച കാണാനോബാധി
ഭാവിച്ചതപ്പുനു തോന്നുനു മാനബേഃ്” എന്നി

ങ്ങിനെ ചന്തുള്ളും ഈപ്പോൾ സന്നാഹമായി. എന്നാൽ അതിനെ ഒരുക്കി അഭ്രയും തുരന്തിൽഭ്രംബോ ലെ പ്രവർത്തിക്ഷേവാൻതന്നെ ഒരുപാടി. ഉടനെ ടിരുവിലൊരാളു വിളിച്ചു--

“ആഞ്ചലക്കുന്നയികാരമൊക്കെവെ
വൈരവശാൽ വെച്ചപോഴിതെനിങ്ങിനെ
നാട്ടിൽ പ്രജകളോടൊക്കെപ്പറയണം” എന്ന് അഭ്രമം നിയോഗിച്ചയച്ചു.

ഈ വർത്തമാനം അനുതന്നെ സമ്മത പരസ്യമായി.

“വെച്ചപോൽ സമ്പ്രായികാരം ചണകജൻ
സപ്തമുന്നായും വാഴമാറായിരു മെംത്രം” എന്ന്
പെണ്ണരാഖ്യരേഖയം പറഞ്ഞുതുടങ്ങി. അതും രഹസ്യം
ആയിച്ചില്ല.

എഴം പാദം.

ഭാഗരായൻനു് മലയക്കേരവിന്റെ സദസ്യിൽ മാത്രമല്ല മനസ്സിൽകൂടിയും മാനൃസ്ഥാനം ഉറച്ചവെന്ന കണ്ണപ്പാർഡ് അവിടെ ഭേദോദിജന്മപ്രമാണികളും വന്നുചേന്നു. അവിടത്തെ സേനനാപതിയായ ശിവരസേന നെ പുരസ്കരിച്ചുകൊണ്ടാണ് അവർ രാജസന്നിധിയിൽ ചെന്നതു്. രാക്ഷസരം ഇവയം ഒരേ നാട്ടകായം, ഒരു പോലെ ചാണക്കുശമര്ഷാഭ്രമംയിൽനിട്ടും ഇവർ രാക്ഷസനോടു് ഇടപെടാതെ, ശിവരസേനന്റെ സൈന്യത്വം തെരുതു അവലാബിച്ചതു് എന്നുകൊണ്ടാണെന്നു് മലയക്കേര അപ്പോഴതു ഓത്തില്ല. തന്റെ ശത്രുവായ ചാണക്കുശനോടു് ഇവർ ഇടത്തരുവന്നിരിക്കായാണെന്നു് അറിഞ്ഞെപ്പോഴക്കും പരമസന്ദോഷം പൂണ്ടു് അദ്ദേഹം ഇവക്ക് സപന്തം സംസ്ഥാനിൽ സ്ഥാനം കൊടുത്തു്. തങ്ങളിൽ നാട്ടോരും വിശപ്താസം വളരുമാരു് ഈ ഭേദോദികൾ അവിടെ പെരുമാരുകയും ചെസ്തു.

പിന്നീടൊരുന്നാൽ അവർ ആ പാതകക്കുട്ടരെന്ന വിജന്തിൽവെച്ചു കണ്ടു് മറ്റു പല കാഞ്ഞങ്ങളും ഗ്രാമയി നിവേദിക്കുന്നതിനിട്ടു്, തങ്ങളിടെ അന്തേപ്പാത്മന മരറരായ വഴിക്കായതിനുള്ള മേതു കൂടിയും പ്രസ്താവിക്കായുണ്ടായി:—

“ശിവരസേനനോടൊരുമിച്ചു തങ്ങൾ അവിലുന്നാമനാം വോന്നുക്കുണ്ടതിനും വസ്തുവുണ്ടന്നറിക ഭ്രാതേ, പറമ്പം ദിയിക്കാരുമാരു മിയ തന്നോൾ!

തവ സചിവനാമമാത്ര രാക്ഷസൻ
 അവനീനംമനായ് മതചും മെഴ്ഞ്ഞേ-
 കൊങ്ങമിച്ചീടുവാനവസരമിപ്പോരാ
 കൈതിപ്പാക്കണ്ണ; ചതിക്കം രാക്ഷസൻ;
 അതും ലമ്മാത്രകനെ കുടാതെ,
 ചതിക്കമെന്നുള്ള ദേഹകാണ്ട തങ്ങൾ
 ശിവരണ്ടനേനൊക്കുമിച്ച വന്നി-
 ടുവിലനാമനാം ഭവാനേക്കണ്ടതും.”

ഈ കേടുപ്പോരാ മുതൽ മലയകേതുവിനാം വിചാരം മാറ്റി. ഇവരിങ്കിനെ രാക്ഷസനെ സംശയിക്കുന്നതും എല്ലാക്കാണാണെന്നറിയവാൻ അദ്ദേഹം തിട്ടണ്ണി. ഒരു നാടം അദ്ദേഹം ഭാരതരാധിനു ചിഹ്നിച്ച് അദ്ദോഹികളിൽ ഒരു ദേഹത്തെപ്പറ്റി അപ്പോവിച്ചു.

ഒരു:—“കുപ മുപതിക്കു വളർത്തിനായി,
 മുപതിയെ സ്നേഹം പെരിക്കെയു ജോണേ
 കപടം കൈവിട്ടാതേയിച്ച വന്നവൻ
 മുപതിവാമനേൻ, ഭവാനേക്കണ്ടതും.”

മലയ:—“ചതി വെടിഞ്ഞു ചുള്ളാരമാത്രനേപ്പോലെ
 പെരികെ സ്നേഹമുള്ള വർക്കളായമി-
 ലരണിയിലില്ലെന്നറിഞ്ഞാലുമെന്നോ.”

ഒരു:—“അതിനേതുമൊക്കെവിക്കുമില്ല, തൊ-
 നതുകൊണ്ടല്ലേടോ, പരഞ്ഞതുമിപ്പോരാം;
 ചണകപ്പത്രനോടമാത്രനേരിവും
 പിണകമൊക്കൻ ധരിക്ക മാനസേ,
 പിണകമെല്ല ചങ്ഗത്രഷ്ട നേക്കരി,-
 ചിണകമീ വഴി നിന്നും ബണ്ടപ്പോം:—

കടിലവിത്തനും ചന്ദകവത്രൻറും
 കടപ്പാളേഖം പൊരുക്കാതെ മെഴുളുൾ
 അധികാരം കോച്ചിത്തുഴപ്പിച്ചീടകി,-
 ലതിനുണ്ടാക്കാമമാത്രരാക്ഷസൻ
 മരിച്ച നന്ദനക്കിട്ടു കേതികൊഹ-
 അട്ടംച്ചിട്ടം തന്റെ മനസ്സിലിട്ടിനേ:-
 'നിനച്ചുകാഞ്ഞിലീ റൂപതി മെഴുളും
 ജനിച്ചതും നനകലത്തിൽ നിർണ്ണയം.'
 നിനച്ചിതു വഴിയുറച്ചു രാക്ഷസൻ
 മനക്കുത്തേതെടുമരിയ മെഴുളുനെ
 പെത്തതെ മത്സരം കൂട്ടിത്തു കണ്ണട-
 നിരിക്കാമില്ലോരു വിക്രമേതുമേ;
 അവർക്കളുക്കിട്ടു നേരം ഭവാ-
 നവിഗപാസം വരുമതുക്കരിട്ടല്ലോ
 മിക്കവേറും ഭദ്രപ്രമാണികരം
 ശിവരസേനമാനുയിച്ചുവന്നും.'
 മലയ-“പരമാത്മം സദേ! പറഞ്ഞതൊക്കവേ;
 നിശന്തിതു നിന്റെ വചനമേറരാമും.
 ചന്ദകജൻ തന്റെ കൊടുമകൊണ്ടാണോ
 ജനങ്ങൾ മെഴുളുനെ വെടിത്തുപോങ്ങും;
 നുക്കിത്തുകാലം പടകൊണ്ടുചെന്നി-
 ടുമക്കണം മെഴുച്ചനക്കജന്നരെ;
 മമ താതൻ തന്നുക്കിട്ടുനിക്കോയ
 മമതയില്ലെന്ന പറയുന്നു ജനം;
 കഴിഞ്ഞതു പത്രമാസവുമെൻറയ്ക്കുന്ന
 നൃഥിഞ്ഞതു ദിവലിനികെടേ സദേ,

ചതിച്ചു താതനെക്കാലചെച്ചു ചുലം
 പ്രതിജ്ഞയും കോപിച്ചിവണ്ണം ചെച്ചു നൊൻ :--
 പിതൃഹന്താവിനെ കൊലചെച്ചുംതെ നൊൻ
 'പിതൃക്രിയചെച്ചുന്നതുമില്ലേതുമേ' .
 കര്ത്തനായവൻ പ്രതിജ്ഞയും ചെച്ചു
 പൊരുക്കണ്ണതെന്നീറ ബലക്ഷയം തനെ !
 മരുത്തരിക്കെല്ല വധിച്ചു വൈകാതെ
 മരിച്ചു താതനീറ ജലങ്കിയ ചെപ്പുൻ ;
 എതിര്ത്തു പോൻചെച്ചു മരിപ്പുന്നപ്പാജീൽ ,
 വിധിച്ചുതൊക്കേവേ വരുമെടോ സവേ !
 അതിനമാത്രെന്നീറ കര്ത്താരാണെന്നാകി -
 ലിതുകാലം ഘനരെഴുപ്പുശബ്ദേം ''
 ഇങ്ങിനെ പറഞ്ഞു ഇലകുചുതെക്കുറിച്ചു നിന്നു
 - യിക്കുവാൻ അനുതനെ രാക്ഷസനെ കാണുന്നതിനും
 അദ്ദേഹം ആരിച്ചു . അനേപഷിച്ചപ്പോൾ , രാക്ഷസൻ
 തലവേദനകൊണ്ട് കിട്ടപ്പിലാണെന്നറിത്തു . എന്നാൽ
 അങ്ങോട്ടുതനെ ചെന്നേക്കാമെന്നും മലയക്കേരു ചുറ
 ചെപ്പട്ട . സമാഗ്രം ഗ്രൂംമായി വേണ്ടുമെന്നുവെക്കയും
 അകുടിയൊന്നും കൂട്ടിയില്ല . ഭാഗ്രരായണനാൽ അന്ന
 ഗതനായി മലയക്കേരു സാമാന്യമായ വേഷത്തിൽ രാ
 ക്ഷസന്ധുമതെത പ്രാപിച്ചു .
 പജ്ജപ്പരത്തിലെ വർത്തമാനങ്ങൾ അറിഞ്ഞുകൊണ്ട്
 തിരിച്ചെത്തിയിരിക്കുന്ന കരഭക്കുനെ ചാരനമായി രാ
 ക്ഷസന്ന് അകത്തും സംസാരിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുയാണ്
 പ്പോൾ . ശക്കദാസൻ മാത്രമേ അതിനുള്ളിൽ മരുവാ
 രാഴുള്ളു . വാതിൽ അടച്ചിട്ടുണ്ട് . എന്നോ ഗ്രൂംലോ
 ചന്ദ്രാശനനാറിഞ്ഞുകൊണ്ട് ഓരു കേരംസൈവരൻ മല

യുക്കേതുഡ്യും ഭാഗ്രരാധൻനും പുറത്ത് നില്ക്കും നിന്നും.
രാജാവായ മലയുടെ അക്കദേഹക്കു കയറുന്നതു കണ്ട
തിൽ അവിടത്തെ ത്രിപ്രജനമെഴും ഒഴിഞ്ഞുമാറ്റുകയാൽ
ഇവർ വാതിൽ പറാം നില്ക്കുന്നതു് ആങ്ങം കണിക്കില്ല.

(അക്കത്ത്)

രാക്ഷസ്—“കരഭക, നീയുള്ളനകൾശാനേ

യരിപ്പുരത്തിക്കൽ പുന്തണ്ണോ കണ്ടി?”

കരഭ്—“മതിമാനാമവനെയും കണ്ണെനമം.”

(പുറത്ത്)

മലയ—“അറിക നീ പുഷ്പചുരുസ്താനക്കു-

ളരിയിക്കുന്നതുമാരവൻ മന്ത്രിയേ;

രഹസ്യമാബോദ വചനം ചൊല്ലുമ്പോൾ

ബഹുതപാദമാക്കിടങ്ക്കല്ലോ പാത്രാൽ;

ഇരപാത്രകേട്ടാലരിയാമെന്നെല്ലും

മരിച്ചുകളുന്ന ധരിക്കൊടോ സഖേ.”

ഭാഗ്ര—“പരമാത്മം തന്ന പാണ്ഠരു വോ-
നറിയാമോക്കൈ നാമിവിടെ നിന്നെങ്കിൽ”

(അക്കത്ത്)

രാക്ഷസ്—“മനക്കുതേരും കരഭക, യിപ്പോൾ

നിന്നു കാരിയം ഫലിച്ചിതോ പാത്രാൽ?”

കരഭ്—“ഫലിച്ചിതോവും തവ നയത്തിനോ
വലിപ്പമില്ലെന്നു ധരിക്ക മാനസേ.”

(പുറത്ത്)

മലയ—“നിന്നുകാൽമെന്നിതാ പറയുന്ന

എനിക്കെത്തന്നുനു തിരിയുന്നില്ലോ.”

ഭാഗ്ര—“സ്വപ്തികൾ മുഴും മക്കരത്തുമേ,

കപടമന്ത്രികൾ ചരിതമെങ്ങിന
അറിയുന്നു? പുനരിനിയും പാശ്ചാംഗം-
ഇറിയാം പക്ഷേ.....”

(അക്കത്ത്)

രാക്ഷ—“പറക വിസ്തിച്ചവിലവുമെങ്കാം”
കര—“തവ നിയോഗത്താലുത്തിവോചം പു-

ണ്ടിവിടേന്ന പുജ്ഞപ്പരിക്കശ ചെന്ന താൻ,

സൗന്ദര്യമേന്നവിലവും തവ

മനസിച്ചിന്തിത്മരചചയ്യീടിനേൻ;

‘ചണകപ്പത്രനോടവന്നിശൻ മെഴ്ഞുൻ

പിന്നഞ്ചനേന്നരമ്പുഴത്തിൽനു നീ

യരണ്ണിശൻതനെന്ന സൗതിക്കേണമെന്ന

പറത്തു മന്ത്രി’യെന്നര ചെയ്യീടിനേൻ;

അതിനേത്രമൊരു കരവെന്നിക്കില്ല—

നാതി വിദശമനാമവന്നു ചൊല്ലിനാൻ;

അനന്തരം, മെഴ്ഞുൻ പ്രജക’ടെയല്ലാം

മനംകെട്ട നടന്നിയന്നചിന്തയാ

നിതിശാമേന കുഞ്ഞവക്ക് സദേശാശം

വരുതേതണ്ണമെന്ന നിനച്ചുകണ്ടുള്ളിൽ

പുരണ്ണഭൂക്കവേഷലക്ഷ്മിച്ചുപ്പി—

ടോത ചന്ദ്രാത്മവം തെള്ളിൽത്തു കല്പിച്ചാൻ—”

ചന്ദ്രാത്മവത്തെക്കരിച്ച കേട്ടേപ്പാഴേക്കം റാക്ഷ
സൻറെ കല്പനിൽ നീതിരന്നു.

“മഹപന്നൻ യരണ്ണിക്കിണ്ണാത

കമ്മുഡബാന്ധവൻ, മദനസന്നിഭൻ

രൂണഗണങ്ങൾക്കു സത്തരം വാഴവാൻ

മൺകലശനും രൂപനെക്കുടാതെ

നിരയ്ക്കുമോ ചന്ദ്രമഹാസവമിപ്പോരി
മരക്കുമോ മമ രൂപഗന്ധാനമോ--”എന്നിങ്ങിനെ
കരണ്ടുകൊണ്ട് പറയു ബോശക്കം ശോകാധിക്രമതാൽ
അദ്ദേഹം മുച്ചി ചൂ. ശക്തഭാസനം കരഭകൾ ശ്രീതോ
പചാശങ്കളും അദ്ദേഹത്തിന് ആദ്യപ്രസം നൽകി.
അനന്തരം അദ്ദേഹം വൃത്താന്തമോഹിത കോർക്കിൾ ത
ആരായി.

കരഭകൾ തുടന്ന്--

“ചതിയേറിട്ടനു ചണകനഭന്നൾ¹
ഇക്കിനാൻ ചന്ദ്രമഹാസവം, പിനെ,
കച്ചപ്പുമെങ്കിനെ പരഞ്ഞുകൂട്ടനു!
അതുകേട്ടമെഴുള്ളൻ ചണകപുത്രനോ-
ട്ടികപിതനായുരചെജ്ജുനേരം
സൂനകലശനപ്പാഴതുമെഴുള്ളൻറ
ഗ്രന്ഥങ്ങം വാഴ്തു സൂതിച്ചസാദരം;
രൂപനാജ്ഞാംഗം സധിച്ചുകൂടാതെ
കപടവുഖിയാം ചണകപുത്രനെ
അധികാരത്തിക്കേ'നോഴിപ്പിച്ചുണ്ട്, തവ
മതിരുണ്ണങ്ങളേപ്പുശംസിച്ചുതനെ.”

ഈതുയും കേട്ടപ്പോരി അനന്തരംഗതതിൽ സന്ദേഹം
നിരണ്ടുവഴിഞ്ഞുകൊണ്ടാണ് രാക്ഷസനിൽക്കിനു വാ
ക്കണ്ണായതു്--

“എന്നടെസൂനകലശംന്നീറ
വിത്തുകളുതേ ഫലിച്ചത്രമിപ്പോരി;
പെരികെ നന്നല്ലോ സൂനകലശന്താൻ
വിരഞ്ഞ ഭേദത്തെ മുളപ്പിച്ചവരം;

ஸிறுக்கைத் தாலி கலைகளில் தெருவாக,
நூல்பூர்வாலத்துப்பாலத்து
நாய்வரங்களோ, பூந, ராஜ்ஞாங்கங்
பொட்டுப்பாக்கனா”---

(புரதர்)

மலயகேது:-- “ஓரு ராய்னா, தவாங்குது கேட்கவானி
பேசு? சுறுக்குத் தாமாதுரைக்கூஸ்வர்க்கு இளை
ஜெப்புரத்துப்பாலத்துக்காலானாகு சாளக்குரை
நீக்கியது. ஹதித்தினாகு சுறுக்குத் தாக்கூஸ்
நாம் தமிழ்த் துளைக்கூஸ்வர்க்கு நல்வாண் தெழியு
நாம்பேசு.”

ஓரு ராய்னாகு:— “சுறுக்குத் தாக்கூஸ்வர்க்கு பரங்புமா
யிருப்பாலத்துவானா, சாளக்குரை அகரியை
நாம் கேட்டதோடுகுடி ஹவுக்கை முயஸ்வுத்தகை
விது” நாக்கினி வேரெயைநாம் அரியெல்திட்டு
பேசுவாயி.”

(அக்கரை)

“நாய்வதிசாளக்குரைநாடு கோவித்துப்பாங்,
நிரமேநா சுறுமேநா ஸவாத்திர்க்கு
ஒக்கைங்கைத்திலெந்தக்கையோ, மாந
கட்டுமேநாநமினியும் கெட்டிதோ?”

ஏனாக்கூஸ்வர்க்கு கருக்கைநாடு சோதிது.

(புரதர்)

மலயகேது:-- “சாளக்குரைநாடு சுறுக்குத் தாக்கூஸ்வர்க்கு
தினாகு ஏனெல்லாம் காரளமெனாகு ராக்கூஸ்வர்க்கு ஹது

മനസ്സുവെച്ചു് അനേപാശിക്കുന്നതു് എങ്കിലോ തിരികൊംബാം?"

ഭാഗ്യരായണൻ:- "മതിമാനായ ചാണക്കുൻ കായ്യുമോ നീം കാണാതെ രാജാവിനെ പിണക്കുന്ന അതുപോൾ നീം, ഉപകാരിയും ധാരാളമായുള്ള വദ്ധമുള്ള ഏതാണ്ടാരെ കാരണംകൊണ്ടു് തുരവിനെ വെരുക്കാവത്തെല്ലാം വിചാരിച്ചിട്ടുണ്ടു്, വാണക്കുനെ അധികാരത്തിൽനിന്നു് തെമ്പിച്ചിച്ചതിനു് ഇനി വേറു വല്ല മേതുവുമെണ്ണു എന്നു് രാക്ഷസൻ അനേപാശിക്കുന്നതു്."

(അകത്തു്)

രാക്ഷസൻറെ ചോദ്യത്തിനു് കരഭകൾന്റെ മറവ തിയാവിത്തു്:-

"അവിടെ രാജാധിം മഹുംജയം തന്തിൽ പിണങ്ങി നാതിനു് കാരണങ്ങൾ വേരെന്തുണ്ടു്."

"മലയക്കേതുവാം നരപതിയേണ്ടു്
പല ഗ്രന്ഥങ്ങൾ ഡാനെയും പിനെ
കൂർത്തതേതുമേ തെളിഞ്ഞിലുാ, മെണ്ണ്-
നീളുകമുണ്ടതിലരിക സാന്നിദ്ധ്യം."

രാക്ഷസൻ:- "ഈനി മെണ്ണുനെന്നെന്നു
കരത്തിലുായിതെന്നാറികൊണ്ടോ, സഖേ!
ഈനിച്ചുവന്നുംസം സുഖം വന്നു;
നിനക്കുംനിന്നും മുഹജനത്തിനും
സുഖം വന്നു സഖേ, പുനരിതുകാലം
സുഖം വന്നു ബന്ധുജനത്തിനുമെല്ലാം."

(പുറത്ത്)

മചയ:-- “മെഴുക് കരതിൽ വന്നിതെ-
സമചെള്ളുന്നതിനാലിപ്പായമിപ്പോൾ

കയറ്റേറും മന്ത്രിപ്പവരന്നുന്നോ?

നിരക്ഷമോ മെഴുസുതനോടിക്കാലം?”

ഒഹ:--“നുച്ചരിവാമണ്ണേ, യതിനകില്ലെന്തു?

കപടം കാട്ടുന്നവൻകുപ്പതുനെ

വെട്ടിഞ്ഞമാതൃന്ത പ്രപതിവീരനോ-

ടടമ തേട്ടവാനാലിപ്പായമെന്നോ.”

(അകത്ത്)

രാക്ഷ:--“ആധികാരംവെച്ചു ചണകജലവട-

. വിത്രകാലം കത്രിവസിക്കണ്ണു ചൊൽ നീ.”

കരഭ:--“അ ബിടേ, നൊങ്ങലുമേ റബിച്ചില്ലപ്പോ;

അടവിയിൽപ്പുക്ക തപസ്സുചെപ്പുതി-

നടത്തുയാതുരെന്നതു കേടുനമം.”

ഇതിൽ രാക്ഷസൻറെ മുഖം വാടി. കരഭകനിൽ
നിന്ന് പിന്നെയാണു കേരാക്കശ്വരാനണ്ണായില്ല. ചാണകു
കുൻറ ദതിയെക്കറിച്ച് രാക്ഷസൻ അനന്തരം ശക്ത
ദാസനമായി ടെടാനും ആലോചിച്ചു.

രാക്ഷ:-- “തമ്മിലിട്ടത്തു ചാണകുന്ന

നിറഞ്ഞതോപത്രേതാടയികാരം വെച്ചു

ചുരപ്പെട്ടപോകാണ്ടതതും, പ്രതിജ്ഞയെ

വിരവോടചെള്ളുണ്ടതതും, നിങ്കപിച്ചാൽ

ശക്തദാസരു, കേ, ഉതിനുചേച്ചുഡി,-

സ്കുമെ ചിന്തിച്ചാൽ വികല്പശണഭോ;

നരവരമാക്ക മക്കടമായുള്ള,

പകലിരുവന്നടിപ്പണിയുന്ന,
ധരണിക്കിനൊരു തൊട്ടക്കിയാകു-
ന്നപതികളിലധിപതിമെഴ്ഞുന്ന
പൊരുക്കമേംഗം വരുത്തുകിലാജ്ഞ,-
ജീറയ്ക്കു മോ ചാണകുന്നമതുചെങ്ങാൽ?
കടിലനാംചാക്കജവട്ടവിശ്വർ
കൊട്ടമ, കോപിപ്രാൽ, പെത്തതനാകിലും,
പ്രതിജ്ഞയെച്ചു യിസ്തിനി, മുനമവ-
നതിപ്രയത്നംചെങ്ങാൽവണ്ണുമത്തും
വിധിവാലുംകൊണ്ട് നടന്നാനക്കാലും;
അതുപോലെ ദൈവം തുണ്ണുമൊ സദാ?
കനത്താരത്മക്കാട്ടിനു നാശത്തെ
നിനച്ചു ശക്കയും വളരെയുണ്ടബും.”

ഈ ഉംഗം ശരിതനെയെന്ന് രാക്ഷസൻ സഹമ തിച്ച്.
അദ്ദേഹം കരിക്കുന്ന സമ്മാനങ്ങളോൽ സംപ്രീത
നാക്കി അയയ്ക്കുന്നു പിന്നുണ്ടായതു്. വാതിൽ
തുറക്കാറായിയെന്ന് അറിഞ്ഞതപ്പോൾ, വിഭദ്ധനായ ഒരു
രായണൻ ചഞ്ചലമതിയായ മലയകേതുവിനെ തുണ്ടി
നെ അറിയിച്ചു:—

“ചതിക്കം നബ്രം രാക്ഷസനെന്നുണ്ടോ എന്നു
മതിപ്രമാണം ചുറ്റതു കാട്ടാതെ,
പത്രംമായു് മന്ത്രിപ്രവര്ണോടൊന്നം
പരയാതെ ഭവാനടങ്കിപ്പുംകുണ്ണം,
പരമാത്മം പിന്നിടരിയാം, പക്ഷേ.....”
ഈ അഭിപ്രായം മലയകേതു കൈക്കാണ്ടി. അം
പ്പോഴേക്കും വാതിൽ തുറന്നു് കരിക്കുന്ന ചുറ്റതുവന്നു.

അംഗത സമയത്താണ് തണ്ടളിടെ വരവെന്ന മട്ടിൽ, റാക്ഷസനെപ്പറ്റി കരഭകനോട് ചോദിച്ചുകൊണ്ട് അഞ്ചായണാനോടുകൂടി മലയക്കേരു അക്കത്തെക്കു കയറി. അതു മേളപ്പുരാജാവിനെ യധാർഹം രാക്ഷസൻ സമർപ്പം സൽക്കരിച്ചു് പഞ്ഞക്കതിനേലിത്തരി.

മലയ—“തലനോവിനോട് ശമനാ വന്നിതോ?

വശക്കേടുനകേട്ടശരി വന്ന തൊൻ;

ഇരിക്കണം ഭവാനതത്തേല്ലോ നില്ലാൻ.”

രാക്ഷസൻ (ഇങ്ങനിട്ട്)—

“ഹതുകാലം ശാതുവധിംചെജ്ജു വോൻ
ശിരസി പട്ടംകെട്ടുകയോഴി | വൈരിക്കുന്ന
ശിരസി വേദന ശമിക്കയില്ലേതും;”

മലയ—“രതിമാനാകിയ ഭവാൻ നിത്രുപിച്ചാൽ
അതിനെന്തിൽത്തേല്ലോ”

രാക്ഷസ—“അരരികളോട് പോരിന വട്ടംകൂടി
പ്രൂരികെക്കാലമുണ്ടിവിടപ്പുക്കണ്ണ;

തെ പഴതുകണ്ഠക്കാമെന്നതോ-

ത്രിയന്നതോടുമേ പിശച്ചതില്ലേല്ലോ;

ഇന്നി വൈകാതെ നാം ഒരപ്പുടീടിക.—”

മലയ—“അരരികളോട് പോരിന ഭവാനിപ്പും
പരിവോടെന്നൊരു പഴതു കണ്ടതും?”

രാക്ഷസ—“അതു പരമാത്മം പറയാ,മെക്കിൽ, തോ-
നതികടിലനാം ചണകനുന്നൻ
തെ ചാറ്റോശവം മുക്കാംചെജ്ജു യാൽ
നരപതി കോപിച്ചയിക്കേപിച്ചുപോൾ
അതിനമെണ്ണുനോടിട്ടെന്തു, ചാംകു-
നയിക്കാരം വെച്ചുദാങ്കിപ്പുക്കണ്ണ.”

മലയ—“സചിവനോടിന്തതുകൊണ്ടെത്തുമി,-
ബുദ്ധിമല്ല നാം പഴതത്തേനാൽത്താൽ.”

രാക്ഷ—‘നവപത്രേ, മെംതുനോഴിഞ്ചു മരഡിള
നവവരമാക്കി സചിവവിപ്രിയം
വരികിലേതുമി, ബുദ്ധപോലെ പാതത്താൽ
വരികയില്ലിതെന്നറക ഭ്രഹ്മതേ.”

മലയ--നിങ്ങളിലുാലിധ വിശ്വേഷിച്ച മെംതു-
നോങ കേടുമില്ലെന്നനിക്ഷ തോന്നുനു;
അരികതിന കാരണമെണ്ണനിധ
പറയാം; ചന്ദ്രത്രം നാം റപനട
പ്രതികരിക്കിയ ചണകപുത്രൻറ
പ്രതിഭോഷ്യത്താലന്നരാഗമിപ്പോഡ
കരഞ്ഞപോകുനു; ചന്ദ്രവനിപ്പോഡ
നിരാത്തനായി നവവരൻതന്നാൽ,
അന്തുകൊണ്ട സുവിച്ചിത്രകാലം നര-
പതിയെ സ്നേഹമി പ്രജകരാക്കേറിട്ടം.”

രാക്ഷ—‘അന്തവരകൾില്ലിരു നിങ്ങളിലുാൽ
ഹതുകാലം നാട്ടിൽ പ്രജകളേറക്കവേ
മരത്തു രണ്ടില്ലോ വിധമറിഞ്ഞാലം;
മരിച്ച നൃനാശകരിച്ചുനരാഗം;
ചിലക്ക് പിനെ മെംതുന്തതനെ പാതത്താൽ;
ചിലരവക്കിനു ചണകപുത്രൻറ
ചരിതദോഷംകൊണ്ടനരാഗക്കയം
നിന്നും മെന്നുള്ളിതെന്നിക്ഷ തോന്നീലാ;
നവനാശനരാഗികരിക്കിയ മെംതുനോ-
ടിവനല്ലോ നവവരമാരെയല്ലാം

കൊലവെയ്യിച്ചതെന്നകരു വിദേഹം
 വളരെയും മറച്ചുവർക്കളും,
 ഒരത്തില്ലെല്ലാ പരിപാലിപ്പാനെ-
 നാച്ചു മെംഗ്രുനെ ഗ്രമിച്ചു പാക്കണ;
 അരിവധി ചെസ്തുവനൊരു ദൈത്യക്കെന
 പരിശോട്ട കാണാമെളവിലാക്കരേ
 മരത്തു മെംഗ്രുനെ തൃജിച്ചുവന്നുകൊ-
 ണ്ടിരിക്കുമാത്രയിച്ചുരാക്ക ഭ്രഹ്മതേ;
 അവസ്ഥയീവണ്ണമിരിക്കുന്നു, തവ
 കരത്തുണ്ടനാകിൽ കഴിവുണ്ടാക്കുവൻ.”

മലയ—“കലയകാരണമെങ്ങു മഘോത്സവം
 വിലക്കം ചെസ്തുതിൽപരം എന്തുണ്ടോ?”

രാക്ഷ—“പലവിധമുണ്ടനിരിക്കിലുമിരോപാധി
 കലയത്തിനു കാരണമനുതന്നു.”

മലയ—“കലയത്തിനു കാരണമിതൈക്കിലും,
 പലവിധമുണ്ടനിരിക്കിലും മെംഗ്രുൾ
 ചണകജൻ തന്നെതൃജിച്ചുവന്നുകൊ-
 ലിനിയൈരുവനെ സചിവനാക്കിട്ടും;
 സചിവനില്ലെനു വരികിലുമവൻ
 നിജനയംകൊണ്ട് സമസ്യ കാഞ്ഞങ്ങൾ
 ഫ്രയണം കുടാതെ നിന്നും സാധിപ്പാൻ
 നയജ്ഞൻ മെംഗ്രുനെന്നന്നിക മാസണേ.”

രാക്ഷ—“തനിക്കുതാൻ പോന്ന നവരഹാക്കേ
 നിന്നു കാഞ്ഞങ്ങൾ തനിക്കു സാധിപ്പു;
 സചിവായത്തനായും മരവിട്ടും മെംഗ്രുൾ
 സചിവനോട്ട് വേർപ്പിരിഞ്ഞതാകിലോ.

പൊടികള്ളാവായ തുണ്ടും കുടാതെ
കൊട്ടംകൊട്ടിൽക്കിടന്നാലുംപോലെയും
സുന്ന കടിക്കുന്ന ചെറുപിള്ളിക്കുന്നതെന്ന്
ജനനി ചത്രാലുള്ളിവസ്ഥപോലെയും
വരികയെന്നിമരുരു വസ്തുവില്ല—
നാടിക ത്രഞ്ചിപാലക ശിഖാമന്നേ.”

മലയ—“തുണ്ണജണ്ണനാം ഭവാൻ പറഞ്ഞതൊക്കെവേ:
നിന്മച്ചകാണ്ണാഡു പരമാത്മാനന്ന
ചണകപുത്രനെപ്പിരിഞ്ഞവനോട്
രണ്ട് തുടങ്ങാഡു ജയം വരുമല്ലോ?”

രാക്ഷ—“അതിനേതുമൊരു ബിക്കുമില്ലടോ
ക്കിടിപ്പതികലമകടരത്താമേ!
പല വസ്തുക്കാണ്ടും നിങ്കവിള്ളുകണ്ണാൽ
ബലം ഭവാനേരും രിചുവിനെക്കായിൽ;
കഞ്ഞത്രളി പടജനമുണ്ടാകയും,
രേപ്പുതിനാഴിങ്ങായതൊക്കും,
പ്രതിപക്ഷത്തിലുള്ള വർക്കളിൽച്ചിലർ
ഈതുകാലം മുത്തിയും ദാരികയും,
ചണകനന്നനന്നയിക്കാമും വെച്ച്
പിണങ്ങി മെഴുളുന്നാടിങ്ങന്നതുകാണ്ടും,
നവർപ്പതിതപമരിക്കണ്ണാകയും,
നവന്നംഞാരാം നവവരഹാരെ
പെരുതെത്തായ രാഗം പ്രജകർക്കുള്ളിരേ
മരക്കാതെത്തന്ന കിടക്കയുമെന്നോ,—
ഈവരെപ്പാമേവും വരികകാണ്ണിപ്പുംഡം
തവ ജയംകരതലഗതമല്ലോ.”

മലയ—“കഴചയ്തതിനു നല്ലവസരമിപ്പോൾ,
പട പറപ്പേടുവതിനൊരു ദിനം

ഉടനെ കണ്ണിച്ചു പറപ്പേടുക നാം.”

എന്നിങ്ങനെ ആലോചിച്ചു നിയേയിച്ച് അനും അവർ തമ്മിൽ പിരിഞ്ഞു. മലയക്കേരുവം ഭാത്രായ സംശാന പോയ ഉടനെ രാക്ഷസൻ ഭത്രുനെ വിളിച്ച് അ ടിയന്തിരമായി ക്ഷപണക്കനെ. കുട്ടാക്കാണ്ടിവയ്ക്കാൻ നിയോഗിച്ചു. കപടവേഷനായ ആ ക്ഷപണക്കൻ ഒ ശ്രീജ കല്പനപ്രകാരം ഉടൻ യാജരായി. ആയാശി ധമാർധം സർക്കരിച്ചതിൽപ്പിനെ—

“രണ്ടത്തിനു പറപ്പേടുവതിനൊരു

ദിനത്തെ നിയിപ്പോൾ വിധിക്കയും വേണം” എ നും രാക്ഷസൻ അത്മിച്ചു. അതിനും ആയാൾ ജ്യോ തിന്റെയേ ഗണിച്ചുനോഴിച്ചു അഭിപ്രായപ്പെടുത്താ വിതു്:—

“ആനന്ദിയെ, നന്നായും നിത്രപിത്രേന്നഹം.

ബിനമട്ടതനാം ശ്രൂക്കരമല്ലോ;

തിരിഞ്ഞു പാശമപക്തതിനുതന്നെ

നിറമുള്ള തിമി ത്രട്ടും ഡാവല്ലോ;

അനിശ്ചാകനതറിക നക്ഷത്രം,

ധനവല്ലോ രാശി പറപ്പേടുവണ്ണം,

മുഹമ്മുതിവാര, മതുതന്നെ പാർത്താൽ

മഹത്പരമേരുമാഡിനത്തിനേറ്റ ചും,

അറിക ലഗാത്തിൽ എധനാകന്നതും,

പരമതിൽ കേതുവിച്ചുമാകനും;

വടക്കന്നിനു ഭക്ഷിണിപ്പി പോവാൻ

പട, കൈന്നവന്നാൽ ശംഗിവലം വേണം;
 ശുദ്ധമാം ദ്രുതയോഗഭൂമിഭാസ്ത്രം,
 അഭിമതം നൽകം ഗ്രാസസ്യം വൃഥം;
 അരികളോട് പോരിന പോകനേരം
 ഗ്രാസസ്യം യോഗം പെരികെ നന്നല്ലോ;
 അതു നിത്യപിച്ചാലും തത്തനാർത്തനാ
 കത്തകളും കൊണ്ട് ഘറയെപ്പുട്ടനാകിൽ
 ജയംകരതലഗതമാകമല്ലോ,
 ഒരു പ്രതിയോഗിക്കതുപോലെതന്നെ.”

രാക്ഷസ്—“മതിനുമംകൊണ്ടോ പറത്തു, വാഖനാദം
 പിത്രക്രിയയെയാഴിഞ്ഞാരുവസ്തുവില്ല;
 പടയും വാഖനാദം ഘറയെപ്പുട്ടകൊന്ന
 കുട്ടുത്തിനെന്തു പരഞ്ഞതിന്തോടാഡ?
 എനിക്കിതെന്നെന്ന തിരിഞ്ഞീലാ, മറ്റ
 ഗന്മിതകാരോട് നിത്യപിച്ചാലും നീ.”

ക്ഷുപ—“ഒരുത്തരോടും തൊൻ നിത്യപിക്കേണ്ടി—
 സ്പുരിക്കലുമെന്നാണറിഞ്ഞുകൊണ്ടാലും;
 എനിക്കിള്ള പക്ഷം ത്രജിച്ച തൊനിപ്പോരം
 നിന്നയുമോ പിന്നെ പശ്ചാട പക്ഷം?
 പലരോടുംചെന്ന നിത്യപിച്ചാനിട്ടും—
 ഇളക്കേണ്ട ഭവാന്തിനാളുള്ള തൊൻ
 കുറയേ കണ്ണതുമിനി, മതിപോരം,
 വിരദ്വാടിക്കാലമിത്ര പൊകനു തൊൻ.” എന്ന
 കോപപിച്ചകൊണ്ട് പറത്തു എഴുന്നേറ്റു.
 “അശ്വമലം നിന്നുന്ന പത്രശ്വാസകരാ!
 കലഹപിച്ചാലെങ്കു ഫലം നിത്യപിച്ചായ്” എന്നു
 രാക്ഷസനും അപ്പോരം ചൊടിച്ചി.
 “കലഹപിച്ചില തൊനമാത്രങ്ങാണേതു,

“ ഒരുമെന്തിക്കുള്ള കലഹിച്ചാല്ലോ! ” എന്നിങ്കു
നേ പരിപ്പവാക്കോടു ക്ഷീപണകൾ അവിടെനിന്നു്
പിണ്ണായിറഞ്ഞി.

ഈ ക്ഷീപണക്കാജാതികൾ ക്ഷിപ്രകോപന മാരാ
ണ്ണനം ഇരുയ്യാർ ഇനിയും വന്നുകൊള്ളുമെന്നം വിചാ-
രിച്ചു് രാക്ഷസൻ അടങ്കി.

എട്ടാം പാദം

യുലത്തിനാളെ ഏകമെപ്പോമായി. മലയക്കേരവി
കുറ ചിന്തിത്തെപ്പുറൻ ഓതും ഗ്രഹിക്കാതെ വിച്ചുചൂ
ബശാനപ്രിതനായ രാക്ഷസൻ

അരിനുപതിരുടെ നഗരി യെടിതീ പൊടിയാക്ക
വാൻ ഉടൻ പട്ടണപ്പുകുട്ടി നിങ്ങയും ഒരപ്പെട്ട്.

മടകരികൾ, തുരതത്തി, പെരിയരമ്പംക്കിയും

മൈഷ്ട്രണ്ണങ്ങളും കാലാംഘൃതകളിം,

അസിച്ചുസലപരമു മുഖവിവിധതര ശ്രദ്ധാങ്ക-
ജാക്കാം കലബന്ധങ്ങളും വീരംഞം,

രാമതിനു വിത്തുടയ നെടിയ ശക്വീരങ്ങം,
നീബാളിവൻംജീ പാർസികരംഞം,

ചതികരതി രജവിനൊരു സുഭേദരവിരരാം
വഞ്ഞലംചേരാത ഭേദങ്ങളിം,

ഗരിനുപതി തനയന്തി ബന്ധുക്കളാകിയ

ഗംഗിരരാജും പഞ്ചരാജാക്കളിം,

നരവരനു സത്തമാജു സചിവവരനാകിയ
നിതിമാനാം ഭാഗ്രരാജാഭീരംഞം,

ഉദ്യിഡ്യാടു സമമിചലുമരിയ സേനാധിപ-

രുക്കനായും റിവരസേനൻതാംഞം,

പുനരപിചു, ശക്തജ്വാ സിലാത്മകാദിഡിം,

പാടേ പരമാളി കാഴ്ച സ്ഥിതകളിം

ചേന്നകൊണ്ടു കനകമയമായ വിമലരമത്തിൽ ഓ
ചപോലെ ഉലയുന്ന വംഴിമായി, രാക്ഷസനെപ്പുറൻ

നിജമനസി കലയമൊരു ശാഖയാളുത്താൻ

മലയക്കേരുവും, മദ്ജലം ഒഴുക്കന വാരണ്ണമ്പ്രാബൾ മുത്തു
കിൽ കലധിപ്പിച്ചുകൊണ്ടു രാഷ്ട്രസന്ദം പാടലീപ്പുത്രത്തെ ആ-
കുമിക്കുവാൻ യാത്രയായി. അതുവട്ടും വൈദികമാര
ഓളിം കടത്തിക്കൊടുക്കിയിട്ടും ആ സെസന്റുതിൽ സ്ഥാപ്ത ഉ-
യൻകാണ്ണമാറായി. സംഭാരജാലങ്ങളെല്ല മുത്തുകിലേററി
ക്കൊണ്ടു് കാളുകളിം കൃതകളിം പിണ്ട നടന്ന. അങ്ങി
നേയുള്ള ആ യുദ്ധയാത്രയിൽ

ഇള്ളക്കിലൈഡ പടന്നവിൽ വള്ളയമൊരു യൂദ്ധിയും.

ഇ മുലോകത്തോളമായും കാണായുന്നന.

അതിനുപരമേ--

മദകരികൾ കടിനതരമലവിന നിന്നാദവും,

മാനിച്ച കാലാർ നിലവിലിലേഖാശവും

തുരഗത്തിരോഴിയുമൊരു മേഖാരവങ്ങളിം

തേരുതുള്ളായും, ഞാണാലിയും താ

കടിനതര പറപടയ വിപ്പുലതരനാദാദ്യും

മരിഡം ഇടകലവൻ മുഴങ്ങി ഭീഷണമാംവാന്നും അങ്ങങ്ങളിം
ശസ്ത്രായമായി.

അമരകാലംആ പെരുവട പാടലീപ്പുത്രത്തെ നിർ-
ഖാധം സമീപിച്ചു. പടയ്ക്കിശനായ മലയക്കേരു ആ
സെസന്റുത്ത അങ്ങാരിടത്തു് നിലയുറപ്പിക്കയും ചെ-
യി.

മലയക്കേരുവിനെ സ്വന്നം നിശ്ചലനപോലെയു-
ണ്ണ് ഭോഗ്യാണിൽ അനുഗമിക്കുന്നതു്. ശത്രുപുരത്തി
നാരികേ യുദ്ധത്തം താങ്കാലികമായി ഭർജ്ജമണ്ണാക്കി
കഴിഞ്ഞപ്പോൾ, “ഇനി ഈ കടകത്തിയനിന്നു് ആ

കെങ്കിലും പുരത്തപോകകയോ, ഇതിൽ ആക്കാനും മുവേദിക്കുകയോ ചെയ്യുണ്ടെങ്കിൽ അതു് തന്റെ രേഖാചാരം ലഭിക്കുന്നതു് വേണമെന്നു് ഉത്തരവും പുരപ്പെട്ടവിക്കുവാൻ ഭാഗ്യരായണൻ മലയാളത്തിനെ ഉപഭോക്താവാണ്.

“ചണകനുത കപടമറിവാനുതാക്കിയും,
ചാണകുവിപ്പുൻ ചതിക്കുമറിതൊല്ലും;
ചതികത്തി മതചുമൊരു ചണകനുതവിപ്പുൻറ
ചാരജനങ്ങൾ നടക്കുന്നതുണ്ടിപ്പോരി;
അതിലുംമൊത്തവിത്തവർകൾ തമിലരികയി-
ല്ലയ്യോ, വളരെസുക്ഷിച്ചിരുംഭേദം നാം” എന്നു
ടിയും ആ സചിവൻ പറഞ്ഞു.

“നീയിപ്പിപ്പിന്തതുസത്യും മഹാമരേ!
വിഹവിനൊട്ട് കടകമിത്ര രക്ഷിപ്പതിനുനീ
വിഹനാം ദിർഘാക്ഷനേ നിയോഗിക്കേണോ;
ഇവിടെ മര കടകള്ളവി നിന്നപോയിട്ടവോ-
ക്കിനു നീ മുകുകൊട്ടു, വരുവോക്കിം.” എന്നു
അപ്പോരും രാജാവിൽനിന്നു് ഭാഗ്യരായണനു് സമതം
കിട്ടി. ഉടനെ ആധാരം ദിർഘാക്ഷനെ വിളിച്ചു് —

“കടകമിത്ര തെളിവിനൊട്ട് കാത്തകൊണ്ടിട്ടവാൻ
കാവത്ക്ക നാലുവൃത്താളുമാളാക്കി നീ,
പുരാഷ്ഠരതിൽ വരവത്തിനുമാത്ര ഗമിപ്പാനും
പത്രം മര ഭവാൻ കണ്ണെയ്യിരുംബു:
രൈവനൊരു പൊഴുതിലിയ മുകുളം കുടാതെ-
രോടിപ്പുമിക്കിൽ പിടിച്ചുകൊണ്ടാലും” എന്നു
അവനു് ഉത്തരവുകൊടുത്തു. ആ യോധനൻ ഉത്തര
വിഞ്ചപടി നടക്കുവാൻ ഉടൻ തയ്യാറായി.

കാൽം ഇതുമായപ്പോൾ ഭാരതരാധനകൾ മന
സ്തു് തന്റെ വശവനകളെയോന്നു് അച്ചമൊന്നിളകി:—
“അയ്യോ, മലയകേരു കഷിതിനായകൾ
മയിസത്തമയിക്കരവിഗ്രഹസമാന്നതാൻ
മാനിച്ചുമാത്രനായു് വെച്ചിരിക്കുന്ന ഞാൻ
അവനെന്നിധി ശിവഗിവ, ചതിക്കുന്നതെങ്ങിനെ!
ആഞ്ചലിക്കുന്ന ഭന്നയം പേടിയാം;
ചണകസുതവചനക്കിട്ടു ചെയ്തില ഞാനെക്കിൽ
ചഞ്ചലമി, സ്വവനനേനയും കൊന്നിട്ടം;
വിധിവിധിതവിത്തിരുമലയകേരു തനിക്കു” — എന്ന്
ആധാർ ദട്ടക്കം സപയം സമാധാനിച്ചു.

മലയകേരുവിനാവട്ടു, രാക്ഷസനെന്നേരാത്തുകൊ
ണ്ടിള്ള മനോവ്യൂഹകളു വിണ്ടും വിണ്ടും ഇളക്കിതുടങ്ങി.
അദ്ദേഹം ഭാരതരാധനനെന്നാരികെ വിളിച്ചു് തന്റെവി
ചാരതെത ആവത്തനമായി വെളിപ്പെട്ടുത്തി:—

“നാവിനയവിപ്പുലബ്യലരുണ്ടുകയരാക്ഷസൻ
നാശച്ച ത്രിക്കാലില്ലേഖനം ശക്തായുള്ള
സുമതി മമ മനമുകകിയുഴറിമരവുന്നതേ;
സമ്പ്രദാ സന്തുമാ സ്ത്രീ നേ വരുമതു്;
വിവിധനയന്നിലയന്നിധി രാക്ഷസൻ നാഡനാം
വിരുപനിലേ കേതിരിഗ്രഹപ്രാസത്താൽ,
നിവിലനഞ്ചവിശദമതി മെഉള്ളനാം മനവൻ
നാഡവംശം തഭവനന്ന നിത്രപിച്ചു,
ചണകസുതനനാട് സപബിവേർപ്പെടുവൻ തന്നെ
ചെന്ന സേവിക്കുമോ നാശ വെടിഞ്ഞെപ്പും? ”
ഇതിനു് ഭാരതരാധനകൾ മറപടി ‘ആവോ’ എ
നു് കൈമലത്തിക്കൊണ്ടാണു്:—

“കപടസചിവങ്കെ മതമുണ്ടിനെ ഫേതേ,
കിഞ്ചനപോലുമറിയുന്ന സാംപ്രദായം?

കസുമപുരി പരിചിനൊട്ട് വള്ളുമള്ളവോഹവെ
കാണാം പ്രയോഗങ്ങളേന്നു പറയാനു.”

അപ്പോഴീക്കണം ക്ഷപണകൾ അവിടെ പത്രങ്ങളിലു
ങ്ങളിക്കൊണ്ട് വരുന്നതു കാണാകയാൽ ഇവങ്കെ സംഭാ
ഷണം ഇതുയുംകൊണ്ടുനിന്നു. ചില കസുതികൾ കയ്യ
തിക്കൊണ്ട് ക്ഷപണകൾ ഉണ്ടിവരവാനിൽ. അതു
യാർ രാജസമക്ഷം ഭാര്യരാധാനെനക്കുണ്ട്—

“സ്വപ്നചിവ, തരിക മമ മുദ്രയെ സാംപ്രദായം,
നല്ലവണ്ണമിനി തോനിതാ പോകുന്നു” എന്ന് അ
റിയിച്ചു.

അപ്പോൾ, ഭാര്യരാധാന്നൾ:—

“ക്ഷിപ്രമമാത്രവേണ്ടിയുമിക്കണ്ണോ?” എന്ന് അ
യാളോട് ചോദിച്ചു.

ക്ഷപ.—“സചിവവര, പുനരിവര രാക്ഷസമാത്രനെ
സേവിച്ചതോക്കേവേ പോരമിനിയമോ!”

ഭാര്യ—“ഉഞ്ഞക്കുള രാക്ഷസനോട് പിണ്ണാക്കിയോ?

വിവിധത്രണാശനസദന, ചൊല്ലുതിന്റുകാരംനാം?”

ക്ഷപ—“വീര, വിശ്വഷിച്ചുചൊല്ലുവാനില്ലെന്നും”

ഭാര്യ—“പ്രാഥമിമപെജത്തുവെ നിങ്ങളിലന്നോന്നു
പിന്നെയെൽക്കിപ്പോരിച്ചിണ്ണുവാൻ കാരണം?”

ക്ഷപ—“പരകിൽ മമ മരണമില്ല നിന്നുണ്ടിക്കാമെന്നോ
പാത്രാലതാരോട്ടംചൊല്ലുവതല്ലേം”

ഭാര്യ—“അതിനാവിഷമതപെരിക്കെയുണ്ടനിനിക്കിലോ
അദ്ദേഹിക്കയില്ലോക്ക് തോൻ മുദ്രയേ”

ക്ഷപ—“പരപതിന്റുപതിയും കെടുന്നിനിനേരം ചും

ഭീതിയുണ്ടാക്കുന്നതില്ലോടു മടിക്കുന്ന’

ഇതുകേട്ടപ്പോറു മലയകേരു—

‘ഡേമതിനകിമപിനഹി, ചൊല്ലുക, ചൊല്ലുക’യെ
നോ അയാളെ ദൈംജ്ഞപ്പെട്ടതി.

അതുകേട്ട്, എന്നാൽ ഒരുരുവും ഡേവിവശനായ
ഭാവത്തിൽ, ഗത്രനരമില്ലെന്ന നിലയിൽ, ക്ഷപണ
കൂർ ഇങ്ങിനെ പാതെതുതുടങ്ങി—

‘തച്ചിരതരകസുമപുരമായു പുക്കേഷ തൊൻ

രാക്ഷസാമാത്രഗൾ തിരുനായ് വാഴുന്നോരും,

വിഷവിഷമ കളംപത്രയായോരു നാരിയെ

വീരനാം പര്യതരാജനെക്കൊല്ലുവാൻ,

കറിനതരഹൃദയനവനേനാട് മരരായ

കാരും പറഞ്ഞ നിമ്മിപ്പിച്ച കളുലൻ

നിരാളപതിവരനെ നിശി കൊന്നതനിങ്ങിനെ

കസ്താവിഷപ്രയോഗംകൊണ്ടിന്താലും—

ഇതുയും കേട്ടതോടുകൂടി മലയകേരുരാജാവു വൃസ്തി
നഭയഹൃദയമൊട്ട് നയനജലവും വാത്രം വിലാപം ഉ-
ടങ്ങി—

‘ചണകസുതമതകനിധ ദമ ജനകനെക്കൊല—

ചെയ്യുതെനേനാൽത്തിങ്ങനേനിത്രനാളിം തൊൻ;

അരികിലേണ്ട പരമതരബസ്തുവായ് വാണംകൊ-

ണ്ണയ്യോ ചതികയോ ചെയ്യുതം രാക്ഷസൻ—

എന്നിങ്ങിനെ ഭീനനായി രോദിക്കുന്ന രാജാവിനെ.

ക്ഷപണഗിരമിന്നിച്ചുമിധ കേട്ടകൊഡക ഭവാൻ,

ക്ഷോണിപതെ, കരണ്ണതനിനിക്കാരിയായും? എന്നു

ഘറഞ്ഞു ഭാഗ്രരായണൻ സാന്നപനം ചെയ്തു.

ക്ഷീപണകൾ തന്റെ കമാപ്പസംഗത്തെ അനുജഞ്ച
പ്രകാരം തുടർന്ന്:

“തന്തു ഞാൻ പിന്നെയും വാഴും ഉണ്ടായാൽ,
അചലന്തപവരനെയിവന്നല്ലേയോ കൊന്നതെ
നാഞ്ചാണകുറനേനാട്ടിങ്ങുന്നായു്
വിരവിനൊട്ട് നഗരമതിൽനിന്ന് തച്ചാട്ടിനാൻ,
വേഗമോടോടി ഞാനിങ്കു പോന്നിട്ടിനേൻ;
അധമവിടെ വിവശമൊട്ട് വന്നോരുന്നരം
ആളുന്നാം രാക്ഷസനേനാട്ട് ചൊല്ലിനാൻ;
‘രൈപൊഴുതുമൊരുജുന പുമേതുമറിയാതെ
നന്നാണ്ടുവേണ്ടതു നീയെന്നറിഞ്ഞാലും
രണ്യരണ്ണിയതിലിനിയെരാഭിച്ചാരം ചെയ്യു,
രണ്ടുറിച്ചുമട്ടള്ളുപോരുന്നേരം,
യാണിപതിമകമമണി മെണ്ണുനെക്കൊല്ലുവാൻ
യിര, പറഞ്ഞു്, വിചരീതമായു്വേണം;
കസ്തി പെതകിനകമതിരാക്ഷസനിങ്കിനെ
കസിതമായിപ്പുരുത്തതു കേട്ട് ഞാൻ,
‘തവ, സചിവ, വചനമിരു ചെയ്യുന്നനദിനം
തകതതിലുണ്ടായോരുള്ള ഞാനിപ്പോരം,
വിഷതങ്ങിനിഗിരി റപതിയെക്കൊലചെയ്യു യാൽ
വിശ്രാസമാക്കില്ലെന്നുണ്ടിച്ചുവോ!
മമ വചനമിതി സ്വാദിക്കേട്ടുമാത്രേയുള്ളം
മററിച്ചു ചൊന്നാൻ കപിതനായെററും!
‘അതിനു പുനരതി വിശമമെന്ന വരുന്നാകി.
ലാഞ്ഞനിപോരുണ്ണുംകെല്ലാം’ഞാൻപോക്കും
ഒരു.—“അർഥലരാജുവെത്തക്കൊട്ടുപും മട്ടിക്കൊണ്ട്

വാൺകസുതഹതകനിംതു ചെയ്യുതെന്നിങ്ങിനെ
ചിന്തിച്ചിരുന്നിംതു ചിത്തതരിൽത്തങ്ങളിലോ.”

ക്ഷുപ: “ക്ഷുദ്രങ്ങൾ ചെയ്യുമോ ചാണക്കുഞ്ചുരൻ?
വിഷതയണിയുടെ ചരിതമേരുമറിഞ്ഞിലാ
വിശ്വൈകവിഡപാൻ ചാണകവിപ്പാത്മജൻ”

ഈതുമാത്രമേ അവിടെ അവക്ഷ തമ്മിൽ സംസാരി
ക്കേണ്ടതായുള്ളൂ. പുറതേക്കപ്പോകവാൻ ക്ഷുപണിക
നും ഭാത്രരാധായണാൻ മുട്ടേ കൊടുത്തു. അതു വാങ്ങി ആ
യാർ ഉടൻതന്നെ മരിയുകയും ചെയ്തു.

മലയക്കേരുവാകട്ടേ, തീപ്രമായ കോപതാപങ്ങ്
ഇംതു കർണ്ണിതനായിത്തീന്.

“കൊടുമകളിമവിലമിവ കേടുതില്ലേ ഭോൻ!
കാഴുമിതേനേ പഠത്തേരുക്കുട്ട ദിലം!

ആരുമുഖവിലും, മയിസുമുഖ, വജ്രപാതോപമൻ
ചിന്തിച്ചുകണ്ണാ, ലമാത്രുനാം രാക്ഷസൻ!

അരികിലിര മര്യുമൊരു ശരുതനേ ദിലം,
അരത്രുന്നവബന്ധുവെന്നിളിച്ചതു സംഭവം;

മമ ജനകരരണമില്ല ചിന്തിച്ചുതൊനിപ്പോരം
രാഗ്നിപ്രവരതനെ കൊന്നവൻ ചോരയിൽ
മമ ജനകനാടകമില്ല നൽകി പരാഭവം
രാനിച്ചുപോകന്നതുണ്ടിനി നിള്ളയം”

ഈപ്രകാരം മലയക്കേരു കോപാക്രൂഢനായി ആ
കന്തുതരിലേക്കും തിരിച്ചുന്നതു കണ്ണപ്പോരം ഭാത്രരാധാ
നും വിചാരമായി:-

“സകല ഗ്രാന്താധികാര രാക്ഷസശമത്രുനേ
സവമാ രക്ഷിച്ചുകൊാൾകെന്നു ചാണക്കുന്നു

പലവുങ്ങവുമതിനിട്ടത്തിനിവന്നാട്ടകച്ചെയ്യുതു
പാത്രാൽ തട്ടക്കേണ്ട സംരംഗമാണിതു”

ഈ നിവൈയത്രാൽ ആയാൾ മലയക്കേരുവിന്റെ
ക്രോധത്തെ ശമിപ്പിക്കുവാൻ തുനിഞ്ഞു:--

“ആവേശമായു വെടിഞ്ഞിതു കേട്ടാലും:
അവിലന്നയനിപ്പണ്ടകർ തേട്ടന്നവർക്കരംകൊ-
രാർദ്ദലാമോഴി, നേതരുമില്ലോക്കേം:ഡോ:
അമിതരുണ്ടകയനിജസ്ത്രാത്മസില്ലിയേ
‘ആത്രു ഭ്രമിക്കയിനാമനാക്കിട്ടവൻ?’
നിജമനസിസത്തമിതു ചിന്തിച്ചു രാക്ഷസൻ;
നീതിമാനായിരു മൗള്യപ്പന്നക്കാർ
തവജനകനയിക്കര ശത്രുവെന്നോത്തവാൻ
താതനനക്കാലുവാൻ കാരണമോ തനീ;
അതിനു പുനരധികമൊരു ഭോധിച്ചില്ലോ,
ആവത്തല്ലാണ്ടിതു ചെയ്യുതു രാക്ഷസൻ;
നയമുടയജന, മറിക, ശഭ്രജനങ്ങളേ
നന്നയിൽ ബുദ്ധിവാക്ഷാ കാര്യത്തെറരവാൽ,
ഹിതജനവുമൊരു പൊഴുതു ശത്രുവാസ്തവം,
മനവുന്നല്ലതുകൊണ്ടിധ രാക്ഷസൻ; .
അരികകൾക്കുലമരുതി പെട്ടവോളുമമാത്രം
ആത്രരോടരിക്കത്തു നിരതശം;
അപരമിച്ച തവ മനസിതോന്നംപ്രകാരമാം,
അതുനാളിം കളഞ്ഞിടാജ്ജ ഭ്രാതേ.”

നയപുരുഷായ ഈ അഭിപ്രായത്തെ മലയക്കേരു
കൈക്കാണ്ടുക്കപ്പി.

അപ്പോഴെക്കും മരറരായ ചാണക്കുവാരന്നറയ സ്ഥി
ജ്ഞാതമ്കൊന്ന് ചുറ്റപ്പാടായി,

ആദരാൽ മന്ത്രി കൊടത്തുമിച്ച മാലയും
ചണകാസുതചലവിവിതപത്രവും മുറുയും
ചാതുമ്പാമോടൊരു പെട്ടിയിലി, ക്രതു
കപടമതിതരമൊടൊരു കംബുള്ളതിൽവെച്ച
കെട്ടിപ്പുറതൊരു ഭാണ്ഡമായിട്ടുവാൻ
കുടിക്കുടിക്കുടിക്കമയോടു കെയിലെടത്തുമിച്ച
കുഴിനെന്നേപ്പാരുവെതാൻ മുറുയും കുടംതെ
വിരവിനൊടുക്കുകമതിൽ നിന്നപോയീട്ടുവാൻ
പാളി നടക്കുന്നതു് -

ദിർഘാക്ഷിനി കാട്ട് ഉടൻ ചെന്ന പിടിക്കുടി; അ
വനെ അപ്പേം സ്വന്തനെ ബന്ധിച്ചു് രാജസമക്ഷം കൊ
ണ്ടുചെന്നു്,

“അറിക പുനരിവനിവിടെ മുറുയും കുടാതെ
ആതു എറ്റരപോവാൻ തുടങ്ങംവിഡൈ
കരബലമാടിവനെയുടെനെതിപ്പിടിപെട്ട
കെട്ടിയിക്കുള്ള നെക്കോൺട വന്നേനമം. എന്നു്
അ അധികാരി ദിപ്പോർട്ട് ചെയ്തു.

മലയക്കേരുവിൻ്റെ ആജഞ്ചപ്രകാരം ഭാഗ്യരായൻ
നാണു് സിലുതമ്മക്കേനാട് ചോദ്യം ചെയ്തുള്ളു്.

“കപടമിധ കരതിയെങ്ങു നയനിപ്പണനാരേടോ
കുളിനോ, മരീറായവൻതന്നെന്റെ മുതനോ?
സിഖാ:—“സാക്ഷാലമാത്രം മുതനറിക ഞാൻ”

ഓരു:—“അംഗ്രീജുമരുമെന്നോട് വാഴപാതെ
ഉഴറിയിച്ചകുടുംബിനീന്നപോയീട്ടുവാൻ
ഉററത്തിലെന്നൊരു കാഞ്ഞം, പറക നീ.”

സിഖാ:—“ആതുമതേ, കാഞ്ഞംരവം കൊണ്ടപ്പോ
വിചുലമുലമുടകയറുപശ്ശുന്നം ലംഘിച്ച;

വേരെ പുനരീല്ല കാരണമേതുമേ.”

മലയ (ഭാഗ്രഹാധനങ്ങാട്):—

“മതിയിലൊരു കപടമില്ലവള്ളൂരിവൻതന്റെ റ
മാറാപ്പിലെവന്നും ചോദിക്കു സാംപ്രദാം.”

ഭാഗ (സിലബാത്മകങ്ങാട്):—

“ആരു നീ മാറാപ്പിച്ചുകാട്ടിനും”

സിലബാ:—“എൻ്റെ ഇം ഭാണ്ഡത്തിൽ ഇവിടെ കാ
ണിക്കതെക്കാതായി യാതൊന്നാമില്ല.”

ഭാഗ:—“കർണമായി പ്രധരം കിട്ടുന്നും നീ ഇ
തു് അഴിച്ചു കാണിക്കായുള്ള വെന്നുതോന്നും.”

സിലബാ:—മരണമില്ലവരികിലുമിതെന്നമീമാറാപ്പി
മരുതിപ്രവര്ത്താൻ കാട്ടകയില്ലെന്നോ.”

“എന്നാൽ, ഇവന്നിനിപ്രധരം തന്നെയാവട്ടു
എന്നു് ഭാഗ്രഹാധനവിധിച്ചു് ദീർഘാക്ഷജനങ്ങാകി.
അതു ക്ഷണംതന്നെ ചടച്ചേന്നു് അടി പൊട്ടിത്തുടങ്കി.

ഉഞ്ഞേടെ തുടരത്തുടരെ കിട്ടിയ തീക്ഷ്ണപ്രധര
അപ്പുാൽ

ഡയമൊടപനലവി, ദശമൊഴുകി ചുട്ടേംരയും,
ഭാണ്ഡവുമപ്പോളിശിന്തിക്കു വീണാതെ.

ഉടനെ ആ ഭാണ്ഡം കൈക്കലുക്കി അഴിച്ചുനോ
ക്കിയതിൽ നല്ലൊരു പൊന്മണിമാലയും എത്താണ്ടോരു
പത്രവും പിന്നെയൊരു ഒപ്പും പെട്ടിക്കഴിയിൽ നിന്നു്
കണക്കുത്തു. അതുകൂം ഭാഗ്രഹാധനവും മലയകേതുവി
ന്റെ മുഖിൽ വെച്ചുകൊടുത്തു. അപ്പും ആ ലേവന്തതി
ലാണു് രാജാവിന്റെ കള്ളംചെന്നതു്. അദ്ദേഹം ആ
തെട്ടുതു് ഇങ്ങിനെ വായിച്ചു:—

“ക്രവന്നതിമരായി, തൊക്കവനറികാദരാൽ,
ഹക്കവേ കള്ളിച്ചവുണ്ട് വോനിപ്പോരി;
മയിരിപ്പതപെരുക്കിയവ് സനക്കളുണ്ടിടിനാൻ
മർ പ്രസാദാത്മമതിനില്ല സംശയം;
അവർക്കളിലെ തവ പെരിയ ബന്ധുക്കളുണ്ടായാൽ
അനന്ന പറഞ്ഞവുണ്ട് ചെയ്തുകൊണ്ടാലും;
തവ മനസി പുനരതിന സംശയമുണ്ടെങ്കിൽ
സപാത്രയോന്തു ലന്നു ചെയ്തുനേരിവാൻ
തവചരണന്നലിനയും മാത്രയിക്കും ദുഷം;
താൽപര്യമും കൊണ്ട് വീരചുത്താഖനാർ
ചിലരിവരിലരിനഗരമി തൃപ്തിരിക്കുന്നു,
ചാതുമ്പും മാജിക്കും ഭേദം ചിലർ;
പ്രശ്നയമൊടു മമ, വലു, വോൽ ഭ്രഷ്ടണത്രയം
പണ്ടിക്കും ചുള്ളിത്തും പാണിച്ചിടിനേൻ;
കനകമൺി ശബ്ദതരമായോദ്യോദ്ധൂലായും
ആക്കരക്കാടുവിട്ടിട്ടണിരിഞ്ഞാലും;
വിമലമൺിവചിത്രമാത മോതിരമുദ്ദേശ്യം
മനവ, വിശപസിപ്പാനയയുണ്ടുനു തൊൻ;
പ്രധാനമായ, നതിനിപുണനായ സിലഡാത്മകൻ
തന്നോടു വത്തമാനക്കും ദേപ്പുതമേ
നിടത്തരമറിവതിന ചൊല്ലിവിട്ടിട്ടണേ
നീതി നിത്രപിച്ചുചെയ്താലുമെന്നുവേ”

ഈ എഴുത്തു മലയക്കെത്തു വീണ്ടും വീണ്ടും നോക്കി.
ഈതു രാക്ഷസൻറു സദേശമാണെന്നു് എപ്പിംകൊണ്ടും
തെളിഞ്ഞു. മുത്തു്, രാക്ഷസൻറു റത്തനെ. താൻ
രാക്ഷസനു സമ്മാനിക്കായുണ്ടായ കനകമൺിമാലയാണി

തന്നും മലയകേരു കണ്ട്. ഈ എഴുത്തു് ആക്ഷേ കൊച്ചുക്കണ്ണവാനാണ് ഇവൻ കൊണ്ടപോകുന്നതു് എന്ന ശാത്രം ഒരു മണി അദ്ദേഹത്തിനു് അറിയേണ്ടതുള്ളൂ. അതു് അവനോട് ചോദിക്കാവാൻ അദ്ദേഹം ഭാഗ്രരാധനനോട് പരബ്രഹ്മ.

“നീ ഈ എഴുത്തു് ആക്ഷേ കൊച്ചുക്കണ്ണവാനാണ് ഈ കമ്പിനെ ഉളിച്ചു ചാടിപ്പോകുന്നതു്” എന്നു് ഭാഗ്രാധനാൻ സിലംത്മകനോട് ചോദിച്ചു.

“ആക്ഷേന്നറിയുന്നില ഞാനോ, മഹാമാതെ” എന്നു് അവൻ കപടമായി മിച്ചിച്ചു നില്ലുയാണ് ചെയ്യുതു്.

“അതികടില, പെരിക്കയിരു നന്നാടോ, ലേവനം ആക്ഷേന്നറിയാതെ മേടിച്ചുതെങ്ങിനെ?

അടിക്കടിചടവട മുത്തുകിലേണ്ണുന്നതുനേരം
ആക്ഷേന്ന യും, നീ ചൊല്ലുമറിയുാലു്” എന്നു്
അവനെ ഭാഗ്രരാധനാൻ പേടിപ്പിച്ചുനോക്കി.

അബദ്ധപ്പാം അവൻ ഇളക്കിയില്ല. “നിനോടു്” എന്നപ്പോം വർത്തമാനങ്ങളാണ് അങ്ങു് അറിയിക്കാവാൻപര ഏതിരിക്കുന്നതു്” എന്ന ചോദ്യത്തിനു്

“കിമപി നമിനമി സൗഖ്യം, വർത്തമാനങ്ങളിൽ; കണാലവറിയുക്കുടേ മറിവാചകം” എന്നാണ് അവനിൽ നിന്നു് മരപടിയുണ്ടായതു്.

ഭാഗ്രരാധനാം കോപം വളരുന്നു. ആശാദം ഭീർഘവാക്ഷം വിളിച്ചു്

“എഡിഗത്തമവിലമിവനിനാ പരവോളു-
മാളു വട്ടികൊണ്ടിക്ക നീ സാന്തുതം” എന്നു് ഏകിച്ചു.

ഉടനെ ടീർഖാക്ഷൻ സിലുത്ത്‌മകനെ പിടിച്ചു^o അടി തുടങ്ങി. അടിമുടിയെടുത്തിലടി ഈ വിഭാഗതെ കൊണ്ടുടങ്ങിയപ്പോൾ “അയ്യോ നിവർദ്ദിവ്” എന്നു അവൻ ആത്മനായി അലറി.

“അവിലമപി പറവനിധി, തച്ചുകൊള്ളേണി, തോ-
നയ്യോ, റപതിയോടൊക്കെവെ ചൊല്ലുവൻ” എ
നോ അവൻ, ടുടക്കം സമമതിക്കുയോ ചൊല്ലു.

അപ്പോൾ രാജാജ്ഞാനപ്രകാരം അടിനിൽക്കി അവ
നെ തിരുച്ചുവിലേക്കു തള്ളി.

“ഉടലിലോഴുക്കിന ഒധിരജലമമവടിച്ചുമോ,
ഉച്ചതിലേററം കമ്പത്രു, റപ്പാട
പദയുഗളുതലമയിക ദയമെഞ്ചനമിച്ചുവൻ,--
“അയ്യോ, തുപാനിയേ, കാതത്തുള്ളേണമേ,
അഭ്യമിഹതരിക മമ, പറവനവിലം പ്രഭോ” എ
നോ ദിനനായി പ്രാത്മിച്ച.

അതിന്തിന്നം മലയക്കു അവനോ അഭ്യയം നൽകി.
ചാരനായ നിനക്കു ഇവിടെ ധാതോന്മകൊണ്ടും ഭയ
പ്പേഡണ്ടതില്ലെന്നും സത്രും പറയുകയെ വേണ്ടുവെന്നും
അംഗ്രേഷം അവനെ ദേയൽപ്പെട്ടുന്നി. അപ്പോൾ അ
വൻ രജാവിനെ തൊഴുതുന്നിനുകൊണ്ടും, ഇന്ത രാഘവും
മഴയും പത്രവും ചതുരംപ്പുനു കൊടുക്കുവാൻ രാക്ഷസൻ
തന്നയച്ചതാണും സവ്യാജം അറിയിച്ചു.

“അവിടെ പറയുവാൻ നിനെ ഏപ്പിച്ചിട്ടുള്ളവത്ത്
മാനങ്ങൾ എന്തെല്ലാമാണോ” എന്നോ, പിനെ, ചോദ്യ
മണിംഗായി.

“അധികതരബലമുടയ കെണ്ണല്ലുത രാജനാം
അനുള്ള വിത്രവമ്മാവെന വീരനും,

വിങ്ക്രയമലയപതി, ശത്രുവിലപ്പെട്ടു—
 നത്രുന്നയീരനാം സിംഹനാഭൻതാനം,
 കലാർവ്വിവാസമ, നഗ്യിക്കോഷണനായുള്ള
 കാഴ്ചീരനാമനാം ഘജ്ജരാക്ഷൻതാനം,
 ഉദയിയതിൽ മരവുമൊരു നിന്ദ്യുപ്പമനാക—
 കുന്നതനാഴിള്ള സിന്ധുശ്വേഷനാവുന്നം,
 പലവിങ്ക്രയപടന്ത്രവിൽ വടിവിനോട്ടകാട്ടന
 പാരസികേൾനാം മേഖാക്കവിരുന്ന—
 ഇവർ, പെരിയബലമുടകയ്.പഞ്ചരാജാക്കരംതാൻ
 മഹിച്ചിരിക്കുന്ന മേളപ്പുനെക്കൊല്ലുവാൻ;
 അവരിലിഹ, പുന, രഡിക, ചിത്രവമ്മാദിയാം
 അത്രുള്ളവർ ശത്രുജ്ഞമിച്ചിക്കുന്ന;
 പുന, റിങ്കവർ കരികളുള്ളമിച്ചിച്ചിരിക്കുന്ന;
 പഞ്ചപരണ്യത്യഘ്നംഭവാനിക്കാലം
 ചന്ദകതന്നയനെ വിത്രവിൽനീക്കിക്കളുകയാൽ
 ഒരാദേനമായും ചിന്തിതമൊക്കേവേ—
 എന്നിത്രയുമാണ് അമാത്രരാക്ഷസൻ അവിടെ അറി
 കിക്കുവാൻ എന്ന ഏപ്പാച്ചിട്ടജീതു” എന്ന് സിലുച
 ത്മകൾ മലയകേതുവിനെ ധരിപ്പിച്ച.
 ഈ രാക്ഷസസ്വന്ദരം ഗ്രഹിച്ചതോടുകൂടി മലയ
 കേതുവിൻറെ മനസ്സു കലഞ്ഞി.
 “ചിരമരികിൽമ മരവുമരിയനരവിരരാം
 ചിത്രവമ്മാദികളുമവരെവരം,
 കലകത്തിയരിക്കിൽ മര വാഴുകയേ സന്തതം
 ക്രസിതാമാത്രം രണ്ടുവക്കമാരവർ” എന്നിങ്ങി
 നെ അദ്ദേഹം ശക്തിച്ച.

ഉടനെ രാക്ഷശിവനും അവിടെവരുത്തുവാൻ ഉത്തരവായി. അമാറ്റുൾ ആ സദാഭ്രതിൽ ചിത്രവമ്മാലി രാജാക്കന്നമാരെ കണ്ട്, ഘൃജ്ഞചുരിയെ വള്ളുണ്ടാക്കാൻ എത്രക്കുറച്ചും മലയക്കേരുവിനെ ചുഴിനുകൊണ്ട് അദ്ദേഹത്തിന്റെ രാക്ഷശിവയി നല്പു കുത്തലോടെ നില്ക്കുന്നുമെന്നും രാഗയിലും മാരോട്ടും മുന്നനുമാരോട്ടും ക്രടി ശക്താസൽ ഇരു പഠവരാജാക്കന്നമാരെ അനന്തരമിക്കേണ്ണുമെന്നും മറ്റും യുദ്ധസംബന്ധമായ ഏപ്പാടുകൾ ബുല്ലിപ്പുന്നുകൾ ചെയ്യും എന്നും.

“യന്നുമതേ, ഭവാനന്നാട്ടു വെക്കാതെ

ഗിരിന്റെപതിസുതനങ്ങളി, യങ്ങളെ ചെന്നീടുവാൻ;

കാലക്കുന്നും വെക്കാതെ പോരിക്കുംഡോണം” എന്ന നിർബ്ബന്ധത്തോടെ കുതൻ വന്നിരിക്കുന്നതു കണ്ണിലേപ്പാടും രാക്ഷസൾ അവിടെത്തെ ഏപ്പാടുകളെല്ലാം ഇടയ്ക്കുന്നതിന്ത്തിവെച്ചു് രാജസമക്ഷം ചെപ്പിാം ഉടൻ താണായി. പടന്തെവിക്കുടി താൻ തിരുവുഡിൽ ചെജ്ഞുന്നതു് വിശ്വിതനായി വേണുമെന്നുവെച്ചു്, അന്നവാണീടുള്ളി ആ ആദ്ദേഹാണും മുവക്കും അടച്ചുവാം അവിടെ കൈണ്ണുവയ്ക്കിപ്പിച്ചു്.

വിവിധമൺ വച്ചാത്മകിലെല്ലാന്നാങ്ക കണ്ണിലും, വിസ്തൃതമായ പത്രങ്ങൾ മനോഹരം;

കനകതുവിമലതര കാഖവിക്കമരേറുതു്;

കക്കണ്ണാല്പ്പാഡരണ്ണങ്ങൾ മറ്റുള്ളതും.

അതെപ്പോം അഴകോടെ ചൗത്തിട്ടാണു് രാക്ഷസൾ മലയക്കേരുവിന്റെ സന്നിധിയിൽ ചെന്നതു്. അമർത്ത അടക്കിക്കൊണ്ടു് രാക്ഷസനു് ഇരിക്കുവാൻ അന്ന

ജനകോച്ചത്തിൽപ്പിനെ രാജാവും ഇങ്ങിനെ കാഞ്ഞവി: ചാരം ആരുംമേച്ചി:—

“അരിക്കളാട് പൊതവതിനുപോന്നതിൽപ്പിനേന്തോ. നാഞ്ഞനെക്കണ്ണകീല കുട്ടത്തിലെങ്ങുമോ.”

രാക്ഷസൻ:—

“അങ്ങൾ നോന്നോരോതരമുള്ള കോപ്പുകൾ പരിചിനോട് ചിലരെജുഘാപ്പുക്കയാണുമെ, ഭ്രംപദേ, കാഞ്ഞാഞ്ഞത തിനിതു കാരണം.”

മലയക്കേരു:—

“സർവ്വനവജാഹിൽ ഇവന്നാകം ഭവാൻ .
പ്രിലരാടിഹ പരിചേംട പരാഞ്ഞിപ്പിച്ചതും.
ചന്തമോടെനൈന്നരചയ്യു സംപ്രതം?”

രാക്ഷസൻ:—

“മലയപ്പതിജ്വലപതി വീരരേനിൻപുകൾ
മറുമിനിപ്പിരിയാതെ ചുഴലവും
ക്രമമുച്ചുരുട്ടുനടനടത്തുചെല്ലം വിഡൈ
കാത്തുകൊണ്ടവാൻ ഭരംപ്പിച്ചി പോന്ന തോൻ”
മലയക്കേരുവിനും ഇതുകേട്ടപ്പോൾ ഇങ്ങിനെ വി

ചാരമുണ്ടായി:—

“അരികിൽ മമ ചുഴലുമിവർ നടക്കുന്നതു—
മഞ്ഞാ, വതിപ്പാനതിനില്ല സംശയം”
ഈ വിച്ചാരത്തെ മറച്ചുകൊണ്ടാണ് അദ്ദേഹം സം. ഭാഷണം തുടന്നത്.

മലയക്കേരു:—

“ഒരുവനിലെ ക്രമമുച്ചുരി തന്നിൽ ദമിച്ചിനോ
ബാന്തുക്കണാലിതു കാലം, മഹാമുത്തേ?”

രാക്ഷസൻ:—

“അവനിവര, ക്ഷുമച്ചരി തനിൽപ്പുമിക്കയെ-
നിന്ന നിത്യപികിലാവത്തെല്ലാട്ടമേ;
ക്ഷുമച്ചരമഴകിനോട് ചെന്ന വള്ളും നാം
കരമി, സ്വാംഭവ നാളിലക്കെത്തോ.”

മലയക്കേരു:—

“തവചരിലോതവനൊരു ലേവനംകൊണ്ടിപ്പോറ്റ
തച്ചുരതിനു ഗമിച്ചുവാൻില്ലയോ?”

രാക്ഷസൻ:—

“രജവനന്മാരുപൊഴിയുള്ളത്രിട്ട് ഞാ—
നോത്താലതേതുമേ തോന്തില മാനസേ.”

അപ്പോരു മലയക്കേരു സിലാത്മകനെ ചുണ്ടിക്കാ
ണിച്ചുകൊണ്ട് “ഈ നില്ക്കുന്നവനോട് ചോദിക്കു” എ
നോർ രാക്ഷസനോട് പറഞ്ഞു.

പലക്കിടയില്ലായി, അടികൊണ്ട് മറിഞ്ഞട്ടു ആ
ത്തനായി നില്ക്കുന്ന സിലാത്മകനെ രാക്ഷസൻ കണ്ട്.

“എഡോ, സിലാത്മകാ, എന്താണോ കാര്യം” എ
നോർ അദേഹം സാന്നതാപം ചോദിച്ചു. അവനിൽ നി
നോർ കണ്ണിൽ അപ്പോരു അധികമായി വാന്ന്. അവൻ ഒ
നോട് വന്നോ—

“തവക്കണ്ണയോഴികെ മമ മരറാനുമില്ലതാൻ,
തായനംകൊണ്ട് പൊരുതിയില്ലാണു യാൽ
തവമനസിനിധിത്തമവില്ല പറഞ്ഞെതുനോഹാ,
താന്താൻറെ ജീവനോളം വലുതല്ലോനോ” എന്നോ
കു രഞ്ഞുകൊണ്ട് പറഞ്ഞു.

രാക്ഷസൻ:—

“അയിസുമുഖ, മമ മനസി കീഴുൾ ചിന്തിതം?

ആതു നീരെന്നോട് നേരേപറത്താലും?”

സിലുംഗ്മകൻ:—

“അയ്യോ, പുനരത്രമെങ്ങിനെ ചൊല്ലുന്ന!

കർണ്ണതരമടിമുത്രകിലേരറതുകൊണ്ടശ്രദ്ധാർ

ക്ഷുണ്ണിച്ചിങ്ങന്തം ചൊന്നേൻ തൃപാനിയേ!”

മലയക്കേരു:—(ഭാത്രരാധാനോട്,) “

“ഇവന്നധികഭേദങ്ങളുമൊരു ലജ്ജയുമണ്ഡല്ലോ;

ഇങ്ങിനെ ചോദിച്ചും മിണ്ടുകയില്ലോ,

ഇതിന്നസചിവനോട് പറക്കാതുന്നി താൻതന്നേ”

മലയ:—(രാക്ഷസനോട്) “സഹായം ചെറുതുള്ളുന്നായിരെ തു തെരാട്ടം, ചില വത്തർമാനങ്ങളോടുംകൂടി ഇവനെ പുഞ്ചപുരത്തിലേക്ക് അയച്ചിരിക്കയാംനോ” ഈ വൻ പറയുന്ന.

രാക്ഷ:—(സിലുംഗ്മകനോട്) “എടാ, ദജ്ജാ, നീ പറ തെത്തു സത്യമാണോ?”

സിലുാ:—“അടി കൊണ്ടപ്പോരം അതുപൊന്തുക്കുകവയ്ക്കു എന്ന തെ ശ്രദ്ധ സത്യമെല്ലാം പറഞ്ഞുവോ എയ്.”

രാക്ഷ:—(മലയക്കേരുവിനോട്) “ഇവൻ വെളം കുറി മാണം പറയുന്നതു.”

മലയ:—(ഭാത്രരാധാനോട്) “എന്നാൽ ആ എഴുത്തു അമാത്രം കാണിച്ചുകൊടുക്കു.”

രാക്ഷസൻ ഭാത്രരാധാനീൽനിന്ന് എഴുത്തു വാ അഡി വായിച്ചുനോക്കിട്ടു—“ഈ എഴുത്തു നിബാരണമായും ആ ചാണകുൻ വ്യാജമായി ഉണ്ടാക്കിയതാണു.”

മലയঃ—“എന്നাত് ഇനി വേരെയോന്ന് എന്ന് കാണി ചുത്താം. ഇതും ചാണക്കുൻ കപടമായശാക്കിയ താണോ എന്ന നോക്കു.”

അദ്ദേഹം അതു മതമാലയെടുത്തു “രാക്ഷസനെ കുണിച്ചു” “ഇതു എങ്കിനെ ഇവൻ്നേരു കൈവശമായി?”
എന്ന പ്രോബിച്ച.

രാക്ഷസഃ—

“അറിക്കൗപ പരിചൊടിയു നിഖലാത്മകനു തോ—
നാമോദമേറിച്ചുമണ്ണേനാവുംയിൽ
സ്വഭക്കാടിയ നിവിലറുപവീര, കൊച്ചത്താതോ—
ണാക്കമിന്നെങ്ങം ഒരാട്ടതയച്ചില്ലതാൻ.”

ഭാരതഃ—(രാക്ഷസഃ നാട്)

“പ്രണാഡിയു പ്രതിവരനേരിച്ചുമകയാൽ
പ്രീതനായ്ക്കു എൻ്റെ ക്ഷേത്രി, നാഴിച്ചുടൻ
തരിക തവാ, വാനിവാവര, ചെങ്കുതിഞ്ഞോലം;
താന്ത മെങ്ങുലാണിക്കാതെ സാന്തുതം
ഒരവനിയു പരിചിനോടു നൽകീടുകിൽ, ചുന-
രോത്തു കണ്ണാടു ഭവാനേതയത്താത്തത്തും!

മനസി തവ പെരിക്കെയോരു സണ്ണോഷകാരണായ
മെന്തുനംഗയ്ക്കുണ്ണിയു നൽകുന്ന സാന്തുതം.”

“ഇതും ചാണക്കുന്നേരു കട്ടിലക്കംമാണോ” എന്ന
മഹത്തേ രഹപടി ക്ഷേണിക്കുവാൻ രാക്ഷസനുണ്ടുള്ളൂ.

“ഒരുന്നാൻ, മുന്ന് ദിക്ക് ആരുജേട്ടതാണോ” എന്ന് അതു
കാണിച്ചുണ്ടാടി ഉണ്ടാക്കിയോരു ചോദിച്ച.

അതു നോക്കുന്നു—“ഒരുണ്ണേരതെന്നപോലെ ചാണ
ക്കുന്നതനെ ഉണ്ടാക്കിയതാണീയു” എന്ന രാക്ഷസൻ

അറിയിച്ചു. “തൊൻ ഇവനു മറ കൊടുത്തിട്ടില്ല; കുടിലമതികരക്ക് എന്നൊന്നാണെ ചെയ്യുത്താതെയുള്ളതു” എന്നും അങ്ങുമം തുടർന്ന് പറഞ്ഞു.

“ഈ എഴുത്തിലെ കൈയക്കുറം ആരുദ്ദേതോണെ നും വെള്ളിച്ചുപ്പോൾ, അമാത്രൻ്റെ വാക്കിൽ സത്രുജി സേം എന്ന് അറിയാം.” എന്ന പറഞ്ഞു ഭാഗ്രഹായ നീൻ സിലംത്മകനോടു “ഈതു” എഴുതിയതു “ആരാണ്” എന്ന ചോദിച്ചു.

അവൻ അതിനും ഒന്നും മിശ്രാതെ കീഴുപോട്ടു നോക്കി നിന്നുതെയുള്ളത്. വിശ്വാസം താഴെ കൊള്ളുമെന്നു പേടിച്ചിച്ചുപ്പോൾ “ശക്കദാസനീനും എഴുതിയതു” എന്നും അവൻ സംതൃപ്തനായി അറിയിച്ചു.

“കത്രിഫുതിയതു ശക്കദാസനീനുകിൽ ഇതി നീൻ ഉത്തരവാദി തൊൻതനെനു” എന്ന രാക്ഷസൻ ഉം സമ്മതിച്ചു പറഞ്ഞു.

“എന്നാൽ ശക്കദാസനെനു വിളിച്ചുകൊണ്ടവരട്ടു” എന്ന മലയക്കേരു കല്പിച്ചു.

അപ്പോൾ ഭാഗ്രഹായൻാം--

“പാൻതാൽ ശക്കദാസൻ ലജ്ജകാണ്ടിപ്പോൾ
നയമുടകയ സചിവനുടെ മുമ്പിൽനിന്നൊങ്ങിനെ

‘തൊനിതേഴുതിയതെനു പായുന്നു?

അതിനു പുനരൈരക്കഴിവു തൊൻ പറഞ്ഞിട്ടുവൻ:

ആതു ശക്കദാസമേഴുതിയ പത്രങ്ങൾ

ഇവിടെ ഖുളുവിയ, മറിക, യുണ്ടതിലേബാനിപ്പോൾ

ഖുളുകൊണ്ടു, നു കണ്ണാലറിയാമല്ലോ”--എന്നും അ

ബിപ്പായപ്പെട്ടുകയാൽ “അങ്ങിനെയാവട്ടു”യെന്ന രാജാവും അനജത്തെകൊടുത്തു.

തൽക്കുണ്ടാം ഭാഗ്യരായണൻ ചെന്ന ശക്തദാസൻറെ
വരെഴുതെതട്ടുതു കൊണ്ടുവന്നു മലയക്കേരുവിനു കാണി
ചു. രണ്ടുഞ്ചുത്തുകളിലും തുരുന്നോക്കിയപ്പോൾ രണ്ടും ഒ
രേ ആളുള്ളിടെ കൈയക്കുറം തന്നെയെന്ന് എവക്കിം തെ
ളിവായി. അപ്പോഴാണു രാക്ഷസൻറെ മനസ്സിൽ തീ
വീണ്ടു്.

“ശക്തുതമിതു നിയതം മിപ്പോളുവൻതാനം
ശരുപക്ഷാന്ത്യയം ചെയ്തിനോ, ദൈവമേ!
പലതുമിഡ മമ മനസ്സി ചിന്തിചു കാണുണ്ടോം,
പാപം ശക്തദാസൻ ചെയ്തു നിണ്ണുയം” എന്ന് അ
ദ്രോഹം മനസാ രോദിചു. സിലിംഗംകമിത്രമാണെല്ലാ
ശക്തദാസൻ. തന്റെ ആ ലേവകനെ എല്ലിച്ചിട്ടുള്ള
മുദ്രതന്നെയായിരിക്കണം ഇതെന്ന രാക്ഷസൻ ഉണ്ടി
ചു. ഇ എഴുത്തിലെ കൈയക്കുറം ശക്തദാസൻറെ
താണ്ടന്നതിൽ അദ്രോഹത്തിനു സംശയമുണ്ടായില്ല.

“അരുള്ളുാ, ചതിചും ശക്തനമിക്കാലം!
പണക്കുതപട്ടവചനങ്ങളെനുംകൊണ്ടുമോ
ശരുക്കളോടു സന്ധിച്ചവനിക്കാലം,
നിജമരണംയെയിക്കുണ്ടാകക്കാ, എലിപ്പോം.
നിണ്ണയമിച്ചതിചെയ്തു ശിവ! ശിവ!”—എന്നിങ്ങി
നെ രാക്ഷസൻ ഇപ്പോൾ തീരുമായി ഭജവിക്കമാനായി.
ഒന്നം മിജാതത്തില്ലെന്ന രാക്ഷസനെ മലയക്കേരു
ആപാദച്ചുവിഡം ഒന്നനോക്കി. അപ്പോൾ, അദ്രോഹം അ
ണിത്തിട്ടുള്ള ആദ്രരണ്ടും തന്റെ അട്ടുണ്ടുന്നതാണു
നും ആ പര്യതകപുത്രൻ കണ്ണറിഞ്ഞു.

“വിവാധമണിഗണവചിത്മാദരണമിവ
വികുമ, തേ തന്നതാരെനു ചൊല്ലും” എന്ന്

അള്ളേയോ ചൊടിച്ചുകൊണ്ടു രാക്ഷസനോടു ചോദിച്ചു.

രാക്ഷി:--

“കൊന്നേഡനിതെപ്പോം ചിലവിന്മുരോടു താൻ.”

മലയ:--

“മമജനകസതയു തമാടരന്മിഡം,
മെഴുത്തുവരുമ്പുതമായ തിക്കാലം,
ചില ധരണിസുരരാട്ടിയ കൊണ്ടുവെന്നുള്ളിട്ടും
ചേങ്ങന്തോ മനുസത്തമു, ചൊല്ലുടോ?
അവിലറുപമകടമണിമെഴുന്നോടു ലാഭ-
മാദരണം വിറുവേണമോ, ദുർത്തേ,
ഷം, കാറിനുചുദ്രം, ചതിപെയകിയ ഭരാതമാവേ,
ചെന്ന നീ മെഴുനെന്നുവിച്ചുകൊണ്ടാലും!”
ഈതു കേടുപോശാണ്, ആഭരണത്താലും താൻ വ
ണ്ണിതനായിരിക്കുന്നവും രാക്ഷസൻ അറിഞ്ഞതും”.

“അചലനരവുവിമലഭ്രഷ്ടണം ചാണക്കു-
ന്തും, ചതിച്ചു വിളിക്കുന്നോ ചെള്ളതും!

സുക്തമിമമമനിവിലമരിതോ, ദൈവമേ!

ആവുംമേ, വിജ്ഞഹിഷ്ഠപ്രയോഗങ്ങൾ!

കപടമയമെഴുതിയൊരു പത്രം ദിഉയും

കണ്ണാവിതെന്നർയ്യല്ലുന്നവരായല്ലോ!

പ്രഥമമിഷാകടനമരാത്തുകളുത്തുടന്ന്

പത്രികയുമെഴുതിക്കൊടുത്തിട്ടിന്നാൻ;

അവിലറുപമനവരണനാംചന്ത്രഗ്രം ചും

ആഭരണം വിറുതാക്കിയപാസമാം!

ശിരസി മമ ലിവിതമിദേശനേ പറയാവു,

ചൊല്ലുവായത്തരം കണ്ണിലിതിനു താൻ.”

എനിക്കിനെ ആ ശോകാതുരൻ കേവലം അംഗ്യ നായി
നിന്നപോൾ!

ക്രോധംവള്ളുന്ന് ശ്ലായക്കേതുവാക്കെട്ട്, റാഷ്ണസന
നോക്കിക്കൊണ്ട് ഇങ്ങിനെ തുടങ്ങി:—

..... “ആയുംനോടൊന്നു ചൊല്ലുന്നു” :—

രാക്ഷ:—“ആയുംനല്ലോ, തൊനന്നായുംനാരു, ഒരു!”

മലയ:—“ക്ഷുദ്രമതേ, തവസപാമിച്ചതുന്ന് മെംഞ്ഞൽ;

നിപുതനയന്നറിക തവ തൊന്നായ്തുമെടോ,

രോഷമെന്നുകഴിച്ചേരും ഭവാനല്ലോ;

അഭിമതമൊട്ടിക്കരവിത്തവും തന്നതൊന്ന്

ആരു ഒരു മരുപ്പിപ്പംഡം തവ നൽകി,

മരുവുമുള്ളവാങ്ങചതിയിലാശംജീവാകയാണ്

മരുവുമുള്ളനാരുദിവാൻ; നിഃന്ധനം.”

രാക്ഷ:—“സാത്യമാരുംതൊന്ന് ചതിച്ചുടീട്ടേരോ ക്രൂപം എന്നു!

അരികളിലെ കസ്തുതികളെ വിശ്രപസ്തു ഭോ-

നന്നേ വിവേകമില്ലോതെ ചൗണ്ടത്തും!

തിരുപ്പതിതന്നു, വിധിവിലസിതമിതൊക്കൈവേ;

കൈടില്ലപ്പോ മും പറയേണമോ പുമാ!”

മലയക്കേതു:—

“അലമല, മിതറിക, വിധിവിലസിതമിതൊക്കൈ!

ആക്കരിയാം നിന്നെന്ന ഭന്നയരിതികൾ!

കൊടിയവിഷ്ടത്തണിയെയുമായു നിമ്മിപ്പിച്ച

കാന്തിയേറു മര താതനെ നാത്രിയിൽ

കടിലതരഹ്നദയ, ശം, കൊല്ലിചുതില്ലയോ,

കുരാത്തിരിക്കുന്ന കാലത്തു ഭന്മതേ!

ഈതുപൊഴിതിപ്പരികളുടെ ചേന്നകൊണ്ടെന്നയും

“**ഈ ചുട്ടിക്കുന്നതിലൂപ്പും കൊല്ലുവാൻ!**”

ഈ ശ്രദ്ധാരവാക്ക കേടുപെട്ടാൽ, അത്തന്നായ രാക്ഷസന്ദർ നില കുനിമേൽ കയറുന്നപോലെയായി.

“**കുടമുട്ടുന്നരിതിലെ സമരമാനമില്ലിനുണ്ടാ!**” എന്ന് ആരംഭിച്ച--

“അറികു, പ്രഥ, തവജനകനെ വധിപ്പിച്ചതു

ഹാഹൻ, ഞാനല്ല, വിരാഖവാക്കേ,” --എന്ന് ദീനനായി അദ്ദേഹം അറിച്ചിച്ച.

രഘയ:- “**സകലവലകളും മുട്ടു, നീയല്ലയോചോക്കു**
താതനെ വഞ്ചിച്ചുകൊന്നതു, ഭമ്മതേ!

രാക്ഷസ:- “**പ്രചതികളാതിഭക്ക്, തവബാജജു, തിർവാക്കില്ല**
നിത്യനാമിഗ്രരനെപ്പൂഛരിജ്ഞനാം!

രഘയക്കതു:-

“**ക്ഷപണനൊട്ടകളും ചിവചോനാലവിഞ്ഞിടാം**
ക്ഷുദ്രനാംനിനുടെ നിത്രമല്ലെയവൻ!”

അവിചാരിതമായി ഇങ്ങിനെ കേടുപെട്ടാൽ രാക്ഷസന്ന് ഉള്ളിഗ്രനായി.

“**ക്ഷപണക്കന്മിധചന്നകതന്നുടനെടച്ചാരനോ!**

ക്ഷുദ്രൻമഹാപാപിയെന്നുചുതിച്ചിതോ!

രമഹാടയമപി റിപുജനംകൊണ്ടപോയിതോ!

മരറന്തിതിൽപ്പുരമന്ത്രം ശിവാഹിവ!;

എനിക്കിനെ ശ്രദ്ധാരമായ ശ്രോകതാപത്രോടെ അദ്ദേഹം നിഖലം നിന്നു.

ഉജ്ജപലമായ കുംഡാഗിയാൽ മലയക്കേരുവിന്ന്
പിന്നെഞ്ചുട്ടം ക്ഷമയുണ്ടായില്ല. അദ്ദേഹം അപ്പോൾ
തന്നെ, സർവ്വസൗഡിപനായ ശിവരണ്ടനെ

വിളിച്ചു് അപരാധികരിക്കേവക്കിം മോരമായ തണ്ട്
വിധി കല്പിച്ചു്.

“അമാത്രരാക്ഷസൾറ മിന്തുങ്ങളു, പാപാത്മാക്ക
ത്രമായ ചിത്രവമ്മാദികൾ എവരും എന്ന വണ്ണിച്ചു്
കൊന്നു് ചന്ദ്രഗ്രാമം ചേത്വാന്വായി തരംനോക്കി
നിൽക്കുന്നവരാണെന്നു് ഇപ്പോൾ തെളിഞ്ഞിരിക്കുന്നു.
അതുകൊണ്ടു് അവരിൽ മോരട്ടരാത്മാവായ ചിത്രവ
മംവിനേയും, പരമവശുകനായ സിംഹനാദനേയും;
കപടമതിയായ പുഞ്ചരാക്ഷസനേയും, അവർ എൻറെ ഭി
മിയെ അപഹരിക്കുവാൻ കൗഷ്ഠന്വരാകയാൽ, ഉടൻ
ചെന്നപിടിച്ചു് ഭൂമിയിൽ ജീവനോടെ കഴിച്ചിട്ടേണ്ടതാ
ണെന്നു് തോൻ വിധിക്കുന്നു. ആ പശുവബലമാരിൽ
ഇതരനൂരായ സിന്ധുപ്രേഷണനേയും മേഖക്കനേയും, അ
വർ എൻറെ ആനകളെ കാണിക്കുന്നവരാകയാൽ, മത്ത
ധന്യിരയൈക്കാണ്ടു് കരതിച്ചുകൊല്ലുമെന്നും തോൻ
വിധിക്കുന്നു. സാക്ഷാത് രാക്ഷസനായ ഇം രാക്ഷസൾ
വശുകമാരിൽ അന്ത്രസരനാകയാൽ ഇംയാളെ ഇം
കടക്കത്തിൽനിന്നു്, സർപ്പപ്രഭാം രൂപഹരിച്ചതിൽപ്പി
നെ, നിർത്തിയാക്കി വെളിയിൽ തഴ്ത്തിയയങ്കുമെന്നും
തോൻ വിധിക്കുന്നു. ഇം വള്ളം വിധി നടത്തിക്കഴി
തെന്നു് എന്ന അറിയിച്ചിട്ടുവേണും എനിക്ക്” ഇവിടെ
നിന്നു് ഇളക്കവാൻ.”

ഇങ്ങിനേയുണ്ടായ റാജവിധിപ്രകാരം, മഹാവാല
നായ ശിവരണ്ടേന്നും പെട്ടുന്ന ചെന്നു് ആ പശുരാജാ
ക്കാമാരെ പിടിക്കുകി. അവരുടെ മുട്ടകാർ എന്നെന്ന
റിയുംജൈ, ചിത്രവമ്മയേയും പുഞ്ചരാക്ഷസനേയുംസിംഹ

നാദനേജും ബന്ധിച്ചു്, അവർ അരുളും വിളിക്കുവെ, ജീവനോടെ കഴിയിലിട്ടു ശുചകയും, സിസ്യുഷ്ണനേജും മെല്ലാക്കനേജും മതതഗജത്തെക്കാണ്ടു് കത്തിക്കാണ്ടിക്ക യും ഉടനെങ്കും കഴിഞ്ഞു. രാക്ഷസനെ പിടിച്ചു് പുറതു തള്ളു കുഴും അപ്രോധത്തെന്നയുണ്ടായി. ഇതെല്ലാം പെട്ടെന്ന നടക്കക്കൊണ്ടു് കടക്കത്തിന്റെത്തിൽ കലക്ക തതിനും ഇട കിട്ടിയില്ല.

തള്ളിവിട്ട രാക്ഷസൻ ഏകനായി എങ്ങോട്ടെന്നീ പ്ലാതെ നടനു. അങ്ങിനെ ചെല്ലുവോരു അപ്രോധത്തി സ്തന്റെ വിചാരം ഇതാണോ്:—

“അമിതകരവല്ലടക്ക ചിത്രവമ്മാദിക-

ഉയ്യും, നിഹതരായവനു, ശിവ ശിവ!

അവിലസുഹിഡകൊലകൾ ചെയ്തിച്ചുമിന്നുണ്ടു് മരികാതിരിക്കുന്നിതിനും!

കിമപിമയിക്കുന്നമി ദൈവത്തിന്മിപ്പോർ!

കുഴു,മിനിയെന്തു വേണ്ടതു തൊന്ത്രോ!

അടവിതലമഴലിനോട് പുക്ക തപിക്കുയോ,

അന്തരാ,വൈരമിതിനാൽ ശമിക്കുമോ!

മമ ധരണിപതികളിടുന്ന സദ്ഗമനമോ നല്ലു്?

മുറുമരികലും ജീവിച്ചിരിക്കുവോരു

യുവതിജനചരാതമിദമിപ്പോരു സംശയം;

എലം വിരവോട് ചെയ്തു മരിക്കുയോ?

അതിനരുതു വിഷമമായ, ചടന്താസനെ

അന്തരാ പാതതാൽ മരിച്ചീനുത്തെല്ലാ”

ആക്ഷും, ആളുചെയ്യുണ്ടുവെന്നാ എങ്കുപോ കേണ്ടുവെന്നാ നിയുതമില്ലുതെ രാക്ഷസൻ ഭാനുനു

പ്രോബെ നടന്നു. മലയക്കേരുവിൻറെ കടകത്തിൽ നടന്ന ഇക്കാൽമാക്കായും അതേ കാലത്തുനെ ചാരം ഷ്ട്ര ചാണകുകൾ അർത്തം. ഉടനെ, ഉള്ളംഖരകൾ എന്നാൽ ചാരനെ വിളിച്ച് രാക്ഷസനെ ശ്രദ്ധമായി അനഗ്രഹിക്കുന്നതിനും നിങ്ങാൻിച്ചുണ്ട്.

അപരാധികർഷ്ണ ഭണ്യവിധി കഴിഞ്ഞ അന്നത്തെന്ന മലയക്കേരു തന്റെ പെത്തുവഡയോടുകൂടി ചുണ്ണപ്പു രത്തെ ചെന്ന വളരെത്തു. അതിന്റെനുതന്നെ പട്ടണംപു കൈല്ലും ഒരുക്കിവെച്ചിരുന്ന ചാണകുകൾ കരിതുരഹമാ നികരങ്ങളാണും, നിരവധികമായ കാലാംപടയാഥം കൂടി വാഞ്ചിനേക്കൊം വേഗത്തിൽ പാബത്തിനിന്ത്രും നാനിരഹാരിന്തെപ്പാർ, മലയക്കേരുവിൻറെ സെസന്റും ആകമാനം കലാറി. തങ്ങളിടെ ഉദ്ദേശസില്പികൾും ഇതു തന്നെയാണും അധിസരമെന്നും ദേശഭൂമികൾ കണടം. ദേഹം സെസന്റും ഭയാകലതയോടെ അണിമുറിഞ്ഞ പിൻ വാങ്ങണം; മഹാവീരനായ രാക്ഷസൾ അകലുകയും, മഹാബലമാരായ പിത്രവർമ്മാദികൾ ഘതരാകയും ചെയ്തിരിക്കാണും. മലയക്കേരുവിനെ ചുണ്ണനു നിൽക്കുന്ന വരായി ചാണക്കുചാരനാർ മാറ്റുമെ ഇപ്പോൾ അവഗേഹിച്ചിട്ടുണ്ടും. അവരുവരും ചേറ്റും, ആ പടകൾക്കു തുറിയും, ആപ്പും രിവരസേനനോടും ഇടപെടും. ആ സേനാപതികൾും അവിചാരിതമായുണ്ടായ ഇംഗ്ലീഷ് അവത്തിൽ ഏകനായി ഇതു വളരെ പെലവാനാരോടും ആതിന്ത്രം നിക്ഷേപാർ കഴിഞ്ഞില്ല. അതുകൊണ്ടും ആയാംകൾും ദേശഭൂമികളിടെ വെട്ടേറും സപ്പനും പടനിലത്തിൽത്തന്നെ മരിച്ചവിഴേണ്ടിവന്നു. അനന്തരം ആ ദേശഭൂമി

കർ ഉടൻ ചെന്ന കയറി അനായാസേന മലയക്കേരു വിനെ ബന്ധിച്ചു. അതുമായതോടുകൂടി ആ ദ്രോഹി സെസ്റ്റും മുഴവൻ അനാമതപത്താൽ മുഖത്തുണ്ടാക്ക നില്ലായി.

ദേശാദികളാവട്ട്, ദിനങ്ങളിൽ മാരെറാലി ക്കാളിയുമാറ്റ് വിജയമർ പാരവണത്താട്ട് പുതതിനു ജീവിൽ പ്രവേശിച്ചു ബലംനായമലയക്കേരുവിനെ ചാണക്കൾനു മുഖിൽ കാഴ്ചയായി വെച്ചു. ആ പരമ്പരാജാ വിനെന്റെ പിന്നത്തെ വാസം കാാഗാരത്തിലുണ്ടി. ഈ അടിനെ, ഉടനെനിഃായ അനുകൂലസംഭവങ്ങളാൽ ക്ഷണംകൊണ്ട് നേടിയ സവൂഡ്വിജയത്താൽ ആ നഗര മെങ്കിം കോലാഹലമയ്ക്കുമായി.

കർപ്പതാംപാദം

മലയകേരുവിനാൻ ബഹിച്ചുതനായ രാക്ഷസൻ
 എങ്ങോട്ടെന്നില്ലാതെ കരെ തുരു നടന്നപ്പോൾ, അറ
 ക്കൊങ്ക് ജീവന്നാല്ലാനും കണ്ട് അതിനാളിൽ കടന്നു,
 മറവിലെഡിന്തു മുടിപ്പുതച്ചിങ്ങനും തന്റെ ആക്ക
 പൂഞ്ഞുള്ള അവധിയെക്കുറിച്ചു് ചിന്തയിലാണു്--
 “എത്രയും കഴുമോത്താൽ, ഒള്ളുന്നുന്നു തന്റെ
 ചിത്തത്തിൽ വിവേകമില്ലാള്ളു യെന്നതു മിഛ്പോൾ;
 സ്വാമിക്കു നാശം വേഖിച്ചീടിനോരുന്നരം,
 തുമയിൽ പരാഭവം വീണ്ടുംകൊള്ളുവാനമും
 പാർത്തേശപരമും തന്നെ സേവിച്ചു യഥാംചെങ്ങേ,--
 നർവിശനവൻ താനും മരിച്ചുന്നു വിധിവശാൽ!
 തങ്കുതുന്നു തന്നെ സേവിച്ചുടിനേൻ പുനരധം,
 നിഷ്പമപ്പുമാ ചുന്നിതു തങ്കു സേവാപ്രാളമിപ്പോൾ!
 ഞാനൊങ്കിയ പുത്രജന്മ താൻ കണ്ണിതിക്കാവേ തന്നെ
 മാനവവീരരാജൈക്കാണ്ണിച്ചു മെംതുന്നു തന്നെ
 ചവനു ഞാനും കാണാമെന്നു പാർത്താരജണാളിൽ
 ഞാനിയതോന്തുകണ്ണാൽ ഭേദവത്തിനും ബലമഞ്ഞു!
 ഭേദവത്താലുപയനതനായവനുണ്ടിക്കാണും
 കൈവന്നിട്ടുമോ ത്രുപ്പം, മാധവനു നിത്രുപിച്ചും!
 മാനാശക്ഷിള ത്രണങ്ങാശങ്ങളെല്ലാനാളും
 കാണാന്നിതോരോ കാലമോരോരോ തരമപ്പോ;
 സ്വാദ്ധ്യപതി രാജും വാണാകൊണ്ണിതിക്കാണും
 മനാവൻ തന്റെ മന്ത്രിസത്തമനായീടിനേൻ;

ഞാൻ മേധ്യം ഗ്രഹത്തികൾ ഭ്രമണാർ കാര്യവഹാർ
കാണുന്നായും വുന്ന കെട്ടിക്കിടക്കണമ്പരോടും
കുടിശാനായമിച്ച രാജധാനിക്ക പോം ഫോറി,
വീടതിലിരുന്നുള്ള പെട്ടത്രാരെല്ലാവതം
“രാക്ഷസാമാന്ത്ര്യനിൽ, പോകുന്ന’വുന്ന ചുണ്ണി
പ്രേക്ഷകന്മാർക്ക് കാട്ടികൊടുക്കുമ്പോൾ, എരാ;
രാജാവിനോളമുള്ള പദവിയോടും കുടി
രാജാജ്ഞങ്ങാകരന്നായി വാലാശകാണ്ണിരുന്ന ഞാൻ;
അങ്ങും, കാൺവിധിബലം, കളിക്കുപ്പാലെയിപ്പോൾ
പഞ്ചവേ ജീര്ണ്ണാഭ്യാനം ഘക്കാളിച്ചിരിക്കുന്ന;
“ഈകാലം നിന്നക്കി, തന്നീശ്വരൻ നിയോഗിച്ചു-
ലക്കാഖമതുമരുത്വവിക്കുന്നതേ വഅ”

ഇങ്ങിനെ തുടൻ തുടൻ മനസാവിലപിച്ചുകൊണ്ട്
അദ്ദേഹം അവിടെ എക്കന്നായി സ്ഥിതിചെഴു. തന്റെ
പ്രാണമിത്രമായ ചന്ദ്രസന്നക്കരിച്ച് വല്ലതും കേട്ടി
ഞ്ഞാൽ കൊള്ളാമെന്ന ഒരേ ആത്മം മാത്രമേ അദ്ദേഹാതി
നും ഇനിയുള്ള. അതിനും ആരെരെയകിലും കണ്ണത്തു
മോ എന്ന നോക്കികൊണ്ടാണ് അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഇ ഒളിച്ചിരിച്ചു.

രാക്ഷസനെ ഗ്രഹമായി അനന്തരമിച്ച് ഉള്ളംഖരകൻ
ഈതെല്ലാം കണ്ടി. ഉടനെ അവൻ കൊട്ടാരത്തിൽ ചെ
ന്നും, രാക്ഷസൻ ജീർണ്ണാഭ്യാനത്തിൽ കടന്നുചന്നു
സന്നെ സന്നെ പുതാനും ഗ്രഹിക്കുവാനായി മറഞ്ഞിരിക്കുന്ന
ഒന്നും ചുണ്ണക്കു നെ ഉണ്ടാതിച്ചു. തൽക്ക്ഷണം ഇനി
വേണ്ടിക്കാര്യമെന്നും കെട്ടില്ലപ്പും മനസാ കണ്ടി.
അദ്ദേഹം ആ ചാരന്നായ ഉള്ളംഖരകനോടു് —

“നീയോരു കാർഡിണൽ വേദാത്തനാറിൽനാലും;
കായനാപംതെ ചെസ്റ്റാൻ, ജീബ്രാലൂറാനത്തിൽചെമ്പ്
രാക്ഷസൻ കാരെക്കത്തെനാ, കാണാതെ മട്ടി, ലൊരു
വുക്കാഗ്രത്തിനേൽക്കെട്ടി ഞാനു ചാവതിനായി
ഭാവിച്ചീട്ടുകവേണം” —എന്ന് ഉപദേശിക്കയും,—
“അനേന്നും മനുഷിയർക്ക്

താപത്രേതാം”, നീയെറ്റു കാട്ടന്നുതെനു ചൊല്ലും;
അനേന്നും പല വസ്തു പറയേണ്ടതുമില്ലേപ്പോൾ
കണ്ണത്തിലുപദേശിച്ചീടുവൻ വരിക നീ” എന്ന്
അതികെ വിളിച്ചു ചീലബൈസ്റ്റാം മനുഷ്യയും ചെസ്റ്റും അ
വനു ഉടൻ അയച്ചു.

പിന്നു, ചാണകുൻ സിലുാത്മകനേയും വി
ളിച്ചു—

“മനവാജ്ഞന്നാ, ദിവാകീത്തിവേഷഭത്തപ്പുണ്ടാണെ
ചടനഭാസൾതന്നെക്കാണ്ടുപോയും ക്കോന്നീടുവിൻ!
ഉന്നതനാഴ മനു വന്നതുവിരോധിച്ചും,
കൊല്ലാതെയത്രുന്നും നിങ്ങളിലൊത്തവൻ താൻ.
മെല്ലുവേ വന്നിക്കാറിയിക്കു” എന്ന് വേദാത്തപോലെ
എടുച്ചും അതിലേക്കും തൽക്ക്ഷണം നിയോഗിച്ചു. ആ
ജ്ഞയെ നിന്തുക്കാശവാൻ അവൻ ഇരഞ്ഞി. കണ്ണറ തുറ
നും ചടനഭാസനു ചുറതേക്കു കൊണ്ടുവന്നു” പാഠ
ത്താൽ ബന്ധിച്ചും പരഞ്ഞവാക്കുകളോടുകൂടി അവർ
കൊല്ലുത്തിലേക്കു നടന്നു.

ചടനഭാസൾതന്നെക്കാണ്ടുവാനായിക്കൊണ്ടു
മരബെന്നിയെ കുറ്റല നിലത്തുകൊണ്ടുപേരും ഫലാം

തേരേജ്ഞികൾ കുടംബിനിതാനം; തങ്ക് പുത്രൻ്റെയാണം,
ഈ ശ്വാസം ഇഷ്ടത്തുകൂടം ഭാവത്തോടെ
അക്കവേശവിളിച്ചുണ്ടോ പാവമേ, ക്രൂട-
ച്ചാകയെന്നറഹ്വർ ക്രൂടവെ നടന്നിരു.

അങ്ങിനെ ആ ശോകാംഗരാണ് അംഗഗതനായി, ബാ
ലുനായ ചരദന്താസൾ ചണിയാലു വോധ്യമാരായും കൊ
ലക്ഷ്മാത്തിൽ അനീതനാണി.

അപ്പോൾ ജീണ്ണാദ്രാനാതിൽ മഹാരാജ സംഭവം
നടക്കുകയാണ്. ഉച്ചംബവരകൾ അതിനുശ്രീതിൽ ഉറക്കെ
നിലവിളിച്ചു കരഞ്ഞുകൊണ്ടു കടന്നു രാക്ഷസാശ്വർ ദ
സ്വിൽ വെച്ചുണ്ടാക്കില്ലോ, അപ്പേരുടെ കാണാതെയെ
നാപോലെ, അരങ്ങാതു വൃക്ഷം രാവാക്കിൽ കെട്ടി ഞാച്ചു
വാൻ ആരുംഭിച്ചു. അതുകണ്ഠു രാക്ഷസാശ്വർ പെട്ടന്ന
ങ്ങോട്ടുചാടിച്ചെത്തുന്ന അവരുടെ തടഞ്ഞു. “നീ ഇങ്ങിനെ
അതുമഹത്യക്കു തുറിഞ്ഞതു എന്തുകൊണ്ടു” എന്നും അ
ദ്ദേഹം ചോദിച്ചുതിന്നു, കരഡജാക്കു മാറ്റാടിച്ചു ക
രഞ്ഞ നിലവിളിച്ചുതിൽപ്പിനെന്നയാണ് അവനിൽ നീ
നും മറപടി പുറപ്പെട്ടുതും:-

“എന്തു ഞാൻപറമുന്നു, തങ്ങും പാപമെ, മഹ
ബാധനാശാത ചുണ്ണിച്ചുജാറിനെ ചെയ്യുന്ന ഞാൻ”
ആശാ:- “ഉത്രമഹാരാജിൽ വെച്ചുപൂതമനല്ലോ ഭവാൻ;
മിത്രനശ്ശേത്രായും തളവരു ശാത്രാശത്രാതുപ്പും
ഉത്രമഹാരേൻ പുനരൈത്രകയി ഒളിവല്ലോ;
ബന്ധനാശത്രിനെന്നുള്ള കാരണമെന്നതിപ്പേ-
ഉന്നരം ക്രൂടാതെ നീയെന്നാടു പറയണം.”

ഉച്ചംബവി:—

“എന്തു പറയുന്ന!

ബന്ധവിനോട് പിരിഞ്ഞിരിപ്പാനരക്ഷണം
ഹന്ത്, തൊൻ ശക്തനല്ല, സാംപ്രദാതംചാക്കന്നതാൻ
എന്തിൽ മുലമെന്ന ചൊല്ലുവാനെന്നിക്കൈ-
തെന്തിനു ചൊല്ലുന്ന തൊൻ, കാലതെതക്കേളവാനോ! ”
രാക്ഷസം : “എന്തിൽ മുലമെന്ന ചൊല്ലിയേമതിയാവു്,
ഉള്ളംഖരകൻ :—

“ആവത്തല്ലേം ഭവാനിങ്ങിനെ നിർബ്ബുദ്ധിച്ചാൽ,
ചാവത്തു ഭക്താള്ളിൽ ചൊല്ലാം” —

രാക്ഷസൻ :—

“ചാക്ഷതാൻ മടക്കകയില്ലോ, തൊനംകുടി
ചാക്കിനകോപ്പിട്ടതേ ജീണ്ണാദ്യാനത്തിൽവനു്.”

ഉള്ളംഖരകൻ :—

“എകിലേം, സപ്ലാന്റേഷൻ ജിസ്റ്റഡാസാവൃന്ദിപ്പാൾ
തക്കഡിക്കു ത്വർത്തും വിപ്രക്ഷംനംചെയ്തു,
വിനന്നായു് നഗരത്തിൽ നിന്നുടൻ പുരപ്പള്ളി
അശ്വിയിൽചാടി മരിച്ചിടവാൻ തുടങ്ങുന്നു;
എത്രയും പ്രിയനല്ലോ ജിസ്റ്റഡാസാവൃന്ദം മമ,
മിത്രാംതാൻ തൊനം പ്രാണനെക്കേളയുന്നു.”

രാക്ഷസൻ :—

“ഹന്ത്, നിന്നുടെ ബന്ധവാകിയ ജിസ്റ്റഡാസൻ
എന്താജുംലമിപ്പാൾ വശിയിൽ വീണീടുനു?
സന്തതം വ്യാധികളാൽ ദീനനാക്കക്കൊണ്ടോ,
ക്ഷുദ്രനാം മെഴുഞ്ഞു താൻറെ ഭന്നയംനിമിത്തമോ!
ഉത്തമജനങ്ങളുടെക്കാനപോയിരെനു സദേ,
കാണത്താതു കലഞ്ഞിക്കൈ ഗമിച്ചിരോ,
മംന്ത്രിനേരാഞ്ഞമുനി സാംപ്രദാതം വേബിച്ചിരേ?”

ഉച്ചംവരകൾ:--

“ഇപ്പറന്തതിലെന്നും ചെങ്കിടില്ലവനില്ലോരു
സർപ്പത്രഷ്ടിൽ മുമ്പനാകന്ന ജില്ലാസന്ന്.”

രാക്ഷസൻ:--

“നല്ലനാകന്ന ജില്ലാസനനനിരിക്കിലോ
ചൊല്ലുള്ള സുഹൃദരണത്തിനു, പിനെ, മേരു?”

ഉച്ചംവരകൾ:--

“എന്തുപരബ്രഹ്മിനിക്കാരിയം, മഹാമതേ,
ബന്ധുനാശത്താൽ മനംവെള്ളുതകനുമമ;
കിഞ്ചനപഠണ്ണിടാ,മെക്കിലോ, കേരംകാലവാൻ:
വഞ്ചിയുള്ള ചണകാത്മജ നിയോഗത്താൽ
ചടനഭാസൻതന്നെ കൊല്ലുവാൻ കൊണ്ട് പോംപോരു
ബന്ധുവാം ജില്ലാസനനത്തും ഭിംബത്തോടെ
ചങ്ഗളുള്ള നോടപേക്ഷിച്ചിരു പലതരം:-
ചടനഭാസൻമമ ബന്ധുവാകനിതമോ,
ബന്ധുനിത്രംവേണ്ടാ, ഭ്രംതേ, മഹാധനം
ചിന്തചരയ്ക്കാനേതരാമൊക്കേ, മഹാമതേ,
സങ്കടമത്രുളമേറുമശഭനിക്കില്ലോരു,
നിന്തുപരയാഴിശ്വന്തത്രു ശ്രദ്ധാം, തുപാനിയേ,
ഇത്തരമവനപേക്ഷിച്ചുതു കേളാള്യും യാൽ
സത്പരമണിപ്രവേശത്തിനു തുടങ്ങുന്നു.”

രാക്ഷസനിൽ അശനിപാതംപേരലെയാണ് ഈ വുത്താനം ഏററുതു്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ മുഖം കണ്ണി
രാൽ നന്നത്രു. “ചടനഭാസൻറു മുത്തുവിനു” മേരു
ശ്രദ്ധനായ ആ നീചനായ രാക്ഷസൻ തൊന്തന്നു്” എ
നും അദ്ദേഹം വിളിച്ചുപരബ്രഹ്മ. സഗത്താദമായിട്ടാ
ണ് പിനെ അദ്ദേഹത്തിൽനിന്നുണ്ടായ വാക്കുകൾ.

“എത്രും ചിത്രം, ചിത്രം, ജിസ്റ്റാസർക്കരശായ
മിന്തപ്പേഡിൽ ബലമെന്നതേ പറയാവു!
അത്മകാരണംകൊട്ട പുതുനെന്ദോസ്വിതാതൻ,
പുതുനേനിജ താതൻ തന്നേയും കൊസ്റ്റമ്പ്ലോ,
ബാധകരിതമ്മിത്തതന്നുകൊന്നപോമത്മാശയാ,
അന്തണംരുംകൊന്നവിത്തതേത മരിച്ചീടം,
കാന്തനെയു റങ്ങഡോരു നാരികരിവയിച്ചീടം,
കാന്തനാനിജകാന്താനിഗ്രഹം ചെയ്യുമ്പ്ലോ,
അപ്പമാഹാത്മുമിയും പാത്രകാണന്നനേരം;
വിത്രമീവിജ്ഞാസൻ മിന്തു ഉത്തരാലത്മം
കൈവേ റൂപതിക്കിന്തകക്കന്നരച്ചപ്ലോരു,
ഇക്കാണജിന്നങ്ങളിച്ചതമന്ത ജിസ്റ്റാസൻ!
ഉത്തരമതിനേരു ചാറുള്ളുനം ചൊന്ന-
തുതമഞ്ഞലു, സത്രുംചോസ്റ്റകമടിയാതേ.”

ഉച്ചംഖഃ-- “മനവൻ ചാറുള്ളുന്തചോന്നതുയരിച്ചാലുഃ
“അത്മാഃകാണഭ്ലുംതാൻ ചാടന്ദാസന്തനേ
സതപരംകാരാനുംദേവപണ്ഡിച്ചവലച്ചതും;
ഭാക്ഷിസക്കുംവൈതര തന്നുടന്നുഹത്തികയ്
സുജ്ഞിച്ചവച്ചുകൊട്ടു രക്ഷിക്കുന്നതുമിവൻ;
എത്രുംവളരെനിർബ്ബന്ധിച്ച പറഞ്ഞിടം,
ഇതുനാഴിമേയതുകേട്ടിലംപനവൻ;
മന്ത്രിതൻകൂതുതേകാംട്ടകയിപ്പുനവൻ-
ചിന്തിതമാകന്നതിന്കാരണാൽ ബാധിപ്പിച്ച
കൊസ്റ്റകബൈഥിഞ്ഞതാരകാഞ്ഞമിപ്പിനി, തവ
നിസ്താക്കാഞ്ഞശരിയാടാതെപൊഞ്ഞു അക്കേഡോ,
ജിസ്റ്റാസന്നാടേവും ചാറുള്ളുനാംലുചപൻ
ഉണ്ണിച്ചുപറഞ്ഞതു കേട്ടിട്ടിവരേതാട

മിത്രത്തപ്പിരിഞ്ഞെന്നാനിരിക്കുന്നീലേന്നുശ്രദ്ധ
സത്പരമണിപ്രവേഗത്തിനു തുടങ്ങും;
മിത്രനാശത്താൽ താനു പ്രാണനെക്കൊള്ളിവാനോ-
യതുവനിതു, മുത്രിസത്തമ, ധരിപ്പുംലും;
ചെന്നതുതട്ടപ്പതിനാളുജ്ജീവനിരിക്കിച്ചും,
ഇന്നിതുചെഴുട്ടിട്ടവാനുള്ളിട്ടാനറിഞ്ഞാലും;
'മിത്ര'മെന്നീവിള്ളും രജക്ഷരംചമച്ചതി-
നെന്നതുമായാമുരുമെന്നുചൊല്ലാമോവിഹിഡ്യും!"

രാക്ഷസ്:- "ചരംനാസൻതന്നെക്കുന്നിതോ; ശിവയിവ"!

ഉള്ളംബ-- "കൊള്ളുക കഴിഞ്ഞിട്ടിപ്പുതിനു, മഹാമതേ,
കാലത്തിന്റെവിള്ളംവന്നാകുന്നതിപ്പോരം; തവ
നീലക്കാർക്കഴിയെക്കാട്ടവാൻ നിർബ്ബുദ്ധിച്ചു
ഭീഷണമായിട്ടുള്ള വാർക്കൾ പറകയും,
ഒപ്പണിക്കുള്ളത്തനു പിന്നെയും ചൊരികയും;
ഈ അവളുമോരോതരംകൊണ്ടിപ്പോരം ദ്രോജ്ജീദ്രം
കേവലംമരന്തരതിനായിപ്പോരം വിള്ളംവനു;
ധന്യനാംദവാനുടെ വബന്ധത്പും നിന്നച്ചുവൻ
എന്നമേ തവക്കുംവരെത്ത നഞ്ചീലയുന്നും".

ഇതുകേള്ള് ചരംനാസനെപ്പോലെ ഇപ്പുണ്ടും ഉത്തമ
നായ ധിരപ്പുതൻ ഭ്രമിയിൽ ആരക്കുമിഡ്യുനും, തനിക്കുവേ
ണ്ടി ആ മിത്രം എന്തെപ്പോരം ഒല്ലാരദ്ദേശങ്ങളുണ്ട് അനു
ഭവിക്കുന്നതെന്നും രാക്ഷസൻ ടെടിട ഓംക്രക്കാണ്ടിനും.
അതിനെ തുടന്തം അദ്ദേഹത്തിൽ അത്യുഗ്രമായ രോധാ
ശി ഉജ്ജപ്പിച്ചു. കണ്ണിനു ചൊക്കും; ചുരിക്കങ്ങൾ വ
ളംതു; കൈവും ഉയൻലംതു തീളങ്ങും.

“നിശ്ചയം, മരിക്കേണ്ട; എംഗലെന്തും വിഞ്ഞാലും”!
എന്ന് അദ്ദേഹം ഉള്ളംബരകനെ ആഗ്രഹപ്പിപ്പിച്ചു

“തുജ്ജവർത്താവിൽ പ്രവേശിപ്പിതിനൊരുപയ്യട^{ജി}
ജി സ്ഥാപാസനെതത്ഫത്തിട്ടുകവെകാതെപോയ”

എന്ന് അധനോടു പറഞ്ഞു

“ചെന്നതാൻ രിപ്പുക്കാളേ വെട്ടിക്കൊന്നുത്തുടൻ,
ചലനംകുടാതെയാക്കി ദ്വന്ദവർക്കളെ”

എന്ന് മേലുന്നർജ്ജനംപോലെ അലവിക്കൊണ്ടു ചുറ്റു
പ്പാടായി. അപ്പോൾ ഉള്ളംബരകൻ എതിരേചെന്ന്
കാല്ലുത്തവിം സാന്നപന്നുചുക്കം, യുക്തിയുക്തമായ ഒ
ടിൽ രാക്ഷസനെ ഇട്ടിനെ അറിയിച്ചു--

“ആത്മാൻ രത്നപയ്യാഴിഞ്ഞതുമില്ലെനിക്കുമോ,
വിഞ്ഞപ്പങ്ങളാരിൽ മുമ്പന്നുയോ ഭവാൻ,
തൊനൊന്നുപരിയ നാതുണ്ണിനി മഹാമതേ,—
മാനമേറിട്ടു ഭവാൻ വാഴ്മായടക്കങ്ങോൾ,
സതപരം, ഭവാനംനുയുന്നതിൽ മുന്നാതെനെ
വശ്യംനെ ഓഡുക്കുന്നാർ കൊന്നടനോടിപ്പോക്കം;
എന്നതുകൊണ്ടു ഭവാനായു ധാരുക്കാതെപോയ”

ചടന്നഭാസൻതെനെ വേർപ്പെട്ടതയ്ക്കും;

തൊനിതാ ജിജ്ഞാസനാകന സുഷ്ഠൂതതിനെ

മാനമോട്ടശിപ്പിപ്പവേശത്തിക്കേ, നോഴിക്കുന്നോൻ.”

ഉള്ളംബരകൻറെ മതം ശരിതന്നെയെന്ന് രാക്ഷ
സൻ കൈകൊണ്ടു. അദ്ദേഹം “നിരായുധനായി കൊ
ലക്കൂത്തിലേക്കും, ഉള്ളംബരകൻ വേരെ വഴിക്കും അം
പ്പോൾത്തെനെ നടക്കുമ്പുള്ളക്കയും ചെയ്തു.

പുതുനൂ കൂളിതുവും ലീനരായി കല്ലിൽ വാത്തുകൊരണ്ട് പിറ്റുടരവെ, കോലയാളികൾ കയറിട്ട് വലിച്ചു കൊണ്ട് മുമ്പിൽ നടക്കവെ, അങ്ങിനെ ചദനഭാസൻ കോലക്കൂളത്തെ പ്രാപിച്ചു. രാക്ഷസപതിയെ സം ബന്ധിച്ചു് ആ ചണ്യാലമാർ അട്ടേമത്തെ വീഞ്ഞം നിശ്ചയിച്ചുതുടങ്ങി.

“ആജ്ഞികൾ കലാശ്രൂഷ, കേളുടോ, വോനിപ്പോരം നിശ്ച. രമായ കോല ഭ്രമിയിലക്കൈപ്പുട്ട്; മന്ത്രിതൻ കുടംബവത്തെ നൽകക മടിയാതെ ചങ്ഗത്രഷ്ടുനാഡു ഒളി തനിക്കിപ്പോരം; ഇനംമകാഞ്ഞം വോൻ ചെങ്കു യിണ്ണുനവനാൽ വന്നപോരം ദേഹത്തിനു നാശമെന്നറിഞ്ഞാലും.”

അങ്ങിനെ അവർക്ക് ശിച്ചതിനു്--

“മിത്രകാഞ്ഞത്താൽ മരിക്കുന്നതിനെന്നിക്കിപ്പോരം വിത്തത്തിൽ പാരവഹുമില്ലെന്ന ധരിച്ചും”

എന്നു് തീയ്തുപറത്തു് ചദനഭാസൻ അന്തുയാരഞ്ഞാട്ടുടി തന്റെ ഭായ്യെയെ സാന്തപ്പനംചെയ്യുവാൻ തിരിത്തു.

ചദനഭാസൻ:--

“വെള്ളേ, പൊഞ്ചുംക നീ, ശ്വാലക്കോട്ടംകുടി; വല്ലതും വിചാരിച്ചു വേദിച്ചീടുക്കത്തേപ്പോ; ശ്വാലക്കോപ്പരിചരിച്ചീടുക ഭേദി നീ കാലദോഷത്താൽ വന്നതൊഴിച്ചുകുടാ, നാമേ!”

ഭായ്യു:--

“എന്നുടെ തെത്താവേ, തൊന്ത്രങ്ങളെപ്പിരിഞ്ഞാലും! മനിടത്തികലിരിക്കുന്നതെങ്ങിനെ നാമേ!

നിന്മാട്ടുടരപ്പുരലോകത്തു പോന്ന തൊന്ത്രം,
യന്നുനാം നിന്മസ്സേവിച്ചീടുകെന്നതേഴുള്ളി.”
ചടനദാസൻ--

“ബാലേ, നീകുടെ മരിച്ചീടുകെന്നാകിൽപ്പിനെ
ബാലനാമിവനെന്തു അരണം, ജീവനാദേശ!
വാണിംബച്ചു കാലം കഴിച്ചുകൊഡാവാനെന്തു
വാണിതേതിങ്കൽ പരിചയിച്ചീലപ്പേം ബാലൻ”

ഭാം--

“അയ്യോ, മർപ്പാണനാമ, ബാലനെക്കാത്തിട്ടവാൻ
പൊഞ്ചിപ്പ്, കലപെദവധിബന്ധന യരിച്ചാശ്വം!
ആരുംഗമില്ലാതവക്കീഷപരൻതന്നെ പുന-
രാനുംഗമാകന്നതുമെന്നല്ലോ പറയുന്ന.”

അങ്ങും ആ പത്രൻ അപ്പേരെന്ന നമ്മുടിച്ചു--

“താതനെപ്പിരിത്തെന്നാഴിക്കേന്നരുപോലും
ചേതസി പാത്താലറിയുന്നതില്ലയ്യോ, തൊന്ത്രം!
ചിനെ തൊനെവിഭ്രയ്യുക പോകുന്ന മഹാമതേ!
മുന്നേ തൊനനിയുന്ന ദേഹവമില്ല പാത്താൽ;
ആരിനിപ്പരിപാലിച്ചിങ്കിനെ ലാളിപ്പാനം,

ആരിനിതരിവള്ളുമോതിരം തങ്ങവാനും!”--എന്നി
അമിനെ തേങ്ങാഡിതേരങ്ങിക്കാരഞ്ഞുകൊണ്ടു പറഞ്ഞു.
ഈ ശംഗനാഡി രോദിക്കുന്ന പത്രൻ കണ്ണിരോടെ ആ
ദ്ദേശിച്ചുകൊണ്ടു--

“ഇച്ചതിചെയ്യു ചന്നകാരമഞ്ജനില്ലാതേരായ
ദിക്കതിൽച്ചുന്ന വസിച്ചീടുക, വസാ നീയും,
ഈ ക്ഷടിലവാർ നിന്മെക്കാലുമല്ലായ്ക്കിൽ തുനും.”

എന്നിത്തും പറയുന്നോഗ്രേക്കും ചടങ്ങാസൻറ കണ്ണ
തതിൽ ബാല്ലവേഗത്താൽ അടങ്കു.

ഈവശ്വരവും നില്ലുന്ന ചണ്ണാലമ്പാക്ക് ഇതിലയി
കും വിളംബിക്കുവാൻ കഴിവില്ലെന്നായി.

“നാട്ടിയ കഴുവിനേലേറ്റവാൻ നിന്നെ, ഞങ്ങൾ-
ക്കൊട്ടമെ വൈകിച്ചുകൂടാ, ഭയനു ധരിച്ചാലും;

ഉള്ളിയിലിതനാലും, മാത്രം കന്നംകുത്തി-

പ്രായിച്ചീടുവാൻ ഞങ്ങൾ നിന്നെന്നികഴുവിഡംതു.”
എന്ന ഗർജ്ജിച്ചുകൊണ്ട് മുലപാണികളായി അവർ
അടച്ചതു.

അതു കാട്ട് “അയ്യോ നാമാ” എന്ന് ഭാംഗം,
“അയ്യോ അട്ടു” എന്ന മകൻം ഉറക്കു വിളിച്ചുകൊ-
ണ്ട് വാവിട്ട് കരയുകയാൽ, വീണ്ടും ചാടന്നാസൻ അ-
വരെ സാന്തപ്പം ചെയ്യുവാൻ മുടിൻ:--

“എതിനു കാത്താണ് തെട്ടുനുകാണേ, നീഇം!

മന, നീവാദാ, കരണ്ടതിട്ടുക വേണ്ടയ്ക്കും!

ആപത്തിവരുന്നേരിൽപ്പറൻ തുണ്ണുണ്ണം

താപത്തെങ്കുട്ടുംനും തുണ്ടുകുള്ളു?

വെന്നുകൾ നിനിത്തമാണുന്നതിനിളിക്കാമോ!

വിനിച്ചാൽ, മമ ദോഷാക്കാണ്ട് വന്നതുമല്ലാ;

എന്നതുകൊണ്ട്, കരണ്ടതിട്ടവാനവകാരം

കന്നൽനേർമ്മിച്ചി ഖാബള, പാത്രകണ്ണാലില്ലല്ലോ”

ഈ ആഴവൻ പറന്തുകഴിയുംമുണ്ടെങ്കു ആ കൊലപ്പു
ഞ്ചിയെ ധാരകമുൻ ചെങ്കള്ളുതട്ടിക്കൊണ്ട് പിടിക്കുടാ
ക്കുമെന്തു. തന്നെ മകനെ അണിമുംമായി രൂപുള്ളൻ
കൊള്ളിട്ട് എന്ന് അഭ്രമം കേൾനിരക്കുകൊണ്ട് അ

തിലേക്ക് ഒരു നിരാഷം അവർ വിട്ടുകൊടുത്തു. ചെറു നഭാസൾ പുതുനെ ഗാഥമായി ആദ്യേഴ്സിച്ചു്, ദീർഘായ ഷൂന്യാനായി വാഴപ്പട്ടം ആശിര്ത്തിക്കയും, മിത്രത്തെ ഒരിക്കലും കൈവിട്ടതെന്നു് ഉപദേശിക്കയും രാലോലേ വാങ്ങന കണ്ണിരോടെ ചെയ്തു. പിന്നെയൊന്നിനും എം തക്കമാർ അദ്ദേഹത്തിനു് സമയം കൊടുത്തില്ല. അവർ അദ്ദേഹത്തെ കുഴവിലേറ്റുവാൻ പിടിച്ചു്. “അ ക്ഷീ” എന്നും, “ഭന്താവേ” എന്നും അവിടെ ആത്തനും ദവും രോദനാധും ഉയൻും. “അയ്യോ തൈപ്പള്ളെ രക്ഷിക്കവും ആരക്കില്ലപ്പോ” എന്നു് ചെറുനഭാസകളുടും ദീനയായി ശരിയിട്ടുപോരാം “തൊനണ്ടു്” എന്ന ശബ്ദം അടക്കത്താരിടത്തുനിന്നു് പെട്ടെന്ന മുഴങ്ങി.

തിരിത്തു നോക്കിയപ്പോരാ അമാത്രരാക്ഷസൾ പാഞ്ചത്തുവത്തന്നു കണ്ടു് അവർ അരുള്ളതവിവശരായി. അങ്കുമും അടക്കത്തുവനു് ചണ്ണാലന്മാരെ വിലക്കിക്കൊണ്ടു് അവരോടായി—

“ചെറുനഭാസൾത്തനു കൊല്ലുകവേണ്ടം നിങ്ങൾ; മദ്ദനാമമനെത്തനു കൊല്ലുകേയിനിവേണ്ടം; സ്വാമിനാശത്തിക്കൽ തൊനന്നുന്നായു്, മരിയാതെ ഭ്രമിയിലിത്തനുള്ള ബന്ധുന്നാഡും കണ്ടു് ശത്രുക്കൾ ചെയ്യും പരാഭവങ്ങൾക്കുല്ലാമൊരു പാതമായു്, പിടിയാതെ നാണമില്ലുതൊരെന്നും കണ്ണുത്തിൽ രാധമാല ബന്ധിച്ചു് മടിയാതെ ചണ്ണാലന്മാരെ നിങ്ങൾക്കും കൊല്ലുവിൻ വെക്കിട്ടാതേ” എന്നവിളിച്ചുപറഞ്ഞു.

ജീവിതനിരാഗനാ വേണ്ടിവന്ന രാക്ഷസനെക്കുട്ട്
അധികമായി ശ്രോകമണംഗലിയെക്കില്ലോ അതു് അടക്കി,
തന്റെ മിറുത്തെ സാഹിസത്തിൽ നിന്നു് വിലക്കി, ച
ദനംഡാസൻ മന്ദമായ സപ്രത്തിൽ ഇങ്ങിനെ പറ
തെന്തു്--

“എന്തിന്റെതുടങ്ങണ ചിന്തചെയ്യാതേഭവാൻ,
ബന്ധുക്കായ്ക്കുത്തിന്റെലും നാശ്ചലമാക്കിടോള്ളാ;
മിറുത്തെ വൊല്ലിമരിച്ചീടുക്കി, ലെന്തിക്കിപ്പോരു
ചിത്രമാം വിശ്വസ്തം പ്രാപിക്കാമല്ലോസാവേ.”

രാക്ഷസൻ:--

“നന്നനെന്നടോ, തവബന്ധവല്ലയോ എന്നാണോ;
നീചെയ്യു ബന്ധുതപത്തിനേക്കേശത്തചെയ്യാൻ
നീചമാനസനായോരെനിക്കാകായെന്നാണോ?”

ഈവർ, തമ്മിൽ ഇങ്ങിനെ വാദിക്കുവെ, ഘാതകനം
രിലോരാദ അവിടെനിന്നു് കൊടുവരഞ്ഞിലേക്കു് പാ
തെന്തു്--

“ചന്ദനംഡാസൻതന്നെ കൊള്ളവാൻ തുടങ്ങിയോരു
മനുരിരാക്ഷസൻവന്ന ത്രഞ്ചെല്ല വിരോധിച്ചു്” ഈ
നു് തിരുമുമ്പിൽ ഉണ്ടാക്കിച്ചു്, പരമമായ
കൃതാത്മതയോടെ ചാലുള്ളുണ്ടു് ചാണക്കുണ്ടു് തൽക്കു
ണ്ടു് പുരപ്പേട്ടു് കൊലക്കളുത്തിൽ ഉടൻ എത്തി. അ
വർ വിപ്രേതനായ രാക്ഷസൻറെ മുഖിൽചെച്ചുണ്ടു് കൈ
ആപ്പിവണ്ണാനിന്നു്. രാക്ഷസൻ അപ്പോരു നിശ്ചല
നു് നിഴ്ഞ്ഞമുണ്ടായി നിന്നതേയുള്ളൂ.

“ചാരുമുഖം എന്നാണു് അങ്ങെയെ വദിച്ചുനില്ലോനു
തു് കാണാനില്ലോ? തങ്ങളോടു് അങ്ങു് ഏനും മിണ്ണാത്ത

“എന്തുകൊണ്ടാണ്” എന്ന് സാനരാഗം ചോദിച്ചു
കൊണ്ട് ചാണക്കുന്നം വഴിയേ ചയ്യുള്ളുന്നും ആ അമാ
ത്രത്രേശുനെ നമ്മുട്ടിക്കവാൻ രഞ്ജി. അപ്പോൾ
അതുരനായ രാക്ഷസന്ന്...

“ചണ്യാലുപ്പം കൊണ്ടും തന്നെ മിച്ചേപ്പാർ,
എന്നതുകൊണ്ട് തൊട്ടേപോകുന്നതെനേ നീങ്ങൾ”
എന്ന് അവരെ വിരോധിച്ചുകൊണ്ട് മാറിനിനു.
ചാണക്കുന്ന് അപ്പോൾ പുണ്ണിരിത്രകിക്കൊണ്ട് റാ
ക്ഷസനോട് പരഞ്ഞതാവിത്ര്—

“ചണ്യാലുന്നാരല്ലിവർ, ചണ്യാലാതുതിയതേ;
കണ്ണറിയതിനവകാശമുണ്ടിവർക്കളേ;
പണ്ണിവർ തവള്ളുമാ, രേഖം ധരിച്ചാലു!
ബണ്യാധികാരിയാകം സിലുാത്മനിവന്മല്ലോ;
വ്യാജേന ശക്തനാബഹാബാഡായ ലേവ പണ്ട്
രാജാപ്പുരാഖനേഴ്തിച്ചിത്രിത്രമിവന്മല്ലോ;
അന്നുനെനയറിഞ്ഞതില്ലേ; ഭോൻ മഹാമതേ
യന്നുനാകന സമുല്ലാത്മകനറിഞ്ഞാലും,
വ്യാജങ്ങൾ ഭോനോട് സംശയിച്ചുന്നതിനതേ
ആചരിച്ചതു തെങ്ങൾ സാംപ്രദായ മഹാമതേ;
കിഞ്ഞപോലും ഭോനോടായ വിദേപശത്രായ
അണ്ണിതമതേ, തെങ്ങൾ ചെഴുതല്ലറിഞ്ഞാലും,
പ്രവശ്യോ, ഭദ്രാദിക്കളും, സിലുാത്മനം,
ഭദ്രായും ഭോൻകൊണ്ട ത്രിപ്പണ്ടുരുയമത്രും,
മിത്രമായരിക്കാതു വനോടായ ക്ഷപണനം,
പിന്നുണ്ടാ ഉജീഞ്ഞാല്ലുനേ വനോടായപ്പഞ്ചനം,

പ്രദനഭാസൻ തന്റെ റ ദണ്ഡനമിവയെല്ലാം
ചങ്കളും നോക്കിണക്കീടുവാൻ ഭവാനെ ഞാൻ
ചെയ്യു കമ്മ്പേജുനു കേവലമറിഞ്ഞാലും!
ആകയാൽ ഭവാനെല്ലാം ക്ഷമിച്ചുകൊള്ളേണമേ!
ചദനഭാസൻ തന്റെ ജീവിതം വേണമെങ്കിൽ
ചങ്കളും നീര മന്ത്രിയാകയും വേണമല്ലോ;
ഞാനയികാരസമാനമട്ടത ശരൂം ഭവാൻ
മാനുഷബ്രാഹ്മ ധരിച്ചീടുക നയാംബുദ്ധേ..”

രാക്ഷ-“സാക്ഷാത്ത് ഞാനതിന്നയികാരിയല്ലറിഞ്ഞാലും;
ഡോഗ്രാഡു ഒരു ഭവാനെടുത്ത ശരൂമിപ്പോരു
ഡോഗ്രഹിനമാക്കുന്നതിട്ടുകയാത്തതാണോ;
അന്തരും വേണ്ടി, ലിനി മോഹമില്ലിതിനേതും,
മിത്രത്തെ വധത്തിക്കുന്നിനു രക്ഷിച്ചീണേം.”
ചാണഃ-“ചങ്കളും നീര മന്ത്രിയാകയില്ലെന്നുണ്ടെങ്കിൽ.
ചദനഭാസൻ തന്നെ കൊല്ലുകേയുള്ള ഒരു നുനാ..”

രാക്ഷ-“വാധുഭ്രാന്തരത്തം ശാഖില്ലപ്പുറമെനിക്കേതും;
കാർണ്ണത്തില്ലായിപ്പറ്റിച്ചീടുന്നതു വാധുഭ്രാന്തം;
വിഞ്ഞതിനിനിതാ നമ്മുാരമെന്നതേവേണ്ടു്”
അങ്ങിനെ, ഗതുരാമിപ്പാതെ, ആ അധികാരച്ചി
നാമായ വാദ്യഗതെത ചാണകുന്നിക്കിനു് രാക്ഷസനു്
റുഹിങ്കേണ്ടിവനു. തികച്ചും തുതാത്മനായ ചാണകുൻ
സാമോദം ചങ്കളും നെ അഴികെവിളിച്ചു്—

— “രാക്ഷസനിപ്പോരു തവ
കാർണ്ണസാധകരനായിതെന്നറിഞ്ഞാലും!
എന്നും ബുല്ലിവിലാസങ്കളിം, പിന്നെതവ,
മനവ, വിചിത്രമാം ഡോഗ്രത്തിനു വിലാസങ്ങം,

രാക്ഷസംമാതുൾ തന്റെ നീതിയുമിവയുന്നും
ഇക്കിതിതലത്തിക്കല്ലാനായിക്കളിക്കണ്ണോരു
ദേവകൾപോലുമെതാരില്ലെന്ന വരമിപ്പോരു
കേവലം റപനായി വഴിക്ക് നീ മഹാമതേ” — എ
നും ആശംസിച്ചു.

“ആയുമായടക്ക ബലം കേവലം മഹാബലം” എ
നു മാത്രമെ, അതിനും, ചന്ദ്രമാളി പറയേണ്ടതുണ്ടാ
യിരുന്നുള്ളൂ.

അനന്തരം അവരേവങ്ങം മംഗളഭാവത്തോടെ കൊ
ടാരത്തിൽ പ്രവേശിച്ചു. രാക്ഷസൻ പ്രധാനസചിവാർ
മഹായ മന്ത്രാസനത്തിൽ ഉപരിജ്ഞനായി. കൈകില്പ
നീറ ഇംഗ്രിതത്തെ മുഖിച്ചുകൊണ്ടു് ചന്ദ്രമാളിനു് അ
മാത്രരാക്ഷസനെ നോക്കി--

“പച്ചതകച്ചതുനായ മലയങ്കേരു കാരാഗാരത്തിൽ
കിടക്കരാണ്ടുംപോ. ആ രാജാവിനെ സംബന്ധിച്ചു്”
എന്തു ചെയ്യേണമെന്നാണ് അങ്കു് നിയൈക്കുന്നതു്”
എന്നും അഭിപ്രായം ചോദിച്ചു.

“പച്ചതപ്പതുനായ മലയകേരുവിനെ
സർവ്വമാ രക്ഷിച്ചുയച്ചീടുക വേണമല്ലോ;

ആത്രയമവനായിക്കഴിത്തു മുന്നു,മെന്നാ-

ലാത്രയ്ക്കുന്ന തന്നെ സമ്മാനിച്ചയയ്ക്കുന്നും” എ
നും രാക്ഷസൻ പറകയാൽ, ചന്ദ്രമാളിനു് ചാണക്കു
നീറ മുഖാത്രനോക്കി. ഇനിയേതു കാണ്ടുവും രാക്ഷസ
മതാപോലെയാണെന്നു് ചാണക്കുൻ്നു മനസ്സിത്തോടെ
മാറി. ഉടനെ മലയകേരു മുക്കുന്നായി. ഒസന്നുചും
ബേഡാരവും രാജുവും അദ്ദേഹത്തിനും വീണ്ടുകുട്ടി. ച

അതുള്ള രാക്ഷസങ്ങാരം അട്ടേടം സവിശേഷം സൽക്കുത്ത
നമായി.

പിനെ, ചന്ദ്രതൃപ്പൻ ചടങ്ങാസനെ ബഹുമതനം
സംപ്രീതനമാക്കകയാണാണ്ടായതു്. സ്വർഗ്ഗരാജാവേണു
ശ്ശ്രൂം അട്ടേടാവത്തിനു് രാജാവിനാൽ ഭത്തമായി. അട്ടേ
ടാവത്തിനേറെ ധനം മുഴവൻ ഒന്നമൊട്ടം ശൈലാതെ തി
രിഞ്ഞ കൊട്ടക്കയും ചെയ്തു. അന്നതനെ, ബഹ്യനാമ
രാധ സർവത്തം മക്കത്തുമായി.

ചന്ദ്രതൃപ്പൻ സൽക്കാരാഡിലാൽ രാക്ഷസനു് ആ
രാജാവിൽ സ്ഥാപിച്ചും വിശ്വാസവും വളരുവാൻ അധി
കം നാട്ടാവേണി വന്നില്ല. ആതുള്ളമായതോടുകൂടി തു
തപ്രതിജ്ഞനാളീന് ചാണക്കുൻ തന്നെ അഴിഞ്ഞുകി
ക്കുന്ന മടിഞ്ഞ ധമാന്മാനം കെട്ടിവെച്ചു.

എതാനം നാട്ടാകൂടിയും പുണ്ണുരത്തിൽ പാത്ത
തിക്കളിനെ, ചന്ദ്രതൃപ്പനെ. എലയച്ചുള്ളും ആശീർവ്വദി
ച്ചും മഹാഖ്യാമാഖനായ ചാണക്കുൻ തപസ്സിനായി വ
നും പ്രാപിച്ചു. ചന്ദ്രതൃപ്പൻ ക്ഷാലാതെ അബ്ദപ്പോഴും
അട്ടേടം അനേപശിച്ചുകൊണ്ടുതന്നെയിരുന്നു.

ഭാഗവാനായിട്ടുണ്ട് ചന്ദ്രതൃപ്പനാം പിനെ
യോഗ്യമായു് പിതുഭാരതക്കുടെ പ്രതികൂലി
ചിന്താചുവരും തനെ സാധിച്ചു സഹുംനായു്
മനുഖിയോടുകൂടിനും ചേന്നകൊണ്ടേവനിയെ
ധമ്മത്തിൽ പിശയാതെ പാലിച്ചു വഴിപോലെ
സമേഖാദം പുനഃ പുണ്ണമന്ത്രിരേ മേവി, തുണം.

